

Бестселър №1 на *Ню Йорк Таймс*

Айрис Йохансен

и Рой Йохансен

ЗОНАТА НА СЕНКИТЕ

**АЙРИС ЙОХАНСЕН, РОЙ
ЙОХАНСЕН
ЗОНАТА НА СЕНКИТЕ**

Превод: Силвия Желева

chitanka.info

Докато съставя карта на подводния град Маринт в Атлантическия океан, Хана Брайсън прави шокиращо откритие, което може би ще обясни загадъчната смърт на това процъфтяващо, изпълнено с живот средище на културата. От години учените гадаят причините за внезапното му изчезване. Сега се оказва, че тайната на древния град може да има смъртоносни последици за съвременния свят...

ПРОЛОГ

Венеция, Италия

22:35

Маринт.

Самюъл Дебни караше моторната си лодка по Гранд Канал и му се искаше никога да не беше чувал тази дума.

Маринт.

Беше я чувал и преди, но през последните две седмици името бе започнало да означава много за него. Благоговение. Почуда. Богатство. Страх. Грозота. Смърт.

Маринт.

Само две седмици ли бяха минали, откакто името го бе обсебило напълно? Животът му досега беше добър и удобен, но вече го беше загубил завинаги.

Поклати глава. Не можеше да гледа назад. Скоро щеше да има достатъчно време да се пребори със съжаленията си.

Надяваше се. Светлините на площад „Де Рамо“ се отразяваха във водата. Той зави и пое по „Винченцо уей“. След още три завоя, пред него се разкри бялата задна стена на художествена галерия. Някъде от далечината долиташе музика, водата тихо се плискаше в основата на сградата. Мястото беше безлюдно и се виждаше само отчасти от съседния канал.

Изгаси двигателя. Защо, по дяволите, се беше съгласил на това?

Беше уморен и искаше вече да е приключило всичко.

— Благодаря ви, че дойдохте, мистър Дебни.

Обърна се. Иззад ъгъла на сградата се появиха двама мъже. Дебни се напрегна. Познаваше ги. Хората на Гадер. Беше ги виждал при опитите си да се свърже с него. Този, който бе произнесъл думите, беше Тед Бекинс червенокос, с тясно лице. — По-дребният, със сива коса и здрави мускули от редовно вдигане на тежести се казваше, Ралф, всичките хора на Гадер. Това не беше добър знак.

Дебни се опита да се усмихне и едва тогава осъзна, че долната му устна трепери.

— Здравей, Бекинс, не те очаквах.

— Защо? — Бекинс и Джонсън скочиха в лодката му. Бекинс пристъпи към него. — Мистър Гадер беше заинтригуван от информацията, която твърдиш, че имаш.

— Имам я. — Стисна устни. — А щом е бил толкова заинтригуван, защо не дойде сам?

— Мистър Гадер е много зает човек.

Аз също. Нямам време за губене с...

Джонсън се прокрадна зад него и го впримчи в хватка. Дебни се бореше да се освободи, а Бекинс хвана лявата му ръка и поряза китката му. Кръвта закапа по палубата.

Дебни протегна ръка към револвера, затъкнат в колана му, но Джонсън стигна пръв до него. Взе го и го удари силно по тила. В следващия миг усети леденостудена болка в дясната си китка. Сведе поглед и видя, че Бекинс е порязал и нея и че локвата в краката му е от собствената му кръв.

— Какво правиш, по дяволите! — извика Дебни.

Джонсън го бутна да седне на пейката.

— Бързо губиш кръв. След седем минути ще бъдеш в безсъзнание, а след дванайсет ще бъдеш мъртъв. Освен ако не ни кажеш онова, което искаме да знаем.

— Изгубили сте си ума! Имам сделка с Гадер!

— Сделката е отменена. И ето я новата — каза Бекинс. — Говори. Кажи ни къде можем да намерим образеца.

Щеше да умре. Залюля тяло напред-назад.

— Майко божия...

— Образецът — повтори Бекинс. — Кажи ни къде...

Бекинс изведнъж изви гръб, мускулите на лицето му се отпуснаха. Политна назад.

Дебни го гледаше в объркване, докато Бекинс се опитваше да каже нещо. Кръв. От гърдите му шуртеше кръв. Още крачка назад и Бекинс падна във водата.

— Какво... — Джонсън се обърна с лице към канала.

Там стоеше мъж — висока мощна сянка в здрача. Прицели се с автоматична пушка и стреля два пъти. Джонсън падна на пейката до

Дебни, сякаш беше уморен и трябваше да седне.

Мъжът с пушката се качи в лодката.

Дебни вдигна поглед. Погледът му се замъгляваше. Трябваше да се бори да остане в съзнание. Ако го изгубеше, беше мъртвец.

— Ти... ги уби...

— Да. Сигурен съм, че няма да липсват на нито един от двамата ни. — Мъжът имаше здраво телосложение, слепочията му бяха посребрени, говореше с лек акцент. Руски? — Ще ти предложи същата сделка. Кажи ми, каквото искам да знам, и ще спася живота ти. Разликата е, че аз ще спазя думата си, докато тези двамата нямаха намерение да го сторят.

— Кой... си ти?

— Киров. — Погледна часовника си. — Времето ти изтича. Предлагам ти да започнеш да говориш сега. Ако говориш достатъчно бързо, ще имам време да спра кръвта, преди да си умрял от раните си. Но няма да започна, докато не получа исканото. — Добави тихо, но със смъртоносна заплаха в гласа: — Повярвай ми. Не блъфирам, Дебни. Маринт. Да започнем оттам, какво ще кажеш? Преди това да свърши, ще знам всичко, което ти знаеш за Маринт.

ГЛАВА 1

Археологически сайт под водата

Маринт

Атлантическия океан

Изследователски кораб „Коперник“

07:10 сутринта

— Не те видях на закуска, Хана — каза Джош Карнаби, докато вървеше по палубата към нея. — Добре ли си?

— Да. Чудесно. — Хана Брайсън направи гримаса и посочи сателитния телефон в ръката си. — Опитвам се да се свържа със снаха си, преди да се спуснем с миниподводницата. Искам да говоря с племенника си, а часовата разлика с Бостън обикновено не ми позволява. — Стисна решително устни. — Но ще се свържа, по дяволите.

— Спешно ли е?

Хана поклати глава.

— Днес е дванайсетият рожден ден на племенника ми Рони. — Изражението ѝ се помрачи. — И първият след смъртта на брат ми. Искам да осъществя връзка с Рони, защото ще му е трудно. Ще бъде трудно за всички тях.

Джон кимна сериозно.

— Минаха само два месеца от смъртта на Конър. Раната трябва да е още прясна. — Мълча около секунда. — Той ми липсва, по дяволите. Липсва на целия екип. Всеки път, когато те видя, очаквам Конър да е до теб.

„Както беше до мен през всичките тези години“, помисли си тя. Те бяха не само брат и сестра, бяха работили заедно по стотици подводни проекти, пътуваха заедно по света и бяха най-добри приятели. Липсваха ѝ неговата нежност, чувството му за хумор, способността му да отваря очите ѝ за добрите неща, които ги заобикаляха в моменти, когато тя виждаше само мрак. Мили боже, как ѝ липсваше!

— Да, знам. — Преглътна мъчително и побърза да погледне към огряното от слънчевите лъчи море. Трябваше да се овладее. Не трябваше да издаде чувствата си при разговора с Рони. — Тази работа щеше да се хареса на Конър. Винаги ми е казал, че прекарвам прекалено много време с машините и не се наслаждавам достатъчно на чудесата, които те могат да правят. — Усмихна се, макар и да трябваше да положи доста усилия за това. — Но ето, че тук нямам избор. Чудесата са навсякъде около мен, когато се спусна в изгубения град, който всички историци се опитват да свържат с Атлантида.

— Щеше да е дяволски трудно да се открие този град, ако ти не притежаваше такъв брилянтен ум и не беше измислила тези миниподводници. — Мълча миг. — Просто искам да знаеш, че оценявам разрешението ти да слеза долу с теб и да участвам в шоуто. Това е шанс, който се пада веднъж в живота, а ти винаги си била най-добрият шеф, който човек може да има. Никога няма да бъда така добър като Конър и знам, че работата с друг вероятно ти причинява болка. Но това е преживяване, което никога няма да забравя.

— Глупости — каза тя. Гласът ѝ трепереше леко. — Нямахте да те избира, ако не беше професионалист. Двамата сме добър екип. — Пое си дълбоко дъх. — А сега изчезвай отук и ме остави да се обадя. Трябва да се спуснем след трийсет минути, а няма да тръгна, докато не говоря с Рони.

Той се усмихна.

— Тръгвам. — Закрачи по палубата. — Дори ще държа Еберсоул далеч от теб. Питаше за теб на закуска.

Хана нададе стон.

— В такъв случай, радвам се, че я пропуснах. Той ме дебне през последните три дни и се мъчи да изстиска всяка информация за напредъка ни.

— Можеш ли да си представиш?! Но тъй като е главен действащ служител в корпорацията „Аква“, а тя спонсорира малката ни експедиция, можеш да разбереш интереса му към операцията.

— Мъжете, които имат пари — каза Хана. — Проклятието на моя живот. — Махна с ръка. — Върви. Дръж го настрани докато не приключи с обаждането. И ще ти бъда безкрайно благодарна.

— Смятай го за направено.

Гледаше го с усмивка как се отдалечава. Джош щеше да намери начин да ѝ осигури няколко минути покой. Беше член на екипа ѝ от години, но откакто беше загубила Конър, тя се беше привързала към него и бе започнала да го уважава по-силно.

Набра отново номера на Кейти. Чу шест позвънявания, но Кейти най-после вдигна.

— Здравей, от известно време се опитвам да се свържа с теб. Всичко наред ли е?

— Разбира се, каним се да разрежем тортата. Рони говори по телефона с майка ми — засмя се Кейти. — Дона го изпревари. Не разбира специалното отношение към рожденика.

— Но тя е само на пет.

— И Рони нямаше нищо против. Чувства нужда да я закриля като неин по-голям брат. — Замълча за миг. — Особено след смъртта на Конър. Мисли, че имам нужда от помощ за нея.

— Той е страхотно дете.

— Така е. Най-доброто.

— А ти как се справяш, Кейти?

— Оцелявам. Някои дни са по-добри от други. Този не е толкова страхотен. — Смени темата. — Тази седмица те гледахме по „Дискавъри“. Дона бе много развълнувана.

— А Рони?

— Замислен. Тревожех се, че може би мисли за Конър. Опитах се да говоря с него, но той не ми позволи — каза. — Добре сме, Хана. Престани да се тревожиш за нас.

— Вие сте моето семейство.

— Ние също се тревожим за теб. Не ние се спускаме в дълбините на океана. — Направи пауза. — Кръстила си изобретената от теб миниподводница на Конър. Едва не се шокирахме, когато говорителят по телевизията спомена „Конър едно“.

— Конър щеше много да я хареса. Чувам го как се смее, защото тя изглежда наистина доста странно.

— Да, винаги се шегуваше с твоите механични „същества“ — каза Кейти. — Добре е, че името му ще продължава да се помни. Това донякъде ни... успокоява. Благодарим ти, Хана.

— Аз съм егоистка. Направих го заради себе си.

— Но също и за нас. Сега ще те оставя да говориш с рожденика. Той е до мен.

Чу гласа на Рони.

— Здравей, лельо Хана.

— Честит рожден ден. Иска ми се да бях там.

— На мен също. Благодаря ти за новия футболен екип и топката. Страхотни са.

— Не, ти си страхотен. Очаквам от теб звездни прояви следващия сезон.

— Ще се опитам. — Мълча миг. — Мислех повече да не играя футбол. Мама може да има нужда от мен.

— Тя има нужда да бъдеш нормално дете. — Но с тъга си помисли, че той вече не е дете. Винаги ѝ беше напомнял за Конър, а след смъртта му виждаше неговата грижа и отговорност у момчето. — Тя се опитва да задържи всичко както е било досега. Не ѝ насаждай чувство за провал.

— Мама е страхотна. — Замълча за миг. — Гледах предаването за теб и Маринт. Беше... страхотно.

— Така е.

— Казаха, че там долу живеят стотици делфини.

— Да, хората от древния Маринт са имали специална връзка с делфините. Точно затова приятелката ми Мелис Немид се включи в търсенето на изгубения град. Тя е морски биолог и обожава делфините. Има два, Пийт и Сузи, нейни специални приятели. Удивителни са.

— Искам да ги видя — каза той колебливо. — Мисля, че трябва да дойда там, лельо Хана.

Тя се страхуваше, че ще чуе точно това.

— За да видиш делфините?

— Не, за да се грижа за теб. Татко ми каза, че си сама и че трябва да се грижим за теб. Сега, когато него го няма, това е моя работа.

Беше толкова сериозен и толкова мил, че сърцето ѝ се късаше.

Нямаше да му каже, че няма нужда от него.

— Всички ние трябва да се грижим един за друг. Но в момента твоя грижа са Дона и майка ти. — Направи пауза. — Може би ще успея да ти уредя да работиш с мен през ваканцията следващото лято. Нещо като чиракуване.

— Ще работим заедно? — В гласа му се долавяше нетърпение.
— Както с татко?

— Точно така. Нямам търпение, Рони.

— И аз. — Направи пауза. — Но дотогава има цяла година. Всичко наред ли е? Не искам да бъдеш самотна, лельо Хана.

— Всичко е наред. Ще бъда непрекъснато заета, а ти ще си тук, преди да се усетя. А сега отиди при гостите и разрежете тортата. Обичам те, Рони.

— Аз също те обичам. Ще прочета всички книги от библиотеката на татко, свързани с картографирането и научните...

— Направи го. Сигурна съм, че ще ти бъде от полза. Наслаждавай се на рождения си ден. Дочуване, любими. — И затвори.

В какво се беше забъркала?

Сделка с дванайсетгодишно момче. Отговорност ли беше, или дълг?

Любов.

А може би щеше да се справи с останалото, когато имаше любов. Всъщност започваше да чувства вълнение при мисълта, че Рони щеше да работи с нея.

Загледа се в морето. Надяваше се, че Рони ще може да дойде тук и да види чудесата, които тя бе видяла през последните няколко седмици. Ако оставеше корпорацията „Аква“ да ръководи, екипът ѝ щеше да си е заминал дълго преди следващото лято.

„Не искам да бъдеш самотна.“

Тя също не искаше да бъде самотна, но беше направила избора си. Беше опитала брака, но той не се беше получил. Беше прекалено амбициозна и обсебена от работата си, че да се отдаде на подобно обвързване. За да се реши отново да опита, връзката трябваше да е много специална.

Киров.

Името се появи в главата ѝ като съблазнителен шепот, а тя побърза да го отхвърли. Това бе обещание, което никога нямаше да се сбъдне. Да. Киров може и да беше необикновен, но беше също така смъртоносен. По-добре да остане сама, отколкото да тръгне по този път.

„Престани да хленчиш“, каза си раздразнено. Работеше със страхотни хора, а имаше Кейти и децата, които да обича. Това бе

хиляди пъти повече, отколкото имаха други жени.

Обърна се и тръгна към миниподводницата, която бе свързана с кораба.

Работата бе изключително вълнуваща и изпълваше живота ѝ. Когато беше в миниподводницата и изследваше онези чудеса, които искаше да покаже на Рони, биваше завладяна от безкрайна радост и любопитство и пред нея се разкриваха необятни възможности.

И нямаше самота.

„По дяволите, отново я изтървах“, помисли си Еберсоул с безкрайно раздражение, докато гледаше Хана да се качва в миниподводницата. Изпитваше желание да слезе долу, да я измъкне оттам и да я удуши. Знаеше, че вероятно отново го избягва и че Джош Карнаби също е част от това.

Да, разбира се. Ако се докопаше до нея, тя най-вероятно щеше да се отскубне. Хана Брайсън не можеше да се нарече крехка. Беше висока и стройна, но с широки рамене и дълги красиви крака. Буйната ѝ къдрава коса стигаше до раменете и обрамчваше лицето ѝ, от което беше трудно да откъснеш поглед заради дълбоко поставените кафяви очи, високите скули и пълните устни. Камерите я обичаха и лицето ѝ беше допълнителна награда за корпорацията, когато „Дискавъри ченъл“ провеждаха интервютата. Науката бе страхотно нещо, но харизмата я правеше още по-интересна.

А ето, че сега тя беше истинска досада. Не разбираше обикновените правила, които се налагаха при ръководенето на експедиции като тази. Искаше нещата да стават по нейния начин и се противопоставяше на всички ограничения, които те се опитваха да ѝ наложат. Беше твърдоглава и упорита и смяташе едва ли не за хора подводниците, които беше създавала.

Трябваше да признае, че не беше много далеч от истината, когато ставаше въпрос за някои от тях. Тя беше професионалист. Минало време. Осъзна, че изпитва не само съжаление, но и раздражение.

Защото през тези месеци на борда на изследователския кораб беше попаднал в атмосферата на другарството, сплотеността и вълнението, които свързваха Хана и екипа ѝ, докато изследваха

подводния град. На моменти дори се чувстваше като един от тях. Беше... различно.

Хана се обърна, усмихна се и му махна с ръка.

„Бъди професионалист. Потисни гнева си.“ Той също ѝ махна с ръка.

„Наслаждавай се на пътуването.“

„Аз ще те чакам.“

Хана, която дотогава се взираше в тъмната вода, извърна поглед. Сега гледаше към входа на миниподводницата.

— Още веднъж ти благодаря, Джош.

Джош се усмихна и се отдръпна от контролното табло.

— Вече го снимахме от всеки възможен ъгъл.

— Пет пари не давам. Да го направим отново.

— Да, да. Не те обвинявам, Хана. Това място ще ми липсва.

Хана попиваше с поглед великолепната гледка, която се разкриваше пред нея. Тя спираше дъха ѝ дори след всичките тези седмици.

Маринт.

За десетте години, откакто беше открит, легендарният град, съществувал преди четири хиляди години, се бе превърнал в цяла индустрия за книги, филми, телевизионни предавания, документалистика и бе причината за създаването дори на ново религиозно движение. Може би беше даже по-стар, отколкото учените твърдяха, защото името Маринт бе споменато на стената на гробницата на Хепсут в Египет. Без значение колко древен бе градът, великолепие то му се дължеше на архитектурата и симетрията — улиците следваха съвършен ред. Огромните бели колони бяха построени така, че да траят вечно. Една толкова напреднала цивилизация, че университетите се съревноваваха за всяко сведение, което можеше да осветли постиженията ѝ. Твърдеше се дори, че може би той е част от изгубената завинаги Атлантида.

„Но нищо, излъчено или написано от медиите, не може да се сравни с това да го видиш със собствените си очи“, помисли си Хана. Беше изобретила „Конър едно“ и почти идентичния му близък „Конър две“, които бяха истински творения на изкуството, и не можеше да им

измисли по-добро приложение. Беше убедила производителя корпорацията „Аква“, да финансира проучванията не само за да оценят ефективността пред новите подводници, а също и за да демонстрират възможностите им на потенциалните клиенти.

Хана насочи дигиталните камери към една от високите златисти кули.

— Осветлението е по-добро днес. Това тук изглежда фантастично.

— Удивително е какво могат да направят два милиона вата, нали?

Хана кимна. Дузини портативни осветителни кули с големината на билбордове им бяха позволили да картографират и заснемат всеки квадратен сантиметър от потъналия град с невероятна яснота и до последния детайл. Най-после светът щеше да види Маринт в цялото му великолепие, с дългите булеварди, спиращите дъха статуи и огромните сгради, които бяха колкото красиви, толкова и функционални. Високи златисти кули три от които още стояха, отбелязваха север, юг, изток и запад на някогашния остров от четиристотин квадратни мили.

Спуснаха се, като кръжаха около южната кула, и се озоваха на някога оживената главна улица на Маринт.

Джош се усмихна.

— Свържи се с Матю. Кажу ми да дойде с „Конър две“, за да се надпреварваме.

— Не и с моите подводници.

— Странно, но от корпорацията „Аква“ мислят, че подводниците са техни.

— Друг път!

Като всичките ѝ други изобретения, подводниците щяха винаги да са нейни, независимо кой финансираше построяването им — цивилни или военни. Наскоро морско списание беше публикувало серия статии за „Флотата на Хана“, която, за нейна изненада, сега наброяваше над двеста плавателни съда, без да се включват най-ранните, от времето, когато беше последна година в гимназията. Стоеше на палубата на първата спусната във вода нейна подводница на двайсет и четвъртия си рожден ден, а за тринайсетте години оттогава беше изобретила най-различни плавателни съдове, вариращи от

огромни атомни подводници до малки капсули, в които можеше да влезе само един човек.

За широката общественост обаче, тя беше известна като жената, картографирала и заснела останките на „Титаник“ така успешно, както никога дотогава, и бе позволила на изследователите, които не ставаха от креслата си, да изследват обречения луксозен лайнер чрез интерактивни уебсайтове и 3-D софтуерни програми. Въпреки че други играеха ключовите роли в експедициите, Хана и нейните революционни подводници обираха лъвския пай от вниманието на медиите.

„Онези подводници са просто конвенционални в сравнение с тези“, помисли си Хана. Тези приличаха на совалки с криле. Всяко крило бе снабдено с механична ръка, която се бе превърнала в запазена марка за нейните подводници.

Все още се удивляваше, че е сътворила толкова смешна на вид малка подводница. Крилете, екзотичните извивки и ретроосветителните панели я правеха да прилича по-скоро на нещо, слязло от страниците на романите на Жул Верн, отколкото на продукт на един от най-големите световни производители. Дизайнът бе нестандартен дори по нейните критерии и беше източник на много спорове още откакто преди три години предаде предварителните скици. Много от ръководните кадри на корпорацията „Аква“ се бяха присмели на идеите ѝ и ги бяха обявили за непрактични, но скоростта и маневреността на плавателния съд бяха затворили устите на всички критици.

Джош гледаше втренчено и с благоговение една градинска статуя, въпреки че я беше виждал дузина пъти преди.

— И всичко това беше под нанос от трийсет метра?

— По-голямата част. И щеше още да е там, ако...

— По дяволите! — Джош дръпна ръчката към себе си и миниподводницата зави рязко вдясно.

Хана вдигна поглед и видя, че тъмната конструкция на повредена светлинна кула, паднала на една страна, изпълва целия преден прозорец.

— Дай нагоре! — извика. — Нагоре!

— Опитвам се!

„Конър едно“ се завъртя надясно, удари се в останките на сграда и събори купчина отпадъци. Ушите ѝ забучаха, корпусът на миниподводницата се разтресе.

Алармената инсталация зави пронизително и Хана чу собствения си глас — запис, естествено — да повтаря: „Сблъсъкът неизбежен!“.

Чувстваше се така, сякаш зъбите ѝ вибрираха. След повече от минута плъзгане и удряне в различни останки, най-после спряха.

Тя погледна през люковете. Пълен мрак. Бяха повлечени далеч от светлинните кули.

Обърна се към Джош, чието лице бе покрито с пот, въпреки че в миниподводницата беше доста студено.

Дишаше учестено и кондензиралият му дъх полепваше по таблото.

— Какво е положението със захранването? — запита тя.

Джош дръпна ръчката и двигателите на „Конър едно“ завиха слабо.

— Предполагам, че това е отговорът на въпроса ти. Почука по бутона на слушалките си. — Ще се обадя за помощ.

— Спести си дъха. — Тя гледаше диагностичния екран. Антената е повредена. Нямаме възможност за комуникации, нито GPS.

Джош поклати глава.

— Става все по-добре.

— Не знаеш и половината. Кислородният резервоар е пробит. Остават ни четирийсет минути.

— Каж ми, че това е някаква неудачна шега.

— Напротив, не се шегувам.

— По дяволите, дори не трябваше да сме тук. Експедицията трябваше да завърши преди седмица.

— Ти изяви желание да останеш. Вярваше в това, което правим. Всички вярвахме.

Той се усмихна горчиво.

— Съжалявам, Хана. Мисля, че вече съм изгубил вярата си.

Тя огледа малкото затворено пространство, осветено само от светлинните на таблото пред тях. Над него имаше два люка, а зад тях беше Маринт.

Джош поклати глава.

— Вината е моя. Ударих се в онази стена като булдозер. Опитах се да се отдръпна, преди да ни е повлякла, но не бях достатъчно бърз.

— Не си виновен. На света няма човек, който да управлява това нещо по-добре от теб.

— Освен теб.

— Аз го изобретих, но това не означава, че рефлексите ми са по-добри от твоите. — Хана натисна бутона, който включваше наблюдателните камери. Три от тях позволяваха да се види дясната, предната и задната част на миниподводницата.

Джош премигна и се опита да различи нещо в мрака.

— Колко далеч ни отнесе сблъсъкът?

— Петстотин метра, може би дори повече.

— На спасителния отряд ще му е трудно да ни открие. Ако GPS сигналът, който излъчваме, е прекъснал при първия удар...

— Знам, Джош. Предполагам, че трябва да мислим позитивно.

— „Лесно е да се каже“, помисли си с горчивина.

Той гледаше мониторите. Плъзгането бе причина да се вдигне толкова много нанос, че се виждаше само на няколко метра. Не искаше да го каже на глас, но знаеше, че кислородът им ще свърши, преди видимостта да се е възстановила.

Трябваше да измисли нещо. Бързо.

На диагностичния екран мигаха червени светлини, които обозначаваха повредите. Уплаши се, като видя, че предупредителните надписи са навсякъде по корпуса. По дяволите.

Посочи индикатора за захранването.

— Губим мощност.

— Страхотно. А клетките за горивото разкъсани ли са?

Тя кимна и прехапа устни.

— Направени са от течна кислородно-въглеродна смес. По-тежка от водата.

— Да? И?

Хана се наведе напред и дръпна лоста, който задвижваше лявата ръка. Захранващите я мотори заръмжаха и тя се показа изпод крилото.

Пъхна лявата си ръка в управляващата ръкавица и опъна пръсти. Механичната ръка откъсна имитира движенията ѝ тремаво, сякаш страдаше от артрит.

— Няма да постигнеш много с това — каза Джош.

— Добре е за операцията, която няма да е особено деликатна.

— Каква операция?

— Сигурна съм, че са изпратили „Конър две“ долу веднага щом са изгубили връзка с нас. Той не може да е чак толкова далеч.

Джош поклати глава.

— Възможно е да е на цял километър. А в този мрак един километър е равен на сто.

— Трябва да изпратим светлинен сигнал.

— И как ще го направим?

Хана вдигна ръка и механичната ръка отвън се удари в каменна стена. Тя сви пръсти в подобие на ноктите на хищна птица и придърпа устройството към мястото, където бяха разкъсаните горивни клетки.

— Виждаш ли искри? — запита.

— Искри? Тук долу? Как и защо...?

Беше прекъснат от бял силен пламък, придружен от тихо ръмжене.

Джош се облегна назад.

— Господи! Какво направи?

— Запалих отделението с горивните клетки.

— Опитваш се да ни вдигнеш във въздуха?

— Да, нещо такова.

От механичната ръка полетяха искри и друг лъч, от ярка бяла светлина, освети морското дъно.

Джош едва си поемаше дъх.

Хана одраска още няколко пъти скалата с механичната ръка. Полетяха искри, но нямаше повече силни избухвания на ярка светлина.

— Предполагам, че това е всичко. — Издърпа ръката си от командната ръкавица.

— По дяволите, можеше да ни убиеш! — каза Джош.

— Съществуваше такава вероятност, да, макар и не много голяма.

— Защо го направи тогава, по дяволите?

— Имах представа, че е наводнено достатъчно, та да не вдигне цялата миниподводница във въздуха. — Погледна през предния люк.

— Нямаме време да чакаме и да се надяваме, че ще се препънат в нас.

— Дори да е така, ще бъде истинско чудо, ако... — Млъкна. — Съжалявам. Знам, че не е добре да се мисли негативно. Има ли още

нещо, което можем да направим?

Хана поклати глава.

— Ще чакаме. Ще ограничим движенията си и разхода на кислород. — И добави тихо: — И ще се опитаме да не гледаме втренчено таблото.

— Мина доста време — каза Джош. — Трябваше вече да са тук, нали?

— Минаха само петнайсет минути. — На Хана също ѝ се струваха повече. Надяваше се, че спасителният кораб ще дойде преди това. — Мисля, че и двамата сме малко напрегнати. Може да им е трудно да ни открият в целия този нанос и...

— Погледни!

Видяха лъч ярка бяла светлина през предния люк, но това не бе експлозия.

Хана се наведе напред.

— Това е „Конър две“!

Миниподводницата, почти идентичен близък на „Конър едно“, се спусна отгоре и се спря на дъното на по-малко от три метра от тях. Мургавото и изсечено като с длето лице на Матю Джеферсън се появи в предния десен люк. Усмихна се, като видя Хана. След това вдигна малка бяла дъска, на която беше написал: „Добре ли сте?“.

Хана грабна бялата дъска, която беше под таблото. Написа отговора и му го показва: „И двамата сме добре. Остават ни по-малко от двама минути!“.

Матю кимна и се отдалечи от люка. След няколко секунди механичните ръце на „Конър две“ се протегнаха. Хванаха стената, която ги притискаше, повдигнаха я бавно и я отместиха. После механичните ръце, със сръчност, която можеше да е дело само на Матю, свързаха двете миниподводници със стоманено въже. „Конър две“ се издигна бавно, с което отново вдигна наноса и напълно лиши Хана и Джош от видимост. Тяхното плавателно средство подскочи и те усетиха как се отдалечават от океанското дъно.

— Слава богу! — възкликна Джош.

След няколко минути наносът се утаи и те отново виждаха сините и зелените светлини на издигащия се „Конър две“.

— Как сме с кислорода? — запита Хана.

— Добре. Остават ни още десет минути — поклати глава Джош.
— Все още не знам как успяха да ни намерят. Дори да са били точно над нас, когато ти даде сигнал, пак им е трябвало време да се спуснат. Знаеш ли какви сме късметлии?

— Знам, Джош. Знам.

След няколко минути Хана погледна през люка.

— Знаеш ли, не отдавам на късмета това, че знаеха къде да ни търсят.

Джош се усмихна.

— За съдбата ли говорим, Хана? Ако е така, не приличаш на себе си.

— Не това имам предвид — каза Хана и посочи. — Погледни.

Джош се наведе напред и погледна през своя люк.

— Какво...

После ги видя. Два делфина обикаляха около двете миниподводници и си играеха, като удряха по люковете с носовете си.

Хана им се усмихна и почука по стъклото.

— Здравей, Пийт — прошепна. — Здравей, Сузи. Радвам се да ви видя...

След трийсет минути Хана и Джош, заедно с част от екипа ѝ, стояха на горната палуба на изследователския кораб „Коперник“ и гледаха двумачтовата шхуна, която бе закотвена на петдесет метра от тях.

— Кога пристигна „Попътен вятър“? — запита Хана.

Капитан Данбъри, червенокос и едър като мечка, сви рамене.

— Преди два часа, почти веднага след като се спуснахте, Мелис се обади по радиото и каза, че ще вечеря с нас.

Хана кимна.

— Добре, че е взела Пийт и Сузи със себе си. Иначе все още щяхме да бъдем долу.

— Правилно си разбрала — каза Матю със силен австралийски акцент. — Но не всеки получи заслуженото. Аз бях този, който ви измъкна от наноса на дъното. Не беше лошо спасяване, нали, кукло?

Тя се усмихна. Матю беше висок и привлекателен чернокож, а чарът му караше мнозина да забравят, че е един от най-добрите пилоти на миниподводници.

— Ще оставя това „кукло“ да мине покрай ушите ми само защото току-що спаси живота ми.

— Знам как да подбирам момента. — Той се усмихна на делфините, които играеха във вълните между двата плавателни съда. — Веднага щом спуснахме миниподводницата, Пийт и Сузи застанаха пред нас и не се помръднаха, докато не поехме в исканата от тях посока.

Кайл Дейли, специалистът по хидравликата, свали бейзболната си шапка и се почеса по къдравата кестенява коса.

— Добре, аз ли съм единствената тук, която не вярва, че делфините са Айнщайн в морския свят? Те са риби, а не хора.

— Бозайници — поправи го Хана.

— Както и да е — направи гримаса той. — Щастлив съм, че сте добре, но те можеха да поведат Матю и към пасажа съомги, на които бяха хвърлили око.

Хана поклати глава.

— Можеш да проявяваш скептицизъм, но не и по отношение на Пийт и Сузи. Не и след нещата, които ги видяхме да правят през последните седмици.

— Точно така. А следващото е да ги накарате да ви плащат данъците. — Кайл посочи към „Конър едно“. — Истинско чудо е, че успяхте да излезете от онова нещо. Прилича на останките на превозни средства от старите учебни филми по кормуване. Нали ги знаете, смачкани автомобили, покрити с кръвта на небрежни тийнейджъри.

Хана клекна под лявото крило.

— Благодаря за образа, който извика в съзнанието ми, Кайл, но разбирам какво искаш да кажеш. Не прилича на нещо, в което човек може да оцелее.

Хана помоли Кайл, който изговаряше клишета с дълбокия баритон на инструктор по кормуване от учебен филм, да млъкне. Обикновено приветстваше хумора му, който винаги разпръскваше напрежението след дългите седмици в морето. В момента обаче не можеше да се концентрира върху нищо, освен върху повредения

„Конър едно“. Джош коленичи до нея и огледа вдлъбнатината в корпуса под крилето.

— Не е нещо, което след месец в машинното да не може да поправи.

— Шест седмици. А всичко вървеше толкова добре.

— И все още върви добре. Щяхме да сме мъртви, ако бяхме в някоя друга миниподводница. Това само доказва какъв невероятен дизайн има тази.

— Имам чувството, че Еберсоул няма да погледне на случилото се по този начин.

— Дяволски си права — чува дрезгавия глас на Шон Еберсоул зад тях. Изглежда Кайл студено и той спря наред изречението. — Мислиш, че това е шега?

Хана и Джош се обърнаха с лице към него. Еберсоул, главният изпълнителен директор на корпорацията „Аква“, беше нисък и със здраво телосложение, а в момента бе буквално настръхнал. Дори на открито от него се носеше слабият мирис на тютюн „Маклелънд Дарк Стар“. Този мирис винаги го обгръщаше, макар Хана да не го беше виждала да пуши лулата си.

Хана потупа миниподводницата.

— Да, няколко шеги, Еберсоул. Трябваше да ни видиш как се смеем на дъното на океана. И двамата сме добре, между другото.

Еберсоул кимна към „Конър едно“.

— Това е повече, отколкото може да се каже за плавателния съд.

Джош пристъпи напред.

— Вината е моя. Мислех, че видимостта е достатъчна, но прецених погрешно разстоянието. Все още мисля, че това е най-добрият плавателен съд, който съм управлявал.

— Така ли? Хана, да поговорим вътре.

— Сега? Трябва да направя диагностика и...

— Хората ти могат да се погрижат. Да вървим.

Джош и Матю направиха опит да го последват, но Еберсоул се обърна и вдигна ръка.

— Само Хана.

Тя се обърна към тях.

— Всичко е наред, момчета. Довършете тук.

И последва Еберсоул, който вече бе прекосил наполовина палубата. Екипажът ѝ я гледаше така, сякаш я викаха в кабинета на главния директор, и се виждаше, че на Кайл му е необходим целият самоконтрол, за да не подсвирне.

Слязоха долу и тръгнаха по дългия тесен коридор към залата за заседания, из която навсякъде бяха разпръснати плановете за двете миниподводници. „Конър едно“ и „Конър две“ бяха почти идентични, но все пак се различаваха по някои детайли. Хана бе решила да бъде така, за да ѝ послужат за модели за най-добрия краен продукт. Над дългата маса на почти невидими тънки жици висяха модели на двата плавателни съда.

Еберсоул затвори вратата след себе си.

— Прекратявам мисията, Хана.

Тя се напрегна.

— Не го прави.

— Аз съм единствената причина да си все още тук. От корпорацията искаха да я прекратят още преди седмици.

— Знам. Но трябва да ни спечелиш още малко време.

— Всеки ден тук струва на компанията цяло състояние. Наемането на този кораб, заплатите на екипажа...

— Но за „Аква“ се говори непрекъснато по „Дискавъри ченъл“, постоянно поместват материали, а плакатите са на всяка автобусна спирка. Плюс статиите в „Нешънъл Джиографик“. Вниманието на медиите е огромно.

— Така е. Но хората от „Дискавъри ченъл“ си отидоха, както и тези от „Нешънъл Джиографик“. А ти приключи с изпитанията на миниподводниците. Работата е там, че „Аква“ извлече на практика всичко, което можеше, от тази мисия. Твоите творения свършиха чудесна работа и всички от индустрията го знаят. И ще го узнаят още повече хора, когато излъчат телевизионното предаване и напишат статията. Поръчките вече са достатъчни за три години напред.

— Това не ми ли дава право на още две седмици?

— Компанията няма да спечели нищо, ако останем още тук. Напротив, загубите ще бъдат огромни. И всички ще узнаят за днешния сблъсък и повредите по миниподводницата. Това няма да успокои потенциалните ни клиенти.

— Тази история все още е без край.

— Имаш предвид Маринт?

— Да. — Хана отиде до далечната стена, където цветни снимки бяха залепени една до друга и образуваха мозайка, на която се виждаше древният град. — Научихме толкова много за живелите тук хора. Как са се хранили, кои богове са почитали, какви брачни ритуали са спазвали, как са отглеждали децата си, как е било устроено управлението им...

— Твоите миниподводници направиха това познание възможно. Хана обърна гръб на мозайката.

— Но не сме разрешили най-голямата загадка... Не знаем как са умрели. Изчезнала е една напреднала цивилизация... Почти няма следи от езика им. Какво се е случило?

— Това е въпрос за друга експедиция, Хана.

— Но само с още няколко гмуркания, ние можем да дадем отговора и в тази експедиция.

— Ще ти дам още ден. Утрешният. После потегляме към дома.

— Обещавам да припиша всички заслуги на корпорацията „Аква“, когато предаванията бъдат излъчени и книгите — публикувани.

— Вече обеща да го направиш. По тази причина сме тук. — Еберсоул поклати глава. — Няма да мога да контролирам повече нещата, когато докладвам за злополуката. Приключихме тук, Хана.

И излезе с широка крачка от залата.

По дяволите. Очакваше го, но се надяваше да успее да убеди Еберсоул да й спечели повече време. Но той беше категоричен. Е, това не означаваше, че тя ще се предаде без борба. Трябваше само да измисли начин да го победи.

ГЛАВА 2

Мелис Немид напълни две чаши с портокалов сок и подаде едната на Хана.

— Опита. Направи всичко възможно. Не мога да моля за повече.

— Но аз мога. — Хана взе чашата и се облегна назад в стола си. Двете седяха на палубата на дългата девет метра двумачтова шхуна на Мелис. Макар да приличаше на плавателен съд от деветнайсети век, долу се намираше една от най-добрите изследователски лаборатории, в която работеха половин дузина от най-умните и най-трудолюбивите морски учени, които Хана беше срещала.

Но нищо не бе по-впечатляващо от младата жена, която седеше срещу нея. Мелис Немид бе морски биолог. Тя бе открила Маринт и бе отключила неговите тайни преди години. Древният град и жителите му се бяха превърнали в нейна страст. Хана беше срещала Мелис на различни научни конференции, когато тя все още беше много млада, но се опитваше да убеди скептичните си колеги в значението на Маринт. Между двете съществуваше голяма близост, те бяха съюзници срещу затворените за новите идеи организации и корпорации. Бяха еднакви по дух — и тогава, и сега.

Хана погледна към „Коперник“, намиращ се само на стотина метра от „Попътен вятър“. Екипът ѝ беше все още на палубата и оценяваше щетите по миниподводницата. Знаеше, че трябва да е там с тях, но не можеше да потисне желанието си да се отдалечи от Еберсоул и от всичко, което ѝ напомняше за корпорацията „Аква“.

— Това „всичко възможно“ не беше достатъчно, Мелис. — Стисна чашата. — По дяволите, знам, че сме близо до отговора.

— Аз също го усещам. Но съм благодарна и за онова, което успяхме да свършим. Само ти можеше да убедиш онази компания да превърне изпитанията на подводниците в археологическа експедиция. Аз от години се опитвам. Щях да чакам още, ако не беше ти. Съпругът ми, Джед, наля милиони в този проект, но няма да му позволя да налива повече. Той споделя мечтата ми, но трябва да поема контрола.

Това е моя отговорност. — Направи гримаса. — А парите са оскъдни в академичния свят.

— Да приема ли, че не си имала успех вчера?

— Беше пълна загуба на време. Не знам колко пъти се наложи да водя някой председател на фондация на лично пътуване до музея „Маринт“ в Атина, да понасям дълги и скучни обеда и вечери само за да чуя, че може и да спестят няколко долара следващата година...

— Събирала съм пари за различни начинания. Не е забавно.

— Изпълнителният директор, с когото се срещнах вчера, ми каза, че съм щяла да имам по-добри шансове, ако съм излезела на вечеря с него, облечена в сребрилата рокля, с която бях на благотворителната среща на „Спасете океана“ миналата година.

— Шегуваш се.

— Искан ми се да беше така.

— Не го направи, нали?

— За каква ме мислиш? — Мелис се усмихна и отпи от сока си. — Освен това, бях взела роклята назаем от „Халстън“. Против принципите ми е да купувам дизайнерски рокли, ако мога да използвам парите за нещо по-полезно.

— О!

— Затова издърпах котвата и се върнах възможно най-бързо тук.

— Направила си добре. Предполагам, вече си чула, че Пийт и Сузи ни спасиха?

— Капитан Данбъри каза нещо за това. Не се изненадвам. Те са ме измъквали от много затруднени положения през годините. — Погледна с любов делфините, които играеха около „Коперник“. Обърна се отново към Хана. — Макар да не ми се иска да го кажа, може би ще е добре да сложиш край на експедицията сега. Тук сме вече две седмици повече от очакваното и хората ти са уморени. И двете знаем колко опасно може да е това. Случват се злополуки. Можеше да загинете.

— Но останахме живи. А отговорът е все още някъде там. И вероятно пред очите ни.

— Ако е така, ще го намерим. Даде ни достатъчни данни за няколко години обработка. Благодарение на теб ще можем да изследваме всеки сантиметър от града, без да ставаме от столовете пред компютрите. Ще можем да го огледаме отгоре, отдолу, отляво и

отдясно, от всеки възможен ъгъл. Работата ти е по-удивителна дори от тази по картографирането на „Титаник“.

— Надявам се да излезе нещо.

— Непременно ще излезе. След време децата в училище ще могат да влизат в сайт за Маринт и да изследват целия град, точно както и с „Титаник“. Може би някое от тях ще направи откритието, което търсим.

— Предполагам, че съм по-нетърпелива от теб.

Мелис се усмихна.

— Живея с Маринт през по-голямата част от съзнателния си живот и никога не ми е било лесно да се потопя в загадките му. Когато го открих, можехме да се гмуркаме до него само с водолазни костюми. Но след подводните земетресения до рифа Ел Хиеро, през последните пет години островът потъна повече, отколкото за всичките четири хиляди години. Изглежда толкова несправедливо... сякаш съдбата преднамерено ни е зашлевила шамар. Но плавателните съдове като твоите ни го върнаха. Подводните течения разчистиха стотици метри нанос и разкриха нови части от града. Той се оказа доста по-голям от очакванията ни. Така че онези земетресения може би не бяха чак такава катастрофа. Струва ми се, че Маринт ни издава тайните си само когато съм най-способна да разбера значението им.

— Точно затова дойдох тук. Имах нужда от твоето виждане за нещата.

— Трябва да си вземеш ваканция. Така ще можеш да видиш всичко от нова гледна точка.

— Няма да се откажа, Мелис.

— Аз също. Маринт може и да е на над четири хиляди години, но искам да откроя всичките му тайни през краткия си живот. Кое то обаче не означава, че човек не трябва да спира, за да си поеме дъх, нито че не може да си позволи ваканция.

— Никога не съм знаела какво да правя през ваканциите. И не съм си ги позволявала.

— Направи си една сега. Отиди на някое любимо място. Не ти беше лесно, Хана. Брат ти почина преди два месеца, а ти дори не си имала време да скърбиш за него.

— Скърбих. Скърбя за него всеки ден от живота си. — Хана сведе поглед. — Защото не мога да се заровя в работата си и да

забравя. Той беше дясната ми ръка. — Усмихна се леко. — И нямаше търпение да ми помогне и в това изследване.

— И аз очаквах с нетърпение да го видя. Конър бе добър човек.

— Да, такъв беше.

— Не обвиняваш себе си, нали?

Хана бе изненадана от директно зададения на въпрос, макар да знаеше, че искреността е характерна за Мелис.

— Не. Въпреки че се случи по време на поставена от мен задача.

— Изследвахте стара руска атомна подводница, която американски музей искаше, нали?

Хана кимна.

— Сигурна съм, че си чула. Нищо не знаехме за историята на тази подводница. Изглежда, някои хора бяха готови да убият, за да разберат какво има на борда ѝ. Ако бях в „Мълчалив гръм“ в онази нощ, аз също нямаше да съм тук сега.

— И всички, отговорни за смъртта му, са мъртви?

— Да. Това няма да върне Конър, но е облекчение, че вече никого няма да могат да наранят.

Пийт и Сузи изплуваха на повърхността близо до тях.

Хана ги погледна и се усмихна.

— Винаги знаят кога някой има нужда да бъде ободрен и развеселен, нали?

— Колкото и да ми се иска да се съглася с теб, мистър Дейли може би ще бъде прав, ако каже, че просто са гладни. — Взе пластмасовата кофа със съомга и я подаде на Хана. — Ще ги нахраниш ли?

— Разбира се. — Хана взе две риби и ги хвърли на Пийт и Сузи, които веднага ги погълнаха.

Мелис остави кофата.

— Като сме започнали разговор на теми, които би предпочела да не обсъждаш, какво ще кажеш за Киров?

— Права си. Предпочитам да не обсъждам.

— Сдържам любопитството си през последните два месеца. И сега искам някои отговори.

Хана въздъхна примирено. Разбира се, Мелис нямаше да се откаже така лесно.

— Добре. Какви отговори?

— Знам, че Киров, който по някакъв начин е свързан с теб, се е подписал за този проект като шеф на охраната, но така и не се е появил.

Хана сви рамене.

— В такъв случай, знаеш колкото мен. Киров има връзки в разузнаването и те използваха влиянието си в корпорацията „Аква“, за да го включат.

— Защо никой не го е виждал тогава?

— Нямам представа. Не се е свързал с мен.

— Прекрасно. Виждам, че вкусът ти към мъжете не се е подобрил след развода. — Мелис погледна към палубата на „Коперник“, където екипът на Хана все още работеше по миниподводницата. — Добре. Ще забравим за него. А Матю? Той те обожава, нали знаеш.

— Матю? Сериозно ли говориш? На всяко пристанище по света жените се тълпят около него.

— Обаче той не си пада по нито една от тях. Държи се като ученик, когато си наблизко. Ученик, който говори с очарователен австралийски акцент. И има невероятно тяло. Седя тук с надеждата, че ще съблече ризата си, но това едва ли ще се случи.

— Може би ти трябва да имаш връзка с него.

— Няма как да стане. Аз вече имам свършения съпруг. Джед е всичко, което искам и от което имам нужда. Матю е изцяло твой.

Хана се усмихна и поклати глава. Беше й забавно да види Мелис в ролята на сватовница. Защото тя обикновено беше напрегната и обсебена от работата като Хана.

— Знаеш, че не е мой тип.

— Великолепен мъж, който те боготвори? — Мелис се замисли за миг. — Права си. Не е достатъчно сложен. Не е твой тип. Но може би трябва да помислиш дали да не смениш типа.

Висок и настоятелен звук се разнесе от радиостанцията, прикрепена към колана на Хана. Тя я извади и поднесе към устата си.

— Тук е Хана.

От миниатюрния микрофон се чу гласът на Джош.

— Хана, в „Конър едно“ съм. Двете с Мелис трябва да дойдете веднага. Веднага!

Хана размени поглед с Мелис. Настоятелността на Джош я изненадваше. Запита:

— Какво става, Джош?

— Няма да повярваш! По дяволите, и аз не мога да повярвам! — Долавяше вълнението в гласа му. — Еберсоул може да върви в пъкъла. Мисля, че го открихме.

— Кое?

— Онова, което търсихме. Краят на историята.

Хана и Мелис гледаха втренчено неясния прожектиран образ в заседателната зала на „Коперник“. Около тях бяха над двайсетина души от екипажа и всички те се опитваха да придадат смисъл на онова, което виждаха.

— Какво гледаме? — запита Хана.

Джош фокусира.

— Това е записът от задната камера на „Конър едно“ точно преди да се ударим в стената. Преглеждам записите, за да видя какво се случи.

Матю се усмихна.

— Ти не си реагирал достатъчно бързо — ето какво се е случило. Нямаш нужда от преглеждане на записите, за да го установиш.

— Благодаря ти за подкрепата, Матю. Е, исках да видя на записа каквото се е случило. — Джош увеличи образа. — При падането си стената се е ударила в ръба на мозайка от цветно стъкло, покрита дотогава от наноса. То се наклонило за секунда и нашите светлини са попаднали върху него. Нямаме ясна снимка на цветното стъкло, но можете да видите образа, който хвърля на друга стена. Погледнете.

Джош замрази образа и те видяха с удивителна яснота многоцветния образ.

— Невероятно! — прошепна Хана. — Толкова ясен!

Мелис тръгна към екрана.

— Това може да е горната повърхност на рамка, през която слънчевите лъчи да преминават и да образуват тези цветни образи по белите плочки на вътрешен двор. Виждали сме такива и на други места, предимно в училища и библиотеки.

— Точно това си помислих и аз — каза Джош. — Виждам съм достатъчно такива в миналото и затова имах доста точна представа какво виждам. Ако прилича на останалите, разказва някаква история. — Обърна се към Мелис. — Ти си експертът. Какво ти говори на теб?

Мелис разгледа внимателно образа.

— Това са знаци на изгрева и залеза, които обозначават раждането и смъртта. Разказват историята на живота.

— Чий живот? — запита Еберсоул от задната част на залата.

Мелис разгледа с присвити очи знака вдясно.

— Изглежда, раждането и живота на... — Ахна. — О, мили боже!

Джош кимна.

— Не съм луд значи?

Мелис изучава образа още известно време.

— На последната картина се вижда формата, каквато е имал някога островът. Това е самият Маринт. — Погледна Хана. — Това е историята на Маринт от началото до края.

— Винаги си казвала, че се крие някъде тук — каза Хана.

— Да, усещах, че трябва да е тук. Хората от Маринт са уважавали прекалено много историята си, за да не я отразят някъде. И тъй като цивилизацията им е загинала много преди цунамито, трябва да са имали време да я разкажат. — Мелис тръгна към прожектирания образ и прокара пръсти по линиите, които приличаха колкото на древен език, толкова и на пещерни рисунки. — Но тук се вижда само първата част. Ето, това са първите заселници в рибарските си лодки, а тук е изобразена войната, която са водили с нашествениците. Това вече ни е известно от статуите и паметниците, които открийме. Непосредствено след войната настъпва период на мир, в който изкуството процъфтява.

— И какво друго? — запита Джош.

Мелис се обърна към него.

— Нищо. Тук се вижда само това. Трябва да видим и останалата част от мозайката. — Погледна Хана. — Възможно ли е да я извадим цяла?

Хана се замисли за миг.

— Щеше да е по-лесно с двете миниподводници, но е възможно и да успеем. — Погледна Матю и Джош, а те двамата кимнаха в

отговор.

Кайл се засмя.

— Най-добре е някой да каже на онези от „Дискавъри ченъл“ да си довлекат отново задниците тук!

Останалите от екипа избухнаха в смях, но Хана забеляза, че Мелис не се усмихна. Тя все още гледаше като омагьосана цветните образи, прожектирани на екрана. Хана се приближи до нея.

— Добре ли си?

— Да. Искам да знам още. Хана, чувала съм, че имаш удивителна фотографска памет. Вярно ли е?

— Да.

— Тя може да ми е от голяма полза сега. Видя ли там долу нещо, което да не е сега тук, пред мен?

— Може би. Не знам. Не е толкова лесно. Необходима е огромна концентрация.

— Не искаш да го направиш.

Хана поклати глава.

— Предпочитам да не разчитам на това. Нека донесем рамката и да видиш сама. Окей?

Мелис кимна.

— Просто съм нетърпелива. — Най-после откъсна поглед от екрана. — И... Струва ми се, че съм малко уплашена. Така става, когато мечтата се сбъдне. Минаха толкова много години. Възможно е това да е отговорът, Хана. Последното късче от пъзела...

Провинция Тахар, Афганистан

Винсънт Гадер слезе от бронирания „Хамър“, без да обърне внимание на силния вятър, който пълнеше очите и косата му с пясък. Дузината мъже от охраната и негови колеги носеха плътни шалове, но той не можеше да позволи новият му клиент да види у него нещо друго, освен сила и увереност. Също така знаеше, че смелостта, изписана на изненадващо и поразително красивото му лице, е едно от най-силните му преимущества, и нямаше никакво намерение да крие силните си страни.

— Добре дошли, мистър Гадер! — Генерал Фетсел стоеше в подножието на хълм, който спираше донякъде пронизителния вятър.

Гадер се усмихна. Генералът, разбира се, знаеше едно-две неща за това, какво е да си лидер.

— Благодаря, че ме посрещнахте, генерале. Съжалявам, че пристигнах с толкова кратко предизвестие, но съм открил, че колкото по-рано си уредя среща, толкова по-голяма е възможността да изтече информация.

Фетсел кимна.

— Разбирам. Но съм разочарован, че приятелката ти не е с теб. Красотата ѝ е почти легендарна.

— Анна реши да пропусне тази среща. Не исках тя да отвлича вниманието ви от планираната от мен демонстрация.

— А, много мъдро. Наясно ли сте с моята ситуация?

— Да. — Гадер бе свързан с Фетсел от доволен клиент, който му бе описал какви са нуждите на генерала: бе се съюзил с местните бунтовници, с чиято помощ се надяваше да свали нестабилното правителство и да провъзгласи себе си за лидер. По пътя му, разбира се, имаше и препятствия.

— Готови сме да платим добре, ако ни дадете онова, от което имаме нужда.

— Генерале, разбрах, че вашият проблем са летателните апарати с дистанционно управление. Те наблюдават по-голямата част от района и изстрелват без предупреждение снаряди по вашите съюзници.

— Точно така.

— В такъв случай, имам решението на проблема ви. Нямахте да е мъдро да се доближите повече до стоката точно заради споменатите летателни апарати. Моето оборудване ми показва, че има два над главите ни в момента. Възможно е да наблюдават срещата ни.

— И къде са играчките ви?

— На около две мили отгук. — Гадер натисна бутон на мобилния си телефон и след малко от запад долетя пронизително изсвирване. Той посочи два обекта, които се издигаха бързо нагоре. — Ето. Могат да се управляват и с дистанционно управление, но е по-добре да ги оставите на автопилот. Те ще намерят и ще унищожат летателните апарати, които обсъждаме.

Мобилният телефон на Гадер, който бе в джоба му, звънна. Той го извади и погледна екрана.

— Простете ми, но трябва да приема обаждането.

Фетсел смръщи вежди.

— Но ние сме насред делова демонстрация, Гадер.

— Обещавам да бъдете силно впечатлен. Нямахте да приемаме обаждането, ако не беше въпрос за живот и смърт. Ще съм при вас след миг. — Обърна се и се отдалечи. Натисна бутона за приемане на разговора. — По-добре да е нещо важно, Девлин — процеди през зъби. — Знаеш къде съм и какви преговори водя. Казах на Фетсел, че въпросът е за живот и смърт, и ще бъде, ако си ме обезпокоил за нищо.

— Това ще искаш да го чуеш — каза Девлин. — Научих го токущо от нашата връзка на „Коперник“. Той мисли, че са направили откритието.

— Мисли?

— Не можеше да говори по-дълго. Страхуваше се да не го разкрият. Ще се гмурнат отново утре сутринта и той е повече от сигурен, че ще получиш точно онова, което очакваш.

Да. Вълнението обзе Гадер и той стисна по-силно телефона.

— Ще летя до Атина довечера. Искам да се срещна там с целия екип.

— Кой екип? Учените? Или нашите хора?

— И двата. Ще имаме нужда от всичките си сили. — Гадер хвърли поглед към генерала, който го гледеше студено. Искаше му се да му каже да върви по дяволите. Парите, които щеше да получи от Фетсел, бяха дребна сума, сравнена с онова, което се задаваше на хоризонта при Маринт. То можеше да е по-голямо и значимо от всичко досега. — И се погрижи да избереш хора, които няма да се уплашат, независимо срещу кого ще им се наложи да се изправят. — Добави мрачно: — Ще е най-добре да не се колебаят, когато им кажа да дръпнат спусъка.

Маринт, Атлантическия океан

Хана изпъна пръсти в управляващата ръкавица и погледна към ръката на робот през люка на „Конър две“. Металните пръсти се изпънаха едновременно с нейните. Ръкавицата усещаше намеренията и позволяваше на контролера да предчувства движенията, така че не бе нещо необичайно механичните ръце да ги изпълнят, преди самата Хана да ги е извършила. Контролерът бе дело на млад кинезиолог с блестящ

ум, който продължаваше да ѝ изпраща електронна поща всяка седмица и да усъвършенства творението си.

Матю и Джош бяха при контролните пултове на „Конър две“ и спускаха миниподводницата на морското дъно. Джош присви очи и погледна цветния монитор, насочен към артефактите под тях.

— Паметта на GPS-а твърди, че се е случило на около три метра оттук. Нещо изглежда ли ти познато, Матю? — Хвърли му кос поглед. — Защо ли те питам? Ти си толкова сляп, че си се блъснал в стената.

Матю смръщи вежди.

— По-кратко. Можеше да се случи и на теб.

През по-голямата част от спускането Джош беше тормозил Матю за злополуката от предишния ден и макар че Матю му беше отговарял с чувство за хумор, Хана виждаше, че вече му е дошло до гуша. Беше време да се намеси и да сложи край на това.

— Матю е прав. Беше злополука и... Какво е това?

Чуха стържещ звук и последва леко раздрусване. Погледът ѝ се стрелна към контролното табло.

— Какво става?

Чуха отново същия звук. Този беше по-силен и идваше някъде отзад.

— Шумът не е механичен. — Матю погледна през предния и през страничните люкове. — Мисля, че нещо ни удари.

Хана издърпа ръцете си от управляващите ръкавици. Протегна ръка към командното табло и включи всички външни светлини. Включи и шестте видеокамери с висока разделителна способност и така можеха да виждат във всички посоки.

Раздрусване.

— Какво, по дяволите... — Хана погледна мониторите. — Мили боже, това е делфин. Мисля, че ни удря с опашката си.

— Няколко делфина, може би шест — каза Матю. — Засичам ги с хидролокатора.

Хана погледна екрана на хидролокатора. На тях се виждаха няколко точки.

— Това е странно. Винаги са ни осигурявали достатъчно място тук долу. Никога не са ни удряли.

Раздрусване.

Джош погледна през десния люк.

— И не е само един. Всичките ни удрят. Мислиш ли, че си играят с нас?

Тя предполагаше, че и това е възможно. Вярно, Пийт и Сузи също често си играеха. Но в атаките на тези делфини имаше нещо... преднамерено.

— Не знам. — Гризеше долната си устна. — Ще се свържа с Мелис. Тя трябва да види това.

Делфините удариха миниподводницата още три пъти, докато Хана се свърже с повърхността. Най-после чу гласа на Мелис в слушалките. Беше изненадана.

— Стигнахте ли вече дъното?

— Не още. Искрах да видиш това. Виждаш ли данните от всичките ни камери?

Хана знаеше, че застанала пред редицата монитори с висока разделителна способност, Мелис ще вижда по-добре от тях тук долу, в „Конър две“.

— Да — отговори Мелис. — Вие какво виждате?

Раздрусване.

— Получи ли данни за това? — запита Хана.

— Да. — В гласа на Мелис се долавяше изненада. — Един делфин току-що се блъсна във вас.

— Случи се няколко пъти през последните минути. Делфините са шест или седем. И всичките удрят преднамерено „Конър две“. Понякога с опашките си, понякога с цяло тяло. Никога не съм виждала нещо подобно. А ти?

— Не. Не и с подводници. Но виждаш ли как разтварят челюсти? Това е знак за агресия. Каквото и да става, това не е игра за тях. — Мелис говореше сериозно. — Виж, преди сте имали късмет с делфините, но сега може би е време да отстъпите. Забравете за образа на сладкия и мил делфин, който медиите създават. Те не са като нас и ние трябва да се научим на съвместно съжителство с тях по техните правила. Делфините са очарователни същества, но могат да бъдат и опасни.

Хана трепна, когато една опашка удари най-близкия до нея люк. Насилие.

— Започна едва когато се приближихме към потъналия град. Изглежда не искат да се доближим до него.

— Много лошо за тях, защото сме тръгнали право към него — каза Джош. — Ще включа осветителните кули. — Натисна бутона, който дистанционно активираше огромните светлинни кули на морското дъно, и замръзна шокиран. — О, мили боже!

Над останките от Маринт плуваха хиляди делфини.

— Какво става тук, Хана? — прошепна Матю.

Тя поклати глава, като че ли не вярваше на очите си.

— Искан ми се да знаех. — Гледката спираше дъха. Никога преди не беше виждала толкова много делфини на едно място. Те разтваряха челюсти като онези, които удряха миниподводницата.

Хана заговори в микрофона.

— Мелис, виждаш ли това?

— Да, но не вярвам на очите си. Кажете ми, че записвате данните.

— Разбира се.

— Добре. Искан ми се да бях долу с вас.

— Можеш да заемеш моето място — каза Матю. — Нещо ме плаши.

— Знаем какво имаш предвид — каза Хана. — Да се захванем със задачата, заради която се спуснахме. Насочи ни към мястото, където се блъснахме вчера.

Удар.

Джош стисна по-здраво ръчката.

— Това беше друг делфин. И още много идват към нас.

Удар.

Отново стържещ звук и раздрусване.

Удар.

Отново.

Удар!

Последният разлюля миниподводницата, тъй като я удариха едновременно три делфина.

— Махнете се оттам! — извика Мелис. — Изплувайте на повърхността веднага!

Удар.

Матю погледна въпросително Хана. Тя поклати глава.

— Не. Продължаваме.

Удар.

Хана сложи 3D очила. Гледката пред нея, осигурявана от видеокамерите, се променяше с градусите, на които тя обръщаше глава. Пъхна отново ръце в управляващите ръкавици и изпъна пръсти, за да активира механичните ръце.

— Какво правиш? — запита Джош.

— Ще се опитам да ги разпръсна.

— Желая ти късмет — каза Матю. — Тези делфини тежат над четири тона.

— Просто поддържай курса. — Хана видя четири делфина, задаващи се към тях отдясно. Размаха механичната ръка напред и назад и така предпази плавателния съд от удар.

Делфините завиха в последната секунда.

Тя блокира друг удар — този път отляво. А след това още един.

— Стигнахме ли вече, момчета?

— Още трийсет метра.

— Побързайте. Мисля, че ги уплаших, но отдръпването им може да не трае дълго.

След малко Матю погледна цветния монитор, насочен към древния град под тях.

— Паметта на GPS-а твърди, че сблъсъкът е станал на около девет метра отгук. Виждаш ли нещо познато, Хана?

— Не питаш, когото трябва — каза Хана и заговори в микрофона: — Мелис?

— Мисля, че това са градините на университет — каза Мелис.

— Виждам ги — каза Джош. — На десет часа са. Ще ви отведе там.

Джош приближи миниподводницата до срутената стена, която едва не бе причинила гибелта им предния ден, след което насочи светлината върху нея.

— Готово. Ето ги нашата рамка и цветното стъкло. Получаваш ли образ, Мелис?

— Да, това е. Не мога да кажа още каква част се крие под наноса. Можете ли да го разнесете по някакъв начин?

— Вече работя по въпроса. — Хана накара лявата механична ръка да се протегне и активира струята сгъстен въздух, като я насочи към океанското дъно. Наносът се разхвърча и разкри каменна рамка с

богата инкрустация, съдържаща стотици съединени парченца цветно стъкло.

За първи път успяха да разгледат добре целия артефакт. Той имаше големина приблизително четири на два и половина метра, беше издялан от плоча тъмнокафяв гранит и беше с дебелина по-малка от три сантиметра. Мостовете между цветните прозрачни парченца бяха широки приблизително осемнайсет сантиметра. Няколко от тях бяха счупени и оставяха зеещи дупки в изящната мозайка.

— Трябва да я реставрираме. Слава богу, че е почти запазена — каза Хана.

Удар.

Друг делфин ги удари — този път отзад.

— По дяволите! — извика Джош. — Идват още!

Хана се обърна рязко. Десет-двайсет делфина приближаваха бързо отляво. Хана вдигна механичната ръка и ги прогони със струя сгъстен въздух.

— Гледай бързо. Не искам да те притеснявам, Мелис, но тук долу нещата не изглеждат добре.

— Само още няколко секунди, Хана.

— Добре. Но не повече.

Мелис мълча известно време. Хана си я представи наведена леко напред и мърдаща устни, сякаш чете дървен надпис.

— Проклетата да съм — прошепна Мелис.

— Мелис?

— Това е гробище. Някой е бил погребан тук.

Матю и Хана размениха погледи.

— Мисля, каза, че това е университет.

— Било е — каза Мелис. — Но историкът — този, който разказва историята на Маринт — е бил служител от висок ранг. Може да е бил главният. Деканът, ако щете.

Някога било знак на върховно уважение да погребат на територията на учебното заведение неговия основател. Помните ли, че заснехте някакви знаци при централния пазар и съдебната зала?

— Помня — каза Хана. — Какво друго ни казва тази мозайка?

— Трябва да я донесете горе. Счупените парченца са достатъчно да скрият няколко ключови части от историята. Но специално се споменава огромна сянка, спускаща се над тези води.

Джош поклати глава.

— Огромна сянка... Страхотно. Това да не е история за духове?

— Не мисля — каза Мелис. — Жителите на Маринт не са били особено суеверни. Тук има нещо, което не разбираме. Огледайте се и вижте дали няма да разберете къде е погребан. Възможно е да има знак. Будителите и учените често са били отбелязвани с кръгъл мотив — може би кръг или няколко кръга. Виждате ли нещо такова?

— Още не. — Хана придвижи нагоре външните светлини на „Конър две“, после ги завъртя в кръг, за да огледат наоколо.

Делфини.

Накъдето и да погледнеше, виждаше плъзгави тела да се стрелкат и да заемат позиции около миниподводницата. Огромни тъмни очи и онова заплашително разтваряне на челюстите. Сърцето ѝ заби тежко.

— Помогни ни, Мелис. Ти ще забележиш по-лесно от нас онова, което ти трябва, а и делфините никак не ни помагат.

— Гледам, но досега не съм... Чакайте. Придвижи десния кръг светлина малко назад — там, където беше преди секунда.

Хана се подчини. Делфините бяха образували стена и нищо не се виждаше. Извика на Матю и Джош.

— Трябва да минем през делфините, момчета. Бавно. Не искаме да ги нараним.

Преминаха, като Хана насочваше към делфините струи сгъстен въздух. Този път обаче те се отстраняваха от пътя им много по-неохотно.

— О! — възкликна Хана. — Дори сгъстеният въздух вече не им прави впечатление. Вероятно са разбрали, че няма да ги нарани.

— Открихте ли някакъв знак? — запита Мелис.

— Още не. Виждаме само много... Това може да е той! — Насочи една от камерите към кръгло очертание на морското дъно. — Виждаш ли това, Мелис?

— Да. Колко е голям?

— Около два метра и половина в диаметър.

— Издухайте наноса от него.

Матю спусна миниподводницата над кръга, а Хана насочи струята сгъстен въздух към него. В камъка, който имаше формата на

колело, бяха издълбани стотици фигури, различни от всичко, което бяха виждали досега в града.

— Това ли търсиш, Мелис?

— Да, това определено е надгробен камък. Не мога да прочета всичко, но това не е нещо необичайно. Надписите по всички надгробни камъни, които открихме, са на различен език от обикновено използвания. Възможно е да е по-стар диалект, а може би дори тяхната версия на поезия. — Мелис направи пауза. — Предполагам, че няма начин да го донесете горе.

— Съжалявам, кукло — каза Матю. — Не и сега. Вероятно не бихме могли да го помръднем, дори да разполагахме с двете миниподводници. Ще бъде достатъчно, ако можем да повдигнем рамката.

— Знаех отговора — каза Мелис. — Съжалявам, че попитах.

Джош позиционира външните камери над и около надгробния камък.

— Но ще ти осигурим страхотна гледка. 3D. Кое то е почти равносилно на това да си тук.

Удар.

С по-голяма сила.

Удар.

Миниподводницата бе отхвърлена на една страна.

Удар.

Още три делфина удариха и всеки удар бе по-силен от предишния.

Още един удар!

Хана отново опита да ги разпръсне със струята сгъстен въздух, но този път нямаше никакъв ефект върху делфините.

— Времето ни изтича — каза Хана. — Да сложим рамката в шейната и да изчезваме оттук.

Джош и Матю върнаха миниподводницата при рамката. Беше им много трудно да я държат стабилна под непрекъснатите удари на делфините.

Хана натисна бутон и предпазното покритие на шейната се вдигна. Първото препятствие бе преминато. Кайл бе положил доста усилия да накара доста големия капак да се отваря и затваря, като бе

използвал хидравлична система, предназначена за много по-малка шейна.

Като използваше всяко възможно движение и цялата чувствителност на механичните ръце, Хана взе внимателно рамката и я залюля към шейната. Преди да е успяла да я спусне, видя черна сянка да се стрелка към артефакта.

Делфини. Дузини.

— Не! — процеди през зъби. — Да не сте посмели! Тя е моя!

Делфините заудряха по рамката, шейната и механичните ръце.

Те я изпуснаха и парченцата цветно стъкло потънаха към дъното. Преди да се е ударила в него, Хана успя отново да я хване.

— Страхотно хващане! — каза Матю. — Но трябва да работиш бързо. Приятелите ни се готвят за нов удар.

Хана вдигна поглед. Този път към тях се приближаваше още по-голяма сянка, която набираше скорост с всяка секунда.

Нямаше време за губене.

Трябваше бързо да реши как е най-добре да спусне рамката в шейната. Обикновено ѝ бяха необходими няколко секунди, за да прецени ъгъла и най-доброто положение, но днес нямаше да има тази възможност.

Задържа дъха си и пусна рамката.

Сивата сянка стана огромна, но рамката прилегна в шейната.

Матю и Джош нададоха радостни възклицания, но тя все още не беше готова да празнува. Натисна бутона и загледа как капакът се плъзга над нея.

Оставаше още малко...

Успех!

— Тръгвайте! — извика. — Да изчезваме оттук!

„Конър две“ пое рязко нагоре, а стотиците делфини заудряха миниподводницата и шейната от всички посоки.

„Това е лудост, помисли си Хана отчаяно. Не може да се случва наистина.“

Колко ли още удари можеше да поеме миниподводницата? Хана се държеше здраво, защото плавателния съд се мяташе от страна на страна.

— Не се издигайте още — каза. — Движете се по протежението на рифа.

— Защо?

— Просто го направете.

„Конър две“ смени посоката си. Нападенията на делфините намаляха.

— Получи се! — каза Матю.

Хана хвърли поглед назад, към шейната.

— Продължавайте да поддържате същата скорост. Все още не сме се измъкнали.

Когато вече бяха оставили Маринт след себе си, делфините оредяха значително. След още няколко минути не се виждаше нито един.

Матю се обърна към нея.

— Откъде знаеше?

— Не знаех, но предположих. Бяха така съсредоточени в Маринт, че може би нямаше да искат да се отдалечат от него. — Хана свали лентата от косата си и избърса потта от челото си. — Добре, момчета. Да излезем на повърхността.

ГЛАВА 3

— Добре ли си? — Мелис запитва Хана, когато тя излезе от миниподводницата. — Онова там долу беше наистина странно. Известно време дори не мислех, че ще се измъкнете.

— Аз също. При предишните си слизания няхахме проблеми с делфините. Като че ли злополуката, при която открихме рамката, отключи нещо. Лудост. — Кимна към шейната, която сега беше на палубата. — Знам, че нямаш търпение да разгледаш рамката отблизо. Давай.

Мелис се поколеба.

— Хайде! — усмихна ѝ се Хана. — Прояви загриженост, а сега виж какво имат да ти кажат жителите на Маринт.

Мелис направи гримаса.

— Дълго чаках за тази възможност — каза Мелис. — А и това може да е само началото. Искане ми се да бяхте прекарвали повече време там долу, но не можехте.

— Обвинявай любимите си делфини. Те не ни позволиха. — Хана коленичи до нея. — Нека аз да го направя.

— Ръцете ти треперят.

— Дяволски си права. — Лицето на Мелис сияеше. — Имам право. Това може да е наградата, Хана. Ти я видя там долу. Сега и аз искам да я видя, да я докосна.

Хана кимна и се усмихна.

— Виждам. Дай ми само минутка. — Отвори внимателно шейната и седна на петите си, загледана в изражението на Мелис. Не ѝ се случваше често да присъства на сбъдването на нечия мечта. Това бе рядък и специален момент. — Мръсна е. Наносът беше доста дебел слой.

— Няма значение. — Мелис гледаше сложните мотиви, които парченцата цветно стъкло образуваха. — Красива е.

— Да.

Мелис я погледна.

— Не си ли впечатлена?

— Предполагам, че се интересувам повече как работят нещата, отколкото от красотата на предметите. Конър непрекъснато клатеше глава и ми казваше, че нямам душа.

— Имаш душа. Просто си концентрирана в нещо друго. — Погледна отново рамката. Преди да започна да изследвам Маринт, не можех да разбера защо съпругът ми се вълнува толкова, когато екипът му извадеше нещо от морското дъно. Интересувах се само от делфините, които живееха сред руините.

— Ти си морски биолог.

Мелис кимна.

— Но един ден това се промени. Протегнах ръка и докоснах един от бокалите, които бяха донесли на палубата. Може и да беше стоплен от слънчевите лъчи, но ми се стори странно... жив. Сякаш беше току-що оставен от млад жител на Маринт, излязъл на разходка. Започнах да мисля за тези мъже, жени и деца, живели и обичали преди толкова много години. Първо почувствах странна връзка с тях, а после... — Протегна ръка и нежно докосна цветното стъкло. — Беше истинско чудо.

Гърлото на Хана се беше свило. Тя знаеше какво е чудото — двамата с Конър да стоят до леглото със спящите му деца. Чудо беше и да се свържеш с някого, когото обичаш. Беше казала на Мелис, че животът ѝ е повече обвързан с машините, но знаеше каква е истината.

— Предполагам, че ми липсва твоята чувствителност.

Мелис се засмя.

— Господ да ме пази от нежните души, които непрекъснато повтарят колко са чувствителни. Всички ние сме различни. Всеки от нас си има своите приоритети. Но аз предпочитам теб. Особено когато пазеше любимите ми делфини от нараняване.

— Да, едва не ги нараних — каза Хана с горчивина. — Беше доста страшно там долу. Мога да се справя с Пийт и Сузи, но онези делфини ми напомняха за кучетата охрана на китайските храмове. — Погледна рамката. — Дали не защитаваха този артефакт, Мелис?

— Не знам — отговори приятелката ѝ. — Не бива да допускаш грешката да мислиш, че всички делфини са като Пийт и Сузи. Не са. В някои ситуации могат да бъдат смъртоносни като акулите. Нещо е задействало агресията им. Ще трябва да помислим по въпроса. —

Мелис започна да подготвя фотоапарата си. — Но в момента искам да изследвам и да снимам, а не да се тревожа за делфините.

— Мога ли да помогна?

Мелис поклати глава.

— Просто дръж Еберсоул далеч от мен, докато свърша. — Кимна към изпълнителния директор на корпорацията „Аква“, който беше на мостика. — И той гори от желание да изследва рамката, затова казах на екипажа да го държи далеч от мен.

И Хана виждаше, че той може да бъде проблем. Мръщеше вежди и сякаш дърпаше невидима каишка.

— Няма проблем. — Хана направи гримаса. — Но всъщност предпочитам да взема арсеник, отколкото да го оставя да ме разпитва за резултата от спускането. Колко време ще ти е необходимо?

— Три часа. После ще накарам екипажа да стои като охрана, докато уредя транспорта. Трябва да изпратим рамката в някой музей. Моята лаборатория не е оборудвана за подобен вид реставрации. Тогава можем да му позволим да я види... от разстояние.

Хана кимна и започна да се отдалечава.

— Хана.

Тя хвърли поглед през рамо. Мелис се усмихна.

— Благодаря ти.

— Просто си свърших работата.

Мелис поклати глава.

— Направи и нещо повече. Донесе ми рамката и защити делфините. Това е страхотно.

Хана се усмихна.

— Предполагам. Но най-трудното все още предстои. Да държим рамката далеч от Еберсоул и да я свалим от кораба. — Тръгна към стъпалата, които водеха към нейната каюта.

— Хана! — изрева Еберсоул. — Трябва да говоря с теб.

Тя въздъхна, а после се застави да се усмихне.

— Веднага. Само първо да се преоблека.

Тръгна по стъпалата и чу познатите звуци, които Пийт и Сузи издаваха.

Красиви, прекрасни същества.

Загадъчни същества.

И случилото се днес под водата до Маринт беше загадъчно.

А беше ли чудо?

Може би. Ако можеше да остане тук по-дълго, може би щеше да протегне ръка и да докосне чудото...

— Хеликоптер? — каза Джед Келби, сякаш не беше чул правилно какво бе казала Мелис.

Мелис тръгна към кърмата на „Попътен вятър“, притиснала мобилния телефон до ухото си.

— Да. Необходимо е, Джед. Нямахте да те моля, ако не беше. Знаеш, че не обичам да те моля за помощ, когато става въпрос за Маринт.

— Да, по дяволите. Но ми се иска да ме молеше. Аз съм ти съпруг, а мястото е толкова специално за мен, колкото и за теб.

— Това не е съвсем вярно.

— Е, откриването му беше специално за мен.

Мелис се усмихна. Маринт бе страстта на Джед много преди тя дори да бе чула за него. Както беше споделила с Хана, интересът ѝ към Маринт първоначално бе заради необичайната връзка на цивилизацията с делфините и как се е случило така, че сега, след хиляди години, местните делфини демонстрират уникално социално поведение и общуват както помежду си, така и с хората. Но Маринт я бе завладял едва след като се бе потопила в историята му. А Джед бързо се бе отправил към нови предизвикателства и приключения, отвели го до далечни краища на света. В момента беше в Микронезия, за да търси потънал японски кораб, за който се твърдеше, че има диаманти в трюма.

— Маринт бе специален за теб тогава, когато се изплъзваше от изследванията — каза Мелис.

— Не е вярно. Винаги ще бъде специален за мен. Той ни събра, нали?

— Не ставай сантиментален.

— Да се върнем на хеликоптера. Защо имаш нужда от него? — Хана извади рамката на повърхността. Почти невредима е, но все пак има липсващи парченца цветно стъкло. Трябва да бъде реставрирана, за да разгадаем съобщението ѝ. Възможно е това да е откритието, Джед. — Господи, вярно беше. Търсенето бе продължило толкова

дълго, че почти се страхуваше да се надява. — Възможно е тя да ни каже какво се е случило с хората на Маринт.

— И аз се надявам, Мелис. Това е всичко, за което толкова дълго работи.

— Да. — И весело добави: — Не ти ли се иска да беше тук, вместо да търсиш диаманти?

Той се засмя.

— В този момент, да. Но не, не само в тази минута. Във всяка минута на всеки ден. Липсваш ми. Диамантите могат да вървят по дяволите. Не могат да се сравняват с теб.

Тя усети как гърлото ѝ се свива. Да, не можеха да се сравнят. Съкровищата бяха ослепителни, а търсенето — вълнуващо, но онова, което двамата с Джед имаха, бе наистина забележително. Отношенията им се основаваха на свободата в любовта. И тя нямаше да се бърка в живота и целите му повече, отколкото той — в нейните. Той притежаваше приключенски дух, който го подтикваше да скита по света, но беше фантастично, когато бяха заедно.

— Ти също ми липсваш. Ако имаш възможност, качи се на самолета и ела да видиш какво правим тук.

— Може и да го направя. Японците ми причиняват ужасно главоболие, когато стигнем до въпроса с потъналия кораб. Нещата не вървят толкова добре тук.

— Което означава, че няма надежда да насочиш вниманието си другаде, преди да получиш онова, което искаш. Няма да се видим скоро.

— Но нали ме покани да дойда при теб. — Тонът му изведнъж бе станал сериозен. — Ще бъда при теб. Винаги, когато пожелаеш. Знаеш го.

— Знам. — За миг се изкушаваше. Не, вероятно щеше да бъде толкова заета, че нямаше да му обръща внимание по шестнайсет часа на денонощие. Но, да, останалите осем часа можеха да бъдат фантастични.

„Не бъди егоистка.“

— Не, убеди японците, че трябва да ти позволят да получиш диамантите си. Ще ти се обадя, за да си тук за празненството.

— Ще бъда там, когато кажеш. Радвам се за теб, Мелис.

— Недей. Не още. Лабораторията ми тук не е достатъчна. Трябва веднага да откарам рамката до някой музей.

— Затова ти трябва и хеликоптерът.

— Можеш ли да ми помогнеш?

— Ще поверя въпроса на Уилсън. Ако някой от хеликоптерите на корпорацията не е в района, той ще наеме друг и ще ти го изпрати. Ще се свържем с теб след няколко часа. Щастлива ли си?

— Много. Но мислех, че най-после си уговорил Уилсън да си вземе отпуск.

— И аз мислех така, но час преди да тръгнем от Гуам, той се появи на пристанището. Каза, че се отегчава.

— Е, работата за теб никога не е скучна.

— И Уилсън каза така. Той ще ти намери хеликоптер, не се тревожи.

Четири часа по-късно Хана и Мелис стояха на палубата на „Коперник“ и гледаха как наетият хеликоптер се издига във въздуха и поема на изток със скъпоценния товар на борда. Навсякъде около тях членовете на екипажа носеха на палубата какъвто алкохол намереха и чуха дори как отварят няколко бутилки шампанско. Първата тапа изхвъркна още когато „Конър две“ изплува на повърхността, а Хана бе присъствала на достатъчно такива празненства, за да знае, че бутилки ще бъдат отваряни и при пукването на зората.

Хана се обърна към Мелис, която гледаше с копнеж след хеликоптера, които изчезваше в далечината.

— Изненадана съм, че не ги накара да вземат и теб.

Мелис се усмихна.

— Хрумна ми, но не исках да оставям Пийт и Сузи. Не и тук.

— Те се чувстват добре с хората от екипа ти, нали? Имам предвид и екипажа на „Попътен вятър“.

— Разбира се. Като семейство са. На всяко друго място не бих се поколебала да ги оставя, но тук... Всеки път, когато се върна при Маринт, знам, че мога да ги изгубя. Може да решат да ме напуснат.

— Това никога няма да се случи.

— Напротив, възможно е. Имат специална връзка с другите делфини тук. Не знам каква е. Общуват с тях различно. Всеки път,

когато идвам тук, Пийт и Сузи изчезват за няколко дни. Мисля, че делфините от Маринт ги викат.

— Но винаги се връщат.

— Да, но всеки път отсъстват все по-дълго. А когато последната ни експедиция завърши, не си тръгнаха с нас. Настигнаха ни почти седмица по-късно и бяха... различни. Неспокойни, може би дори депресирани. Трябваше им почти месец да се върнат в нормалното си състояние. Страхувам се, че престоят им тук може да се окаже превратна точка в живота им. Бяха млади, когато ги намерих, но може да ги изгубя, преди да достигнат зрелост.

Хана гледаше Пийт и Сузи, които играеха сред вълните близо до „Коперник“.

— Можеш да престанеш да ги водиш тук.

— Не, не мога, особено ако предпочитат да са тук. Ще ми липсват, но те знаят какво искат.

— Не мога да си те представя без тях.

— Аз също. — Мелис успя да се усмихне. — Както и да е, не искам да си тръгна оттук, защото това може да се окаже последният ми ден с тях.

— Мисля, че подценяваш чувствата им към теб.

Погледът на Мелис не се отделяше от делфините.

— Те може да се окажат недостатъчни, Хана. Връзката на делфините с жителите на Маринт е била дълбока и специална, здрава. Много здрава. Жителите на Маринт защитавали делфините, а делфините — тях. Знам, че звучи странно, но мисля, че тя все още съществува. Като че ли вярват, че жителите на Маринт са още живи. — Поклати глава. — Знам. Хората на този остров са загинали преди хиляди години. Но кой знае дали делфините не пазят спомените в ДНК-то си. Чувала съм за генетична памет, а делфините са прекрасни, но странни същества.

Хана се съгласи с нея, тъй като се сети как Пийт и Сузи бяха спасили живота ѝ съвсем наскоро. Беше имала какви ли не преживявания в морето през годините на своята кариера и знаеше, че трябва още много да учи.

А Мелис знаеше много повече от Хана за делфините, но имаше неща, които не ѝ бяха ясни. Тревожеше се. По дяволите, не знаеше как може да ѝ помогне. Хвана Мелис за ръката.

— Хайде, престани да мръщиш вежди. Може би направихме велико откритие. Това е страхотен завършек на експедицията и момчетата заслужават да празнуват. Да се присъединим към тях.

Митнически склад

Летището на Тенерифе

Боже господи, изпитваше огромно любопитство към тази кутия!

Карлос Неласар гледаше втренчено голямата кутия, която беше наредил да оставят близо до вратите на товарната рампа. Съдържанието ѝ може би си струваше подкупа, който му бяха предложили, за да си затвори очите пред кражбата на някакъв изваден от водата артефакт.

Беше ли постъпил глупаво, като не беше поискал още? Оставаха му само още няколко години до пенсия. А ако откриеха, че е замесен в кражбата?

А може би не беше артефакт, а бижута или монети и би могъл да вземе няколко шепи. Да, щеше да е по-умно да отвори проклетата кутия, за да разбере дали трябва да поиска още пари или процент от плячката. Онези копелета, които му казаха да не поглежда вътре, можеха да вървят по дяволите. Той имаше право да знае. Погледна часовника си. Девет и половина. Трябваше да вземат кутията преди десет.

Ако побързаше, щеше да има време да я отвори, да разгледа съдържанието ѝ и да я затвори, преди да е дошъл някой.

Отвори кутията само за пет минути. Обзе го вълнение, като зърна цветното стъкло. Да, може би бяха бижута.

А после го обзе разочарование. Само евтини кристали. Нямаше причина за такъв висок подкуп...

Или пък имаше? Нещо го привличаше все по-близо...

— Красиви са, нали? Като капки слънчева светлина.

Той замръзна и бавно погледна през рамо. Заля го облекчение. Само жена. Красива жена в тъмен костюм и с прибрана в кок коса.

— Не трябва да си тук — каза той строго. — Тази зона е с ограничен достъп. Напусни, моля те.

Тя продължаваше да гледа рамката с парченцата цветно стъкло.

— Вероятно съм завила в погрешна посока. Тези коридори така ме объркват. Ще си тръгна веднага.

— Да. Веднага!

Тя се усмихна и направи крачка към него.

— Какво гледаше? То, изглежда, те интересува много. — И тя втренчи поглед в кристалите. — О, да, в тези камъни има странна дълбочина, нали? — Приблужи се още.

— Аз лично предпочитам смарагди или рубини, но признавам, че тези са загадъчни...

Болка.

Карлос се преви на две в агония, когато тънката игла прободде сърцето му.

Когато нощта се спусна, горната палуба на „Коперник“ беше пълна. Там бяха членовете на екипажа на кораба и шхуната — пиеха, танцуваха и се забавляваха с аматьорския рок състав, състоящ се от Джош, Матю, Кайл и облечената само по оскъден бански русокоса красавица и специалист изследовател, чиято роля — поне доколкото Хана можеше да каже — беше да изглежда добре, докато свири на тамбурината.

Хана се отдалечи. Експедицията бе приключила. Първата ѝ задача без Конър. Беше трудно, но Мелис им бе помогнала. Само да можеше да завърши започнатото.

Чу стъпки зад себе си и долови познатия мирис на тютюн за лула. Еберсоул.

— Знаеш ли... не аз съм лошото момче тук — каза той.

Тя се обърна и видя, че държи питие. Беше в риза с къси ръкави с щампи на тропически растения. Което съвсем не беше присъщо завинаги безупречно облечения изпълнителен директор, с когото бе работила.

— Знам, Еберсоул. Имаше моменти, когато се бори за нас, и аз го оценявам.

— Искане ми се да го кажеш на екипажа. Гледат ме така, сякаш съм чудовище.

— Те знаят какво направи за нас. Но ти трябва да разбереш, че тези хора са моряци, независимо какви научни степени имат. И винаги

ще мислят за теб като за човек, който не излиза от офиса си. — Сбърчи нос и го огледа от главата до петите. — И независимо колко неудачен избор на дрехи правиш.

Той се усмихна и хвана ревера на ризата.

— Прекалено ли е?

— Малко. Но оценявам усилието. Следващия път я облечи в първия, а не в последния ден на експедицията.

— Благодаря за подсказването. Ще го помня. — Облегна се на перилата. — Корпорацията „Аква“ не направи всичко това от добро сърце, нали знаеш?

— Разбира се, че знам. За тях това бе огромна възможност за реклама.

— Дори нещо повече. Направихме го за теб.

Тя се засмя.

— Сега вече лъжеш.

— Не, не лъжа. Ти си единственият изтъкнат изобретател, който няма да остане верен само на един производител. Знаем за предложението, което си получила от „Дийпстар“ миналата година. Много щедро. Щяла си да получиш значителен дял от компанията.

— Но нямаше да придобия най-голямата власт на света.

— И каква е тя?

— Властта да кажа „не“. За мен това е по-важно от акциите.

— Очевидно. Но всяка компания, която участва в търг за доходна правителствена поръчка, би искала да гарантира, че Хана Брайсън ще бъде с тях.

— Имаш телефонния ми номер и адреса на електронната ми поща. Ще бъда щастлива да обсъдя с теб проектите, с които смяташ да се захванеш.

Еберсоул се наведе напред и заговори тихо:

— Ще ти се обадим по-скоро, отколкото мислиш.

Хана го гледаше преценяващо.

— Мили боже, Еберсоул. Говориш така, сякаш искаш от мен да се забъркам в банков обир.

— О, не. Корпорацията „Аква“ ще поиска помощта ти за един доста деликатен проект. Проект, който, страхуваме се, може да не ти допадне толкова. Надявахме се да се справим без помощта ти, но

знаем, че винаги можем да имаме нужда от нея. Тази е истинската причина да ни убедиш да похарчим толкова долари за тази експедиция.

— Какъв е проектът, по дяволите?

— Вече казах прекалено много.

— Не ми пробутвай тези глупости. Не си казал прекалено много просто така, случайно. — Присви очи. — Няма по-пресметлив човек от теб, Еберсоул. Обличаш хавайската си риза и идваш тук, за да подготвиш почвата за бомбата, която корпорацията „Аква“ се готви да пусне. Правиш крачка напред, а после две назад. Каж ми.

Той сви рамене.

— Не мога. Имам заповеди. Казах им, че с теб трябва да се говори директно, но те не ми позволиха. Както и да е, не се изненадвай, когато ти се обадим. И, моля те, помни какво направиха „Аква“ за теб. — Обърна се. — Бяхме добри партньори.

Загледа го как се отдалечава.

Той бе типичният служител в компания и го бяха изпратили при нея, за да подготви почвата за проекта им.

Чувстваше се странно. Секретността не бе нещо необичайно в нейната работа и особено когато ставаше въпрос за национална сигурност или военни договори. Но Еберсоул като че ли говореше за нещо съвсем различно. Разбира се, странното му поведение можеше да бъде обяснено и с питието в ръката му. Може би тя влагаше прекалено много смисъл в думите му. Но не, нямаше да позволи това да тревожи мислите ѝ тази вечер. Щеше да се върне при Мелис и момчетата и да празнува.

ГЛАВА 4

Минаваше един след полунощ, когато чу шума от двигателя на мощна моторна лодка в далечината. Отначало помисли, че може да е някой от малките плавателни съдове, които сновяха между „Коперник“ и „Попътен вятър“, но скоро осъзна, че идва от противоположната посока. Огледа палубата. Другите също го бяха чули. Всички се събраха при перилата. Капитан Данбъри светна в мрака с джобното си фенерче.

Хана се приближи до него.

— Какво идва?

— Все още не го виждам. — Данбъри кимна към светлините на по-голям плавателен съд, който бе на няколко километра от тях. — Може да са спуснали лодка оттам. Хвърлиха котва преди около два часа.

На около петдесет метра от тях проблесна лъчът на фенерче. Данбъри светна със своето в отговор, след това освети триметрова лодка. В нея се виждаха трима мъже. Двамата бяха седнали, а третият, висок мъж в тъмен костюм, стоеше и ги гледаше. Усмихна им се.

— Искаме разрешение да се качим на борда, капитан Данбъри.

Данбъри пристъпи напред и изгледа тримата мъже.

— Кажете с каква цел.

— Аз съм агент Елайджа Бейкър от ФБР. Трябва да говоря с Хана Брайсън. И с Мелис Немид, ако е тук. — Посочи „Попътен вятър“. — Това е нейната шхуна, нали?

Хана погледна Мелис и Еберсоул, които също се бяха приближили до перилата. Бяха смутени и объркани като нея.

Мъжът се усмихна и показа значката и личната си карта.

— Ще ни спуснете ли стълба?

Данбъри кимна на двама от екипажа си. Те вдигнаха капака на един сандък, извадиха въжена стълба и я завързаха за перилата. Тримата от лодката се качиха на борда на „Коперник“. Музиката бе спряна и всички очи бяха втренчени в тях.

Мъжът, който се бе представил като Елайджа Бейкър, подаде ръка на Данбъри.

— Съжалявам, че прекъснах партито. — Погледна Хана. — Вие сте Хана Брайсън, нали? — След това се обърна към Мелис. — Мис Немид?

— Да. Какво правите тук?

— Ще се опитам да ви отнема възможно най-малко време. Има ли къде да поговорим? Кабинет?

Еберсоул пристъпи напред.

— Аз съм изпълнителният директор на корпорацията „Аква“. Ние финансираме експедицията. Има ли нещо, което искате да обсъдите с мен?

— Абсолютно нищо. Имам работа с мис Брайсън и мис Немид. Могат да ви кажат какъв е бил предметът на разговора ни, когато свършим. Много съм зает. Наистина не искам да губя повече време. Дами?

Хана кимна по посока на стълбите.

— Следвайте ме.

Хана имаше намерение да заведе Бейкър и Мелис в заседателната зала, но в последния момент реши да ги заведе в трапезарията. Не знаеше защо, но думите и видът на Бейкър я дразнеха. Беше имала работа с федералните и преди — както на експедиции, така и след смъртта на Конър — и нямаше да му позволи да командва по този начин нея и Мелис. Отвори вратата на кухнята, където се виждаха приготвените за партито чинии. Бяха покрити. Хана откри леко едната.

— Искате ли сандвич със салам и сирене?

Бейкър поклати глава.

— Не, благодаря. Мястото не е добро. Няма ли къде другаде да отидем?

— Никой няма да ни безпокои тук. Какво има?

Бейкър погледна Мелис за подкрепа, но тя само се усмихна.

— Наистина трябва да опитате сандвича със салам. Много е вкусен.

Бейкър поклати глава.

— Чух, че имате проблем с властите, мис Брайсън.

Хана отхапа от сандвича.

— Преди всичко трябва да се уверим, че имате някаква власт. Ние сме на археологическа експедиция в международни води. Не ми харесва да ми заповядват. Ще сме щастливи да ви помогнем, но няма да се преструваме, че сме длъжни да подскочим, като щракнете с пръсти.

Той скръсти ръце на гърди.

— Аз не се преструвам. Просто искам да ми сътрудничите. Изминах дълъг път, за да разговарям с вас.

— Да, което е учудващо. Имаме мобилни телефони и електронни пощи.

— Мисля, че въпросът изисква да разговаряме лично. Наскоро сте изпратили артефакт, който сте извадили от дъното. Точна ли е информацията ми?

Хана и Мелис размениха погледи.

— Да — каза Мелис. — С хеликоптер. Днес следобед.

— Имате ли нещо против да ми кажете какъв бе предметът?

— Артефакт, който извадихме от древния Маринт.

— Опишете го.

При заповедническия тон на Бейкър, Мелис смръщи вежди, но продължи:

— Част от рамка с цветно стъкло. Имаше също инкрустирани скъпоценни камъни и кристали.

— Ценна ли беше?

— От историческа гледна точка, да. Безценна е. Носи сведения за упадъка на цивилизацията. Но скъпоценните камъни и кристалите не са кой знае какво. Не са диаманти или рубини. По-скоро цветен кварц.

— Затова ли сте тук? — запита Хана.

Бейкър кимна.

— Знаете ли къде е сега артефактът?

— Хеликоптерът го отнесе до Санта Крус в Тенерифе. Оттам ще го вземе товарен самолет и ще го откара до лаборатория в Атина. — Мелис погледна часовника си. — Вече трябва да е в самолета.

— Грешите — каза Бейкър. — Артефактът не е стигнал до товарния самолет.

Мелис замръзна.

— Какви ги говорите, за бога?

— Хеликоптерът откарал артефакта до летището точно по график. Но докато пратката чакала на митниците, някак си изчезнала в следващите деветдесет минути.

— Не! — извика Мелис.

— Изчезнала? — каза Хана. — Нищо не изчезва просто така. Открадната ли е била?

— Вероятно. В склада било намерено тялото на служител на митниците. Мислим, че той може да е помогнал в кражбата.

— Не може да изчезне. Нуждая се от този артефакт. — Ръцете на Мелис бяха свити в юмруци и отпуснати до тялото ѝ. — Работя за това от години.

— Ще си я върнем — каза Хана. Обърна се към Бейкър. — Това все още не обяснява защо сте тук. И дори защо сте в тази част на света. Каква работа имат федералните с артефакта на Мелис? И защо сте надничали в товарния самолет?

— Някоя от вас двете познава ли Винсънт Гадер? — запита Бейкър.

— Никога не съм чувала за него — каза Хана. — А трябва ли?

— Той е търговец на оръжие. Забогатял, като продавал високотехнологични оръжия на страните от всеки конфликт през последните петнайсет години. Правителствата са го използвали в ситуации, в които не са искали да си цапат ръцете. — Бейкър извади от куфарчето си лаптоп и на екрана се появи изненадващо красива двойка, която влизаше в зала, чийто под бе застлан с червен килим. — Това са Гадер и любовницата му, Анна Деверо. Понякога я нарича своя съпруга, зависи от случая.

Хана гледаше екрана.

— Приличат на супермоделите на филмова премиера.

— Снимката е правена на миналогодишния фестивал в Кан. Гадер понякога субсидира филми, което означава, че дейците на киното постоянно се опитват да го изкушат с някой сценарий.

Хана изучаваше образа на Гадер и приятелката му. Помисли си, че Бейкър бе подбрал мъдро снимката. Тя говореше много за двойката — за грацията им, увереността им и властта, която имаха над хората около себе си. Магнетизмът им беше очевиден.

— И какво общо има той с нас? — запита.

— Това дойдох да разбера. Наблюдаваме действията му по разни причини и наскоро чухме, че проявил интерес към вашата експедиция.

— Към Маринт? — запита Мелис. — Като инвестиране на средства?

— Съмнявам се. Научихме, че поне трима души са били убити заради изгубения ви град.

Хана го гледаше втренчено.

— Убити? Мислите, че убиват хора заради онова, което правим тук? Това е историческа експедиция. Както ви каза Мелис, артефактът е ценен, но само от научна гледна точка.

— Нещо в работата ви тук е привлякло вниманието на Гадер. Да, той определено е замесен.

— Това е лудост — каза Мелис. — Всичко, което правим, можете да видите по „Дискавъри ченъл“.

— Гарантирам, че Гадер не се интересува от това. Какво друго правите — нещо, което може да е важно за него?

Мелис поклати глава.

— Нищо. — Смръщи вежди. — Търговец на оръжие? Горедолу по времето, когато открихме Маринт, съществуваше мълвата, че древната технология, разработена от жителите му, може да бъде използвана в оръжейната промишленост. Беше впечатляваща, но се оказа неефективна. Наистина не мисля, че древните жители на Маринт са имали нещо, което може да е нужно на Гадер.

— Няма значение какво мислите — каза подчертано Бейкър. — Важно е какво мисли Гадер, дори да греши. Казахте, че парченцата цветно стъкло са важни за вас. Възможно ли е да са също толкова важни за него?

Мелис поклати глава.

— Те са важни само от историческа гледна точка. Подредихме почти всички — всъщност, с изключение на последното. Хиляди хора са включени в изследванията на Маринт, но никой не знае как е загинала цивилизацията.

— Островът е потънал, нали така?

Мелис направи гримаса.

— Вероятно сте гледали онази ужасна телевизионна поредица, в която вълните се разбиват в острова, докато жителите му се опитват да избягат. Вярваме, че островът е потънал заради цунами, но това е била

последната трагедия. Маринт вече е загивал преди катастрофата. Бил е почти призракен град, когато цунамито го връхлетяло. Не знаем какво е станало с хората — дали е било заразна болест, чуждо нашествие или природно бедствие. Каквото и да е било, цунамито е било само последният смъртоносен удар. Жителите на Маринт са документирали всичко, но до вчера не вярвахме, че някой е записал как е умряла цивилизацията им. Щом възстановим рамката, тя може би ще ни каже точно онова, което искаме.

— Или може би онова, което търси Гадер. — Бейкър погледна Хана. — Чудя се дали бих могъл да поговоря с мис Брайсън насаме.

Мелис понечи да излезе, но Хана постави длан върху ръката ѝ.

— Не, можете да кажете всичко пред нея. Това е нейният град, по дяволите. Нейният артефакт е откраднат. С Мелис сме приятелки от години. Ако искате да говорите с мен, тя ще остане.

Той стисна устни.

— Въпросът е от национална сигурност. Изборът не е ваш, мис Брайсън.

— Което означава, че разговорът ни приключи, Бейкър. Желая ви късмет със случая.

Бейкър изруга тихо. Извика друг образ на екрана на лаптопа и го завъртя към Хана и Мелис.

— Хайде, погледнете. Не е най-красивата картина на света, нали?

На екрана се виждаха два мъжки трупа — единият в малка лодка, а другият плуващ в канал. Кръвта се беше просмукала в пейката на лодката.

Кръв. Изведнъж си спомни кървавото тяло на брат си в нощта, в която бе умрял.

Трябваше да отблъсне спомена. Тези тела нямаха нищо общо с онази ужасна нощ, в която Конър бе прострелян. Трябваше да се концентрира върху настоящето. Погледна Бейкър.

— Гадер ли ги е убил?

— Не. Жертви са на ваш приятел. — Направи пауза. — Никълъс Киров.

Киров.

Усещането бе като за силен удар в стомаха. Погледът на Бейкър не се отделяше от лицето ѝ. Арогантното копеле очевидно се надяваше да предизвика някаква реакция у нея. Не трябваше да му позволи да

види, че е уплашена. Беше твърдо решена да му откаже това удоволствие.

Съвзе се от шока. Лицето ѝ остана безстрастно.

— Какво искате да кажа? Не знам нищо за това. — Пауза. — Но... Киров никога не убива хора, които не са заслужили смъртта си.

— И това му дава право да играе ролята на съдия, съдебни заседатели и екзекутор?

— Не съм казала това. — Навлажни устни. — Откъде знаете, че го е извършил той?

— Имало е свидетели. Поддържате ли връзка с Киров?

— Не. Не и откакто съм тук.

Бейкър повдигна вежди.

— Разбрах, че сте много близки. Трябва ли да ви вярвам?

— Това зависи изцяло от вас — каза Хана. — Но съм сигурна, че сте проверили всяко телефонно обаждане оттук.

— Разбира се. Но знаем, че Киров може да ни заблуди. Може да се свърже с вас, без никой да разбере, ако пожелае.

Да, онзи Киров, когото тя познаваше, можеше да го направи.

— Да. И кой го е научил на това? Работил е за ЦРУ, нали?

— Понякога имаме разни уговорки с него, но съм сигурен, известно ви е, че не работи за никого, освен за себе си.

— Но вие охотно сте го използвали. И, доколкото знам, може би още го използвате. И какво общо има той с това?

— Това ви питаме. Тези двамата са работели за Гадер. — Вдигна ръка, когато тя понечи да заговори. — И не е играел ролята на доброто момче, което ни отървава от отрепките. Киров не е чист, повярвайте ми. Има много общо с Гадер, особено когато е замесен интересът му към Маринт.

Хана сбърчи чело.

— За какво говорите?

— Преследвал е същата информация като тези двамата. Информация за Маринт.

— Ако Киров е искал информация за Маринт, можел е да ме попита.

— И аз мисля същото. Затова реших, че може би поддържате връзка. — Бейкър наклони глава на една страна.

— Сигурна ли сте, че няма нещо, което искате да ми кажете?

Хана затвори очи. Още насилие, още убийства... Естествено беше Киров да е замесен.

— Мис Брайсън?

Тя отвори очи.

— Да. Нямам какво повече да ви кажа. Може би трябва да разпитате свидетелите.

— Няма нищо, което да желая повече. Името на единия е Сам Дебни. Познавате ли го?

— Не.

— Бил е в болница във Венеция два дни миналата седмица, ужасно се страхувал за живота си. Искал защита и очевидно бил доста разговорлив.

— Защита от Киров?

— Не, от Гадер. Двама от хората на Гадер го подредили здравата. Щеше да бъде мъртъв, ако приятелят ви Киров не се бил намесил и не ги елиминирал. Трупове, които ви показах преди малко, са техните.

— Както ви казах, Киров убива хора, които са заслужили смъртта си.

— А както аз ви казах, той не е рицарят на белия кон. Искал е информация от Дебни и бил готов да го остави да умре, ако не му я даде.

— И какво по-точно е искал да знае за Маринт?

— Дебни не ни каза. Пазеше тази информация, срещу която получаваше защита от нас. И накрая ни изигра. Избяга от болницата в бяла престилка.

— Странно, че е успял да ви се изплъзне. Вероятно е бил прав да мисли, че не можете да му предложите кой знае каква защита.

Бейкър вдигна ръце, сякаш се предаваше.

— Мисля, че ми е достатъчно за една вечер. Започвам да изпитвам раздражение. Ако Киров се свърже с вас по някаква причина, искаме да ни уведомите. — Бейкър ѝ подаде визитната си картичка, след което подаде друга на Мелис.

Хана сви рамене.

— Добре, но наистина не очаквам да ми се обади.

— А ние мислим, че ще ви се обади. Дори да изключим връзката му с вас, мис Брайсън, остава интересът му към Маринт. А вие двете с мис Немид знаете за него повече от всеки друг. Предполагам, че рано

или късно ще ви се обади. — Обърна се и тръгна към вратата. — И ще постъпите мъдро, ако споделите с нас всичко, което ви каже. Не искам да се превърнете в пречка или усложнение. Мога да направя нещата много трудни за вас.

Заплахата остана във въздуха и след затварянето на вратата.

— Грозно. — Хана се обърна към Мелис, която бе пребледняла, а на лицето ѝ бе изписан шок. — Всичко ще бъде наред, Мелис. Аз се чувствам по същия начин. Бях извън себе си от радост, когато намерихме рамката. Но не, може би не колкото теб. Твоите чувства към Маринт са много по-силни от моите. Но и аз исках да разберем как е загинала древната цивилизация. По дяволите, отговорът беше в ръцете ни. И никой няма да ни го отнеме.

— Е, вече не е в ръцете ни. — Мелис вдигна треперещи пръсти към слепоочието си. — Струва ми се невъзможно. Какво става, по дяволите?

— Ще разберем.

— Да. — Гледаше втренчено Хана. — И едно от нещата, които трябва да открием, се отнася до приятеля ти Никълъс Киров. Искам да знам повече за него, преди да продължим. Ти, например, не спомена, че оставя мъртви тела след себе си.

— Не е...

— Не си честна с мен, Хана. Уважавам чувството ти за лично пространство, но става въпрос за Маринт. Трябва да знам. И ти ще ми кажеш.

Хана се колебаеше. Защо все още се опитваше да защити Киров? Беше проява на инстинкт при срещата с Бейкър, но Мелис имаше пълно право да знае за някого, който може би имаше пръст в кражбата на рамката. Господи, надяваше се Киров да е чист.

— Права си, не съм откровена. Добре, да отидем на палубата и ще ти кажа каквото знам за Киров. — Взе две чаши вино от подноса на барплота. — Не знам за теб, но аз имам нужда от питие.

— И аз имам нужда от нещо, което да ме ободри. — Мелис взе чашата от ръката ѝ и отвори вратата. — Макар да не съм сигурна, че това ще успее.

Хана също не беше сигурна. Да говори за Киров, означаваше да говори и за Конър и щеше да ѝ е необходим не само алкохол, а и много самообладание.

Лунната светлина се отразяваше във водата. Хана се облегна на перилата и видя светлините на лодката на Бейкър да се отдалечават от „Коперник“.

— Хайде, говори ми за Киров. — Мелис също се облегна на перилата.

— Знаеш, че Конър бе убит на борда на руска атомна подводница, която бях наета да огледам внимателно, за да се уверя, че е безопасна и може да бъде изложена в музеи.

— Да.

— Двамата с Конър сме били пешки. ЦРУ знаеха, че на подводницата има карта, която ще привлече Павски, руски бюрократ, който се изкачвал по политическата стълбица в Русия през последните дни на студената война. Той бил отговорен за изтърването на бактерия, причинила смъртта на целия екипаж на подводницата по време на учение. ЦРУ знаели, че тя ще бъде мишена, и въпреки това ни изпратиха там. — Гледаше във вълните. — Конър беше сам в подводницата, когато дойдоха хората на Павски. Пръснаха му главата.

— Мили боже, Хана.

Тя отпи от виното.

— А ЦРУ нищо не ми казаха. Било поверително. Искаше ми се да избия всички.

— Разбирам защо.

— Така че сама се впуснах да преследвам Павски. — Погледна Мелис. — И така се срещнах с Никълъс Киров, който от години преследваше Павски и хората му. Сам се беше обучил да бъде наемен убиец. Беше се съюзил с ЦРУ, за да бъде под тяхна закрила, когато изтреби политиците, отговорни за смъртта на екипажа на „Мълчалив гръм“. Когато го срещнах, се беше отървал от всичките. Освен от Павски. Той беше последният и най-виновният. Киров го преследваше.

— Както и ти.

— Стори ми се естествено да се съюзя с него. Той знаеше всичко за Павски. И всичко за „Мълчалив гръм“. Нямах да се спрем, докато не видеше и Павски мъртъв. — Отпи отново. — Не го обвинявам. Павски беше отговорен за смъртта на съпругата му. Всъщност за целия екипаж на Киров.

— Екипажът на Киров?

— Киров бил капитан на „Мълчалив гръм“. — Изпи и последната капка вино. — Обожавал онази подводница, екипажа си, съпругата си. Всичко му беше отнето, когато го срещнах. Екипажът загинал в ужасни мъки заради разпространената в подводницата бактерия, а съпругата му била убита от руски агенти, които се опитвали да стигнат до него. Но той бе най-забележителният мъж, когото съм срещала.

— Въпреки че се беше превърнал в наемен убиец?

— Пет пари не давах за това. Можеше да ми помогне да намеря убиеца на Конър. — Гледаше отново към океана. — И ми помогна. Открихме го заедно. Длъжница съм му. И му имах доверие, Мелис. — Направи гримаса. — Е, понякога имах проблеми с доверието, но той винаги беше до мен, когато имах нужда от него.

— Била си под огромно напрежение.

— И смяташ, че не съм преценявала правилно? — Сви рамене. — Възможно е. Но по онова време това нямаше значение за мен. — Направи пауза. — Заради професията си цял живот работя рамо до рамо с мъже. Но никога не съм срещала мъж, когото да пожелае. Той ми спаси живота, Мелис. Два пъти.

— Изглежда, че с партньорството ви е свършено — отбеляза сухо Мелис. — И ти може би му имаш доверие, но аз — не. Не мога. Той очевидно е затънал до гуша в тази каша.

Хана не можеше да отрече, когато споменът за двата трупа беше пресен.

— Тогава ще трябва да разбере защо. И дали знае нещо, което може да ни помогне да си върнем рамката.

— Двете ще трябва да открием това — поправи я Мелис. — Тази битка е моя.

— Не, по дяволите. — Понечи да се извърне и да се отдалечи. — Аз се борих за рамката с онези делфини долу и няма да позволя някой да ми я отнеме.

— Дори този някой да е Киров?

Хана хвърли поглед през рамо.

— Не заслужавам това. Особено ако е Киров.

— Съжалявам, разтревожена съм. Знам, че винаги си искрена с мен. — Направи пауза. — Но има още нещо, което трябва да знам, за да се отърва от подозренията. Бяхте ли любовници, Хана?

— Не. Дали щеше да се случи, ако все още не оплаквах Конър и не можех да мисля за нищо друго, освен за отмъщение? Може би. Киров е дяволски секси, мъжествен, уверен в себе си. Харизматичен. Нещо средно между Шон О'Конъри и Харисън Форд. — Срещна погледа на Мелис. — Но нашата връзка се основаваше на отмъщението и гарантирам, че Киров няма да успее да ме убеди да навредя на теб или Маринт, като ме вкара в леглото си.

— Знам, че това няма да се случи — каза тихо Мелис. — Но трябваше да знам всички факти.

— Имаш право на малко съмнение. — Макар че въпросът ѝ беше причинил болка. А вероятно не трябваше. Ако беше на мястото на Мелис също щеше да се погрижи да знае всичко. Закрачи по палубата. — Моя работа е да се погрижа за това, така че не се налага да се тревожиш повече за Киров.

— Къде отиваш?

— Да се обадя за транспорт. — Заслиза по стълбите към каютите. — И да си опаковам багажа.

Коб, Ирландия

01:10 след полунощ

Никълъс Киров се наведе напред и се заслуша в стъпките по коридора. Дрискол?

Слуша още известно време, после чу жена да говори по мобилния си телефон. Стъпките ѝ ставаха все по-силни, а после, с отдалечаването, все по-тихи.

„Не още, помисли си. Скоро.“

Облегна се назад в огромното кожено кресло и огледа малката дневна на скромния апартамент с две спални. Светлините бяха загасени, но уличната лампа пред прозореца хвърляше светлина и той виждаше сравнително добре. Апартаментът се намирал в работническия квартал Хол и Граунд, обезсмъртен в стара моряшка песен, която по някакъв начин бе стигнала до екипажа, с който служеше в Съветската армия.

Киров погледна оръфания килим и водните петна по тавана. Очакваше да открие, че великият Мартин Дрискол живее при по-добри условия.

Разбира се, вероятно всеки би очаквал това. Ако Дрискол искаше да остане скрит, това щеше да бъде естественият му избор. Киров си спомни някои от порутените места, където беше живял, когато не искаше да бъде открит. Места, в сравнение с които този апартамент приличаше на имение. Места, които...

Отново стъпки в коридора. По-тежки този път. Мъжки стъпки.

Тракане на ключове отвън. Ключът се завъртя в ключалката и вратата се отвори широко.

На прага се очерта мъжки силует със сребриста коса, облечен в палто с огромна яка. Дрискол.

Той затвори вратата. И замръзна.

— Кой е там? Чарли?

Млъкна и зачака отговор. После изруга, включи осветлението и се приведе.

— Няма осветление. Свалих крушките — каза Киров.

Дрискол беше на пода, лазеше зад дивана.

— Кой си ти? Какво искаш?

— Отпусни се, Дрискол.

— Кой, по дяволите, е Дрискол?

— Наистина ли искаш да играем тази игра? И двамата знаем кой си, а наистина не ми се иска да губя време.

— Не знам кой те е изпратил, но мога да те накарам да забравиш, че си ме открил.

Киров се засмя.

— Мислиш, че съм тук, за да те убия?

— Хрумна ми.

— Знам за проблемите ти с престъпното семейство Броган. Повярвай ми, това не би могло да ме интересува по-малко.

— Кой си, тогава? — Дрискол пълзеше към шкафче от дъбово дърво.

— Ако си тръгнал към „Деринджър“-а, който беше в онова чекмедже, той вече не е там. Наистина трябва да го носиш със себе си.

— Киров вдигна пистолета и силуетът му се очерта в рамката на прозореца. — Но насилието всъщност не ти е присъщо, нали?

— По дяволите, щом не си тук да направиш дупка в мен, защо си дошъл?

— Знам, че те обезпокоих. Ще върна пистолета на мястото му, когато свърша.

— С какво?

— Имам делово предложение за теб.

Дори в мрака видя раздразнението, изписано по лицето на Дрискол.

— Ти си един от онези...

— От кои?

Дрискол поклати глава.

— Тук си, за да примамииш оттеглилия се опитен крадец да свърши още една работа, нали? Последен подвиг, който ще ми позволи веднъж завинаги да излезе от играта. Това е, нали?

— Не съвсем. — Киров остави пистолета на масичката. — Но е близо, предполагам.

— Губиш си времето. Вече не се занимавам с това. А дори и да се занимавах, нямаше да се съглася да свърша нещо за човек от нисшата класа, който прониква в апартамента ми и ме уплашва до смърт.

Дрискол започваше да му харесва. Беше честен и не парадираше със смелост.

— Решението ми се стори правилно. Не исках да губя време, макар да знаех, че ще си неподготвен. Извинявам се.

— Не ти вярвам. И всичко това, за да ме помолиш да свърша нещо...

— Не е просто нещо. Знаех, че не можеш да бъдеш изкушен, ако залогът не е голям. Облагите могат да бъдат наистина огромни.

— Огромни, а? — В гласа на Дрискол се долавяше горчивина. — Винаги са огромни, нали? Последния път, когато чух това, трябваше да бягам от най-опасното организирано престъпно семейство в Европа. Така че, изчезвай оттук с огромните си облаги.

— Не мога. Страхувам се, че ситуацията е малко объркана. Истинска каша всъщност. А аз не обичам това. Трябва да оправя нещата.

— Кашата ти също може да върви по дяволите. Просто изчезни оттук.

— Ти не разбираш. — Киров се изправи, включи настолната лампа на масичката до него и тръгна към гардероба. Отвори вратата му

и вътре видяха млад тъмнокос мъж, който бе завързан и със запушена уста.

Дрискол ококори очи.

— Чарли!

— Дойде тук половин час преди теб — каза Киров. — Поканих го да седне, но той искаше единствено да ме убие.

— Защото е умно дете.

Дрискол отпуши устата на младежа и от нея се изсипаха ругатни, произнесени с ирландски акцент. Изгледа гневно Киров.

— Ще го убия, само кажи!

— Успокой се, синко.

— Синко? — Киров извади нож и пристъпи към Чарли.

Дрискол застана на пътя му.

— Не го докосвай. Ще трябва първо да минеш през мен.

— Това не е необходимо. — Киров се протегна над главата на Чарли и срязва въжетото около китките му.

Младият мъж изблъска Дрискол и се хвърли към Киров.

— Ти, кучи сине!

Киров сграбчи китката на Чарли, изви я зад гърба му и го натисна на дивана с лицето надолу.

— Мислех, че вече ти е достатъчно. Като продължаваше да държи Чарли, Киров прибра ножа в джоба си и погледна Дрискол. — Не знаех, че имаш син. Не прилича много на теб. Привлекателен е, но му липсва твоят стил.

— Млад е. Има време да развие качествата си. Но е мой син, да. И аз бях изненадан преди две години, когато разбрах. — Дрискол погледна Чарли. — Успокой се, момчето ми. Този мъж не ни желае злото... надявам се.

Киров го освободи, Чарли скочи на крака и се спусна след него.

Дрискол поклати глава.

— Казах достатъчно, Чарли.

Очите на младия мъж не се откъсваха от Киров. Каза:

— Всъщност му нямаш доверие, нали?

— Повярвай ми, щях вече да съм мъртъв, ако беше от хората на Броган. Както и ти. — Дрискол отиде при сина си и развърза въжетото около глезените му. — Успокой се, Чарли. Това е просто още един задник, който се опитва да ме наеме.

Чарли изсумтя.

— Още един от онези.

Киров повдигна вежди.

— Наистина ли получаваш толкова много предложения?

Дрискол вдигна поглед и се усмихна леко.

— Разбира се. Бях най-добрият.

Киров долови гордостта в тона му. Тя не го изненадваше. Дрискол бе превърнал кражбата в изкуство.

— Знам. Но очевидно никой не е съвършен. Ти отиде в затвора.

— Излежах присъдата си. Четири години и половина в затвора за единственото, което успяха да ми припишат. Беше ужасно, но ми даде повече свобода от всичко друго. Вече не се налага да крия тази част от живота си.

— Тази част от живота си...

Дрискол сви рамене.

— Всеки човек си има своите тайни. Предполагам, че и ти имаш една-две, мистър...

— Киров.

— Киров. О, предполагам дори, че това не е истинското ти име.

— За мен е истинско, макар да не е името, с което съм се родил. Но това е името, което използвам през последните няколко години. И името, което приятелите ми използват.

Дрискол кимна.

— Достатъчно е истинско, значи. Очевидно знаеш кой съм, а този млад човек е Чарли Диел.

Киров кимна поотделно на двамата. Чарли все още го гледаше гневно, като че ли искаше да му пререже гърлото. Може би щеше да се окаже труден. Щеше да бъде жалко, ако се наложеше да го елиминира.

— Ново начало? Само ме изслушай и ако не се заинтересуващ, ще си отида.

— Губиш си времето.

— Времето си е мое и мога да го използвам както пожелаю. Имам нужда от помощта ти, Дрискол, и гарантирам, че предложението е различно от всички други.

— Искрено се съмнявам — усмихна се Дрискол. — Какво е? Да открадна бижута от някое семейно имение?

— Нищо подобно. Няма да те обиждам. Знам, че трябва да ти отправа предизвикателство.

Дрискол го гледаше замислено.

— Говори.

— Във въпроса са замесени две правителства, един от най-богатите хора в света и, твърде е възможно, милиони човешки животи? Ти се криеш в евтини хотели, защото се страхуваш някой да не те познае или да те издаде. Но знаеш така добре, както и аз, че убийците на Бруган накрая ще те намерят. Ти си мъртвец. — Направи пауза. — Ако ти кажа, че мога да уредя проблемите ти с Бруган? И ти дам достатъчно пари за околосветско пътешествие, след което ще се установиш като консултант в една от най-големите в света охранителни фирми?

Дрискол дълго го гледа втренчено, после бавно се отпусна в креслото.

— Ще кажа, че... те слушам.

ГЛАВА 5

— Ти си луда, Хана. Знаеш го, нали? — Мелис следваше Хана по тесните коридори на „Коперник“, безлюдни заради веселбата, която продължаваше на палубата. Музиката бумтеше горе, защото празненството отново бе набрало скорост след заминаването на федералния агент. — Добре, изпитвах леко подозрение, но не съм искала да се впуснеш след Киров.

— Трябва да го направя. Стигнахме до важно откритие — може би най-важното в историята на Маринт. Ти каза, че точно това си търсила през всичките тези години. Искаш си рамката обратно, нали?

— Разбира се. Което не означава, че ти трябва...

Хана спря и се обърна към нея.

— Чу какво каза онзи федерален агент. Около Маринт става нещо, за което ние нищо не знаем. Убиват хора. И Киров е в центъра на събитията. Той е ключът. Когато го открия, той ще ми каже какво става. И ще върна рамката.

— От устата ти звучи прекалено лесно. Правителството вече го търси. Какво те кара да мислиш, че можеш да се справиш по-добре?

— Познавам го.

— Как можеш да го кажеш? Очевидно не го познаваш чак толкова добре. Нямахте дори представа, че е замесен във всичко това.

Хана ядосано си помисли, че Мелис е права. Тя всъщност не познаваше Киров. Той имаше повече тайни и от сфинкса. Беше ѝ позволил да надникне само в малка част от живота му. Какво право имаше тя да мисли, че разбира него или нещо, свързано с него?

И защо осъзнаването на този факт ѝ причиняваше толкова силна болка?

— Да, не знаех. Трябва да е открил нещо, преди аз да потегля към Маринт. Нещо, което го е подтикнало да действа. — Стисна устни. — Каквото и да е, иска ми се да го удуша, задето не ми е казал.

Мелис направи гримаса.

— Може би е знаел, че няма да попречиш на плановете му.

— А можеше и да му попреча. Бъди сигурна, че когато го открия, ще го накарам да ми каже съвсем точно какви са тези негови планове. — Хана се обърна и продължи да върви към каютата. — По дяволите, чувствам се използвана. Нямахте да се заинтересува от Маринт, ако не му бях казала, че ще приема работата тук. Помислих... — Гласът ѝ заглъхна. — Той винаги действа сам и според собствената си преценка. Ако е открил нещо за Маринт, защо не го е споделил с мен? — И защо въобще се питаше какви са били мотивите на Киров? Нима не знаеше, че той е истинска загадка? — Той е свикнал да бъде сам и няма да се разкрие пред някого. Аз го въведох в твоя живот. Аз съм виновна, че те нарани и попречи на проекта ти. Ще сложа край на това, Мелис. На този свят няма чак толкова много мечти, които да си струват. И никой няма да разруши твоите.

Мелис стоеше на прага на каютата на Хана и я гледаше как хвърля нещата си в куфара.

— Няма нужда да го правиш. Съпругът ми, Джед, разполага с необходимите средства. Компанията му ползва услугите на частни детективи. Нека му се обадя.

— Не — побърза да каже Хана. — Ако те успеят да го открият и той се почувства застрашен, могат да свършат като онези двамата във Венеция.

— Защо не ми каза за отвратителния навик на Киров да убива хора? — запита тихо Мелис.

— Да не мислиш, че федералните агенти, които бяха тук тази вечер, са чисти? Всички те живеят в света на мрака. Това не е нашият свят, но мисля, че Киров не би убил, ако не се чувства застрашен или...

— Направи пауза и едва след това предпазливо каза: — Вече не съм сигурна в нищо, когато става въпрос за него. Знам само, че ми помогна да намеря виновниците за смъртта на Конър. Нямахте да успея без него.

— Разбирам защо това те кара да му вярваш — каза Мелис тихо. — Но това тук е нещо съвсем различно. Ти можеш да свършиш като онези двамата във Венеция.

— Няма.

— Откъде въобще ще започнеш?

— Ще използвам същия метод, който използват и частните детективи на съпруга ти. Ще започна с приятелите и колегите му.

— Не каза ли, че винаги работи сам? Познаваш ли приятелите му?

Хана се замисли за миг.

— Само един.

Ню Йорк

Хана се отпусна на задната седалка на таксито и загледа сградите по „Лексингтън авеню“ докато шофьорът спореше със свой колега по радиото. И едва тогава се запита какво ще прави, ако няма успех тук.

„Типично“, помисли си. Не разполагаше нито със спасителна мрежа, нито с резервен план. Не беше си оставила никакъв избор, освен да успее — и точно така ѝ харесваше. Точно затова бе долетяла в Ню Йорк вместо само да вдигне телефона. Ако отговорът не беше положителен, на разговора лесно можеше да се сложи край само с едно натискане на бутона.

„Да се сложи край.“ Странни думи, като се имаше предвид кого щеше да посети.

Евгения Самсова беше почти на двайсет, когато служеше като агент на КГБ, и имаше репутацията, че се справя с враговете бързо и ефективно. Но беше въстанала срещу все по-нарастващата корупция сред шефовете на агенцията и когато Съветският съюз се разпадна, тя приключи с работата си в разузнаването. Напоследък беше постигнала огромен успех като сътрудник на американски корпорации, стремящи се да се намесят в руската икономика. Евгения и мрежата ѝ от контакти лесно преодоляваха препятствия, спъващи армии от адвокати и корпоративни съветници. Евгения бе единствената приятелка на Киров, която Хана познаваше, и ако тя не пожелаеше да ѝ помогне, следата към Киров лесно можеше да се изгуби.

Таксито зави, навлезе в Източна петдесет и първа улица и спря пред сградата, където бяха офисите на Евгения. Хана плати на шофьора и изкачи няколкото стъпала, които водеха до входната врата. Натисна звънеца и след минута вратата се отвори и две дълги и стройни ръце внезапно се увиха около врата ѝ.

— Хана, каква чудесна изненада! — Евгения дълго и силно я прегръща, преди накрая да се отдръпне. Усмивката ѝ бе ослепителна, а с кестенявата си коса и по младежки свежа и безупречна кожа, Евгения

приличаше по-скоро на гимназистка, отколкото на постигнала международен успех делова жена. Хана дори не можеше да свърже външния ѝ вид с онова, което знаеше за нея като за бивш федерален агент.

Преди Хана да е казала и дума, Евгения я сграбчи за ръката и прошепна на очарователния си английски с руски акцент.

— Имам нужда от помощта ти, Хана.

— От помощта ми?

— Да. Няма време да ти обясня, но искам да изчакаш шейсет секунди във фойето, после да се качиш в офиса ми и да ми се разкрещиш.

Хана я гледаше втренчено.

— Да ти се разкрещя?

— Слушай ме внимателно. Искам да кажеш: „Добре, кучко. Имаме сделка. И ще се откажем от клаузата Апраксин“.

— Ти сериозно ли говориш?

— Да. И трябва да го кажеш така, сякаш си ми много ядосана. След това да слезеш по стълбите, да затръшнеш тази врата и да изчакаш в кафе-бара отсреща. Можеш да се върнеш, като видиш посетителите ми да си тръгват.

Хана се съгласи.

— Чудесно. Помни, шейсет секунди.

Евгения изтича горе. Хана влезе във фойето, опитвайки се да проумее случващото се. Всичко, свързано с Евгения, винаги беше неочаквано, но не и чак толкова странно. О, добре, щеше да го направи.

След минута изкачи стълбите, отвори широко дъбовата врата на офиса и се разкрещя на Евгения пред тримата мъже в тъмни костюми. Затръшна вратата и слезе обратно по стълбите.

Влезе в кафе-бара отсреща и тъкмо се чудеше дали да поръча нещо, когато видя пред офиса на Евгения да спира лимузина. Тримата мъже в делови костюми слязоха бързо по стълбите и се качиха в колата, която се понесе бързо по улицата.

Хана се върна пред сградата и видя, че Евгения я чака на входните стъпала.

— Страхотно! Чудесно изпълнение, Хана!

— Щастлива съм, че си толкова доволна. Какво направих току-що?

— Помогна ми да осъществя сделка за два милиарда долара, ето какво. Руска автомобилна компания търси партньор, който да транспортира стоката. — Евгения сви рамене. — Споменах, че има и друго предложение, и те решиха, че ти си представител на конкурентната фирма.

Както и да е, бяха нетърпеливи да сключат сделката след твоето появяване.

— Така ли се сключват сделки за милиарди?

— Два милиарда. Цифрите може и да стават по-големи, но това не означава, че играчите са по-умни. — Евгения й махна с ръка да влезе. — Спечели ми доста пари днес. Заслужаваш чаша чай и парче сладкиш.

Хана я последва по стълбите до стаята, която тя наричаше „истинския“ офис. Той бе пълна противоположност на офиса на втория етаж с дъбовата ламперия, гранитовите повърхности и тежките мебели. Тя използваше онази импозантна стая, за да посреща там клиентите си, но по-голямата част от работата вършеше в другия офис, който бе по-уютен.

Евгения изгаси музиката и съблече ушитото си по поръчка сако. Бялата й блуза, която изглеждаше затворена и консервативна в съчетание с костюма й на райета, се оказа с ръкави с къдрички. Евгения вдигна ръце.

— Харесва ли ти?

Хана кимна.

— Да.

Евгения наля чай в две чаши и кимна към двата фотьойла в ъгъла.

— Седни и ми кажи какво те води насам.

Хана взе чашата от ръката й и седна. Отпи от чая и си пое дълбоко дъх. Време беше да изплюе камъчето.

— Киров.

Лицевите мускули на Евгения се напрегнаха.

— Той добре ли е?

Цялата й веселост се бе стопила. Евгения и Киров бяха приятели от години, а приятелството им се основаваше на преодоляване на

трудности и опасности. Хана знаеше, че Киров бе спасил живота на Евгения, и беше възможно тя да му е върнала услугата. В началото Хана ги бе помислила за любовници, но, както каза Евгения, сексът само щеше да влоши отношенията им. В техния свят приятелството бе много по-ценно.

— Какво се е случило с него?

— Не знам — каза Хана. — Не съм го чувала и не съм го виждала повече от два месеца. Но е убил двама мъже във Венеция миналата седмица, така че сигурно е добре.

— О, какво облекчение — каза Евгения сухо. — Мислех, че е оставил тези дни зад гърба си.

— Старите навици умират трудно, както се казва в поговорката. — Хана обви с две ръце чашата и я поднесе към устните си. Отпи. — Искане ми се да кажа, че няма нищо общо с мен, но има.

— О, но Киров има много общо с теб. — Евгения се усмихна. — Беше ми интересно да наблюдавам как общувате. Непрекъснато се караете, но ти намиращ Киров за много секси. Нали?

Трябваше да се досети, че Евгения щеше веднага да се насочи към личния аспект. По дяволите, да, намираще Киров за изключително секси, но нямаше да го обсъжда.

— Не това имах предвид. Безпокои ме, че случилото се има нещо общо с проекта за Маринт, в който участвах.

— О, да, Маринт. Гледах предаванията по „Дискавъри ченъл“. Очарователно.

— Бях там през последните няколко седмици. Киров трябваше да е с мен, но тръгна нанякъде без предупреждение точно когато трябваше да заминем.

— Типично за него. — Направи гримаса. — Той влиза и излиза от живота на приятелите си ей така и дори не забелязва какво прави.

Хана кимна.

— Разбрах вече.

— С теб обаче е... различно. — Евгения прехапа долната си устна. — Ти си специална за него. Не съм го познавала, когато е бил женен, но никога не съм го виждала да се държи с някого друго така, както с теб. Винаги внимава да не се раздава прекалено.

— Забелязах — каза Хана сухо.

— Но ти също си доста затворена, Хана. Предполагам, че да се общува с вас е като да се проникне в швейцарска банка. — Отметна глава назад и се засмя. — Признавам, бих искала да видя как вие двамата ще се разкриете един пред друг. Обикновено не обичам ролята на воайора, но винаги има изключения.

Трябваше да насочи Евгения в желаната посока.

— Признавам, че между двама ни с Киров има привличане. Как мога да го избегна? Той ми помогна в труден за мен момент след смъртта на брат ми. Но сега не става въпрос за лични отношения. А за Маринт. Киров може би е прекалил, защото, щом е замесен Маринт, съм замесена и аз.

Евгения се усмихна.

— Искрено се съмнявам, че Киров е прекалил. Той умее да контролира ситуациите.

— За бога, той не е Супермен.

— Знаеш ли, никога не съм намирала Супермен за интересен. Прекалено е ясен.

— Евгения, изслушай ме. Разбрах, че е замесен и друг мъж. Името му е Гадер.

Евгения присви очи.

— Винсънт Гадер?

— Познаваш ли го?

— Не лично, но разбирам тревогата ти. И как се вписва той във всичко това?

Евгения най-после се беше концентрирала в разказа ѝ и Хана изпита облекчение. Разказа ѝ набързо за последното откритие при Маринт, за кражбата и за посещението на федералните агенти.

Евгения дълго мълча след края на разказа ѝ, потънала в мисли. Най-после вдигна поглед.

— Киров имаше ли достъп до някаква специална информация за Маринт, преди да тръгне?

— Имаше достъп до същите материали като мен. Което ще рече — нищо различно от публикуваното в хиляди книги, статии и показано в редица документални филми.

— Трябва да е имало и нещо друго — поклати глава Евгения. — Защо си тук? Защо дойде при мен?

Хана се размърда неспокойно.

— Имам нужда от помощта ти, за да го намеря. Трябва да знам какво става и да върна онзи артефакт. А и той има нужда от помощ, независимо от мнението ти, че умее да контролира ситуациите. Киров здравата е загазила, щом са намесени федералните, Гадер и кой знае кой още. Търсят го за убийство.

— Ако казаното от теб е истина, той е убил двамата, за да спаси трети. Не може да му бъде повдигнато обвинение.

— Както и да е, от ФБР го търсят. Познаваш го много по-добре от мен. Знаеш кои са познатите му, начините му на действие... Ще ми помогнеш ли да го открия?

Евгения отново замълча.

— А ако Киров не иска да бъде открит?

— Дори от мен?

— Особено от теб. Предполагам, че заради това не се е свързал с теб. Не иска да те постави в опасност. Също така, вероятно е знаел, че федералните ще те потърсят, и не е искал да се наложи да ги излъжеш.

— Или да го предам?

— И двете знаем, че нямаше да го сториш. Сигурна съм, че и Киров го знае.

Да, дължеше прекалено много на Киров. Но това не означаваше, че в момента изпитва и нещо друго, освен безкрайно раздразнение.

— Права си, искам сама да се справя с Киров. Но, по дяволите, не мога, ако не го открия. Имам нужда от помощта ти, Евгения. Моля те.

Евгения извърна поглед.

— Поставяш ме в неудобно положение. Дълга живота си на Киров и трябва да съм му предана. А какво иска той? Вероятно да стоиш възможно най-далеч от него.

Този бе очакваният от нея отговор, но не можеше да го приеме.

— Евгения, аз съм замесена в това, независимо дали той го иска или не. Следят телефонните ми обаждания, федерални агенти ме потърсиха на кораба, изчезна безценен артефакт... Не разбирам нищо, но мисля, че всичко е ясно за Киров. Не мислиш ли, че заслужавам обяснение?

Евгения не отговори.

Тя поднесе аргумента, на който знаеше, че Евгения ще отговори.

— А Киров може би има нужда от помощ. От нашата помощ. Имам нужда да чуя и всичко, което знаеш за Гадер. Предполагам, че е опасен човек.

Евгения кимна.

— О, да, определено е.

— Тогава направи това за мен. Направи го за Киров. Ако го намерим и той ме прати по дяволите, ще се прибера у дома.

Евгения повдигна скептично вежди.

— Просто така?

— Е, може би, след като получа някои отговори. — Хана покри дланите на Евгения със своите. — Ще го направиш ли, Евгения?

Евгения издиша шумно.

— Киров ще бъде бесен, знаеш го, нали?

Хана се изпълни с надежда.

— Не се съмнявам. Нима казваш, че ще ми помогнеш?

— Да. — Очарователна усмивка озари лицето ѝ. — Напоследък скучая. Имам нужда от предизвикателство. Да намерим този твърдоглав и потаен кучи син.

Париж, Франция

Улица „Дьо Риволи“

Ах, Анна...

„Красива, както винаги“, помисли си Гадер, като зърна Анна Деверо да го чака на тротоара близо до кафене „Марли“. Носеше къса черна пола, която разкриваше дългите ѝ загорели крака. За трийсетте секунди, които му трябваша, за да стигне до нея, преброи поне шестима минавачи — и мъже, и жени — които се обърнаха, за да видят отново красивата жена с дълга черна коса, пълни устни и блестящи зелени очи. Испита познатата страст. Нищо не го възбуждаше повече от втренчените в Анна погледи на другите.

Спря до тротоара и тя се качи в „Мерцедес“-а. Усмихна му се.

— Закъсна. Нямах ли шофьор днес?

Той я целуна и продължи да шофира.

— Нямам. Трябваше да направя някои важни телефонни обаждания по пътя и не исках никой да ме подслушва. Как мина срещата ти?

— Добре. Доктор Холис се съгласи да направи всичко, което поискаме. Не трябваше да го увещавам дълго, след като му дадох парите. Той е фанатик по отношение на всичко, свързано с Маринт, и ти си прав — наистина чувства, че е в нещо като съревнование с Мелис Немид. Вълнува се, че ще види рамката преди нея.

— Даде ли му ясно да разбере, че няма право да го обсъжда с никого?

— Разбира се. И се погрижих да няма негови колеги наблизо, докато водехме разговор в офиса му в Лувъра. — Наклони глава. — Но нали не мислиш, че ще си държи устата затворена, след като има възможността да разгледа рамката?

Гадер ѝ хвърли кос поглед. Тя се усмихна.

— А, тази ще е една от онези задачи? Не ми каза. Ще получи ли награда?

— Защо да си правя труда? На теб ти харесва. Кой настояваше да отиде в онзи склад в Тенерифе? Ти трябва да ми плащаш. — Зави наляво. — Щом свършим с него, няма да ти е трудно да го накараш да те заведе на някое усамотено място.

Тя се засмя.

— Някое тайно и отдалечено местенце, където няма да може да разкаже на никого за... Но той е женен.

— Не очакваш проблеми с него, нали?

— Вече имам проблеми в тази област.

— Знам.

— Нямахте да са му необходими много увещания, за да ми скочи и в офиса си в Лувъра. Кажи ми, когато ти даде онова, което искаш. Ще го заведе в провинцията и ще се отърва от него. — Наведе се, погали с устни бузата му и прошепна: — Освен ако не искаш да дойдеш и да гледаш. Нямам нищо против да правя секс с него, преди да го убия. Знам, че това понякога ти харесва. Помниш ли Мордален?

— Да. — Усети как се втвърдява при спомена за онази нощ, когато поръча да убият Лю Мордален — един от конкурентите му в търговията с оръжие. Чувстваше се надарен с огромна власт, докато стоеше над тях и ѝ заповядваше да изпълнява различни сексуални актове с Мордален. После — като завършек — ѝ бе поръчал да му пререже гърлото. Тя не се беше поколебала и когато след минути бе

отишла при него, тялото ѝ бе покрито с кръв. Беше много дива онази нощ и изразът „жадна за кръв“ бе придобил ново значение.

— Мислиш за това. — Протегна ръка и го потърка бавно. — Всичко, каквото пожелаеш. Знаеш го, Винсънт. Искам единствено да ти доставя удоволствие.

Да, знаеше, че е готова да изпълни всичките му желания, защото тя самата също го искаше. Никога не беше срещал жена, която да е по-сексуална или по-смъртоносна. Анна нямаше чувство за правилно и грешно, знаеше само какво ѝ носи удоволствие. Можеше да бъде абсолютно безразсъдна и имаше моменти, когато той се колебаеше да приеме някои от предложенията ѝ. Но вълнението винаги побеждаваше неохотата му. Както и сега.

— Ще видим. — Постави длан на коляното ѝ. — Може да бъде забавно.

— Ще се погрижа да бъде. — Облегна се назад. — Е, помисли ли къде ще ме заведеш на вечеря, мили?

Бруклин, Ню Йорк

Хана вървеше с Евгения по „Месерол стрийт“ в Грийнпойнт, квартал в Бруклин. От двете страни на улицата се редяха витрините на малки семейни магазинчета, повечето от които бяха затворени в този момент. Но няколкото ресторанта бяха претъпкани. От тях се носеха силни аромати и изпълваха въздуха.

— Мислиш ли, че връзката ти тук може да ни помогне? — запита Хана.

— Киров е винаги въоръжен. Чувства се безпомощен без оръжие. Но никога не прекосява граница въоръжен, защото така ще е по-лесно да го открият по летищата и гарите.

— Сигурна съм, че поне няколко правителства горят от желание да затворят границите си за него.

— Така е. Което означава, че трябва да купи оръжие в страната, в която се намира. За щастие, познавам някои от търговците, от които купува. Ако Киров наскоро се е свързал с някого от тях, може би ще успее да открия къде е.

— Защо сме тук, тогава? Не трябва ли да се обадиш на някого отвъд океана?

— Ще го направя. Любимата свръзка на Киров се намира в Рим, а той може да уреди прехвърлянето на оръжие почти навсякъде в Европа. Но единственият начин, по който можем да му се обадим, е чрез компютъра на брат му в задната стаичка на магазина му. Кое е там.

— А не може ли чрез мобилен телефон, от който после да се отървем?

Евгения се усмихна.

— Ти си аматьор, нали? Ако опитаме, италианските власти ще го открият веднага. Ако обаждането не се свързва с IP адреса на брат му, нямаш шанс да се свържеш с него.

Хана направи гримаса.

— Все още ми се иска нещата да ставаха по-бързо.

Стигнаха до малък магазин, на витрината на който с червени букви бе написано: „ПРОДАЖБА И ПОПРАВКА НА ВЕЛОСИПЕДИ“. На вратата висеше табела „Затворено“, но виждаха плешивия мъж на средна възраст, който бе вътре. Поправяше задното колело на велосипед, а в ъгълчето на устата му висеше цигара.

Евгения почука на витрината и гневът, изписан по лицето на мъжа, бързо отстъпи място на усмивката му. Той изтича до вратата, отключи я и отвори.

— Евгения, мила моя! Ти направи по-щастливи деня ми, седмицата ми, месеца ми... Защо не идваш да ме видиш?

Евгения го прегърна.

— Мостът Бруклин води в двете посоки, Ед. Радвам се да те видя.

Той отстъпи крачка назад и погледна Хана.

— А коя е прекрасната ти приятелка?

— Хана Брайсън, това е Едмънд Горецки.

— Ед, моля — каза той.

Хана се усмихна. Цигарата продължаваше да виси в ъгълчето на устата му и говорът му бе неясен. Но въпреки това вълнението и топлината, които струяха от него, бяха ясно доловими.

— Радвам се да се запозная с теб, Ед.

Евгения сниши глас.

— Сам ли си?

Ед кимна.

— Трябва да се обадя на брат ти.

— Разбира се. Но знаеш, че там е много късно, нали?

— Въпросът не търпи отлагане. Важно е да говоря с него веднага.

— Сигурен съм, че няма да има нищо против, щом става въпрос за теб, Евгения. Ела.

Последваха Ед в задната стаичка, която бе нещо като минисклад за велосипедни части. Ед ги заведе до стационарния компютър и подаде слушалките и микрофона на Евгения. Той отвори необходимата програма и набра няколко номера.

След миг Хана бе силно изненадана да чуе, че Евгения говори бързо на полски. Ед се засмя, като видя реакцията ѝ, и тихо каза:

— Не очакваше...

Хана кимна. Двамата се отдалечиха от компютъра.

— Да, но, разбира се, Евгения ме изненадва и с други неща.

Ед най-после махна цигарата от устата си.

— Говори като полякия. Ако не я познавах по-добре, бих казал, че е отраснала в моя квартал във Варшава. Тя усвоява езиците така лесно, както повечето хора — лошите навици. — Посочи ушите си. — Взема уроци посредством iPod-а си.

След около две минути Евгения свали слушалките от главата си и се обърна към Хана и Ед.

— Може би разполагам със следа.

Ед вдигна ръка.

— Замълчи, моля те. Не искам нищо да чувам. За твоя защита, както и за моя.

Евгения кимна.

— Разбирам. Задължена съм ти, Ед. Има ли нещо, което мога да направя за теб?

Той сви рамене.

— Майката на съпругата ми иска да стане американска гражданка, но има някои проблеми с това. Можеш ли да помогнеш?

— Може би. — Евгения се замисли за миг. — Познавам някои хора от Държавния отдел, които ми дължат услуга. Ще отсъствам от страната няколко дни, но когато се върна, ще ти се обадя за подробностите.

— Благодаря ти, мила моя. — Изпрати ги до вратата. — Ще кажа на съпругата си. Ще бъде очарована.

Хана се обърна към Евгения, когато излязоха навън.

— И двете ли ще бъдем извън страната за няколко дни?

— Да. Братът на Горецки отначало не искаше да ми помогне, но добре, че се познаваме от дълго време. Но пак ме накара да се закълна, че няма да кажа на Киров откъде имам информацията.

— Свързвал ли се е с Киров наскоро?

— Самият той не е снабдявал Киров, но наскоро се е свързал с друг търговец, от когото Киров е купил оръжие.

— Къде?

— В Дъблин. Случило се е само преди два дни, затова шансът все още да е някъде в Ирландия е голям. — На лицето ѝ се изписа тревога. — Чувствам се неспокойна. Всичко това никак не ми харесва...

— Какво има? — запита Хана. — Знаем много повече, отколкото преди.

— Горецки ми каза и нещо друго — каза мрачно Евгения. — Киров е купил не само едно оръжие. Оръжията, които купил, биха стигнали за малка армия.

След като се отбиха набързо в апартамента на Евгения на „Юниън скуеър“, двете потеглиха към летище „Джон Кенеди“, за да хванат полета в 10:50 за Дъблин. В полунощ Хана се намираше в големия търбух на луксозния самолет, и по-точно в тоалетната. Двойката, която седеше до нея, я разпозна заради предаванията на „Дискавъри ченъл“ и я засипваше с въпроси. Тя се надяваше скоро да заспят, за да може да си почине. Погледна часовника си. Щяха да стигнат Дъблин след три часа и половина. Евгения отиде при нея, наведе се и прошепна:

— По-известна си, отколкото мислех. Двамата ти почитатели се чудят къде отиваш.

— Обикновено обичам да разговарям с хората, но в момента умът ми е зает с друго. Надявам се, че не съм била груба.

— Не, напротив, беше много мила. Забелязах, че дори те снимаха с телефона си.

Хана се усмихна.

— По-добре да се освежа, тогава. Сигурна съм, че не изглеждам никак добре.

— Само малко уморена. За тях сигурно няма значение.

Хана изпи и последната капка минерална вода в шишето си.

— Благодаря ти, Евгения. Не знам какво щях да правя, ако не ми беше помогнала.

— Щеше да намериш друг начин. Цял живот си намирала решение на проблемите. Сигурна съм, че щеше да намериш решение и на този.

— Е, щастлива съм, че решението се оказа ти.

— И аз ти помагам с радост, Хана. Предана съм на приятелите си, а теб смятам за истинска приятелка. Но, както казах, дължа на Киров живота си. Никога не бих направила нещо, което може да му навреди.

— Страхувах се, че можеш да почувстваш, че предаваш Киров.

Евгения поклати глава.

— Не, не се почувствах така. Иначе нямаше да съм тук. Макар че много искам да ти помогна, моята мисия всъщност е да помогна на Киров. И не така, както ти спомена. Той е способен да се грижи сам за себе си. Но фактът, че е убил двама души във Венеция, ме разтревожи силно.

— Защо? — запита Хана.

Евгения не отговори веднага.

— След като съпругата му бе убита, Киров бе погълнат от идеята за отмъщение. Знаеш какво е чувството. Преживяла си го след смъртта на брат си. За теб обаче това е траело две седмици. Помисли си само какво е този гняв да кипи у теб в продължение на петнайсет години. Толкова време бе необходимо на Киров да убие хората, убили съпругата му.

— Но е успял. Всичко е свършило.

— И аз така си помислих. През цялото това време той пътуваше по света и живееше извън закона. И мислеше само за отмъщение. Реших, че може би накрая е намерил покой. Но думите ти ме разколебаха.

— Как можеш да бъдеш сигурна? Не знаем с какво се занимава.

— Не съм сигурна. Просто се опитвам да си обясня нещата. — Евгения поклати глава. — Възможно е да е като затворник, който

изведнъж се оказва на свобода и не може да живее в реалния свят. Киров прекара петнайсет години в затвора, който сам създаде за себе си. И е възможно да не знае по какъв друг начин да живее.

— Господи, това звучи ужасно! Надявам се да не е вярно. — Но си помисли, че това може би обясняваше защо Киров си бе тръгнал така внезапно. О, по дяволите, нямаше да размишлява за това сега, нямаше да размишлява изобщо, докато не се срещнеше с него.

— Може и да греша. Но ако съм права, той трябва да знае, че има приятели в този свят — хора, които го обичат и се интересуват от него. — Евгения се усмихна студено. — Много те обичам, но според мен ето за какво става въпрос. И е много важно и ти да си там, Хана, защото знам какви са чувствата му към теб.

— Нищо такова не знаеш. Правиш предположения.

— Много ме бива в предположенията. Щом си важна за него, ще направя всичко възможно да те заведа при него.

— Защо се чувствам така, сякаш ме поднасят на Киров на сребърен поднос?

— Глупости. Аз съм феминистка и никога няма да направя това. Но му дължа живота си и той винаги е на първо място. Предупреждавам те, че искам Киров да получи всичко, което иска и от което има нужда.

— Включително оръжие за цяла малка армия?

— Ако успее да ме убеди, че е добре за него. Това е. — Обърна се и тръгна по пътеката. — А сега е по-добре да се върнеш на мястото си и отново да позираш на почитателите си. Не искам да губим време, когато стигнем в Дъблин.

След като самолетът се приземи и преминаха през митницата, Хана се обади на Мелис, а Евгения се отби в бизнес центъра, за да ксерокопира и подпише някакви изпратени ѝ по електронната поща документи. Мелис отговори на първото позвъняване. Беше на борда на „Попътен вятър“, на път за дома си.

— Ирландия? — запита Мелис, след като научи подробностите. — Не мисля, че ще намерим някакви отговори там.

— Може и да не намерим, но тази е единствената следа, с която разполагаме. Ще ти се обадя, когато разберем нещо. Между другото, как са Пийт и Сузи?

— Изчезнаха някъде, преди да тръгна. Както обикновено, общуват с местните делфини.

— Не се тревожи. Ще те намерят.

— Ще видим. Между другото, Еберсоул търси теб. Ядосан е, че замина, без да говориш с него. Казва, че двамата имате да обсъдите някаква недовършена работа на корпорацията „Аква“.

— Имат някаква друга работа за мен, но той не поиска да я обсъдим сега. И аз не настоявах. Имах впечатлението, че няма да ми хареса. Честно, в момента нямам нужда от неприятности.

— Е, предполагам, че шефовете на Еберсоул му оказват натиск. Сигурна съм, че ще получиш няколко тревожни телефонни обаждания.

— Видях ги на гласовата си поща. Възможно е да ограничи входящите си обаждания, докато съм тук.

— Добра идея.

Хана долови мрачна нотка в гласа на Мелис. Не беше свикнала да я чува така потисната, но какво можеше да се очаква след кражбата на артефакта и възможната загуба на Пийт и Сузи?

— Мелис, върни се в лабораторията си и се потопи в работа. Само така ще освободиш ума си от всичко това. Аз ще ти върна рамката, обещавам.

— Благодаря, Хана. — Направи пауза. — Но не мога да оставя всичко на теб. Това е моята работа, става въпрос за моя Маринт. Ще ти дам още няколко дни да откриеш Киров и да получиш някои отговори. След това ще помоля Джед да наеме частните детективи и сама ще тръгна на лов.

Боже мили, това бе последното, което искаше да се случи!

— Не го прави, Мелис.

— Става въпрос за моя Маринт — повтори тихо Мелис. — Ще чакам обаждането ти.

Хана сложи край на разговора. По дяволите. Тя се чувстваше потисната и разтревожена, а как се чувстваше Мелис...

— Хана?

Обърна се и видя Евгения зад себе си.

— Току-що говорих с Мелис и... — Млъкна, като видя изражението на Евгения. — Какво има?

Евгения погледна мъжа до себе си. Беше на средна възраст, с тънки мустачки, а костюмът и палтото, които носеше, не го отличаваха

с нищо от другите бизнесмени, които чакаха на оживеното летище.

— Кажи й — каза той.

Евгения прошепна в ухото на Хана:

— Имаше проблем. Според този мъж, в теб се е прицелил снайперист и ще стреля, ако не направим това, което иска той.

Хана се обърна и погледна мъжа. Беше удивена.

— Това е лудост. Вярваш ли му?

— Погледни знака до теб — каза той тихо. — Обърни особено внимание на последната буква „О“.

Хана се обърна. На табелата пишеше: „Само за пътници, очакващи багажа си“. В средата на втората буква „О“ имаше дупка.

Хана се обърна към близката сграда, знаейки, че куршумът трябва да е дошъл оттам. Изстрелът не се бе чул, заглушен от движението и глъчката, както и от шума на излитащите самолети. Никой не бе забелязал.

— Джордж е много добър стрелец — каза мъжът с мустачките. — Може да те уцели където пожелае. Както и другата дама.

Пред тях спря черен автомобил. Мъжът отвори задната врата.

— Влезте, моля. Не искам да дам знак на Джордж да ви демонстрира отново уменията си.

Хана погледна Евгения. Тя се поколеба, после кимна. Влязоха в колата, а той направи крачка назад и затвори вратата. Колата се отдалечи бързо от летището.

— Как сте? Благодаря, че се присъединихте към мен, дами.

Думите бяха произнесени от мъжа, който седеше срещу тях на обърнатата назад предна седалка. Беше някъде към петдесетте, дребен мъж, който сякаш бе само сива коса, очила и пухкави розови устни.

— Снайперистът ви не ни остави кой знае какъв избор — каза Хана сухо.

Той се засмя.

— Тъй като другата ви възможност беше да паднете мъртви на тротоара, разбирам. Позволете ми да ви поздравя за отличното решение. — Ирландският му акцент придаваше мекота дори на заплахите.

Но Хана си помисли, че няма по-голяма заплаха от куршум, изстрелян толкова близо до теб.

— Кой сте вие и какво искате? — запита Евгения.

— А, директен подход. Свежо. Хората от моя свят не говорят така направо. Уви, не сте в положение да искате информация от мен. Ще ми кажете онова, което искам да знам, и ако сте още живи, когато дойде краят на пътуването ни, аз ще реша какво да споделя с вас. Разбирате ли?

— Задайте въпросите си — каза Хана.

— Отлично. Какво ви води вас двете в Дъблин?

Хана погледна Евгения, преди да отговори.

— Търсим приятел. Чухме, че е тук.

— Може би мога да помогна. Името на приятеля ви?

Хана се поколеба.

— Никълъс Киров. — Погледна лицето на мъжа за някаква реакция, но такава нямаше.

— И каква работа имате с този човек?

— Той е просто приятел — намеси се Евгения. — Не сме изменили целия този път заради вас, ако това си мислите, мистър Уолш. Вие сте Антъни Уолш, нали?

Сивокосият се засмя.

— Много добре, Евгения.

— Вижте, Уолш, снощи говорих с Горецки от Рим — каза Евгения. — Каза, че е изпратил Киров при вас. Предполагам, той ви е казал, че двете се каним да дойдем в Дъблин.

— Да, той ми каза. Професионална учтивост. Бих направил същото за него. Хората с нашата професия никога не са достатъчно предпазливи. Знам, че в Америка слагат оръжията в кутии от овесена каша, но тук оръжие, което не може да бъде проследено, е истинска скъпоценност.

— Мислех, че Горецки ще гарантира за мен — каза Евгения. — Той и брат му са стари мои приятели.

— О, той се изказа много добре за теб и ме увери, че мога да ти имам доверие. Извини ме, че съм недоверчив, но единствената причина да съм още жив и в бизнеса е, че съм се научил да не вярвам на никого. И дори да нямате намерение да ми навредите — нещо, в което още не съм съвсем убеден — не мога да рискувам да провалите операцията ми, като влезете в страната и започнете да задавате въпроси за мен и местонахождението ми. Подозирам, че това щеше да е първата ви крачка в откриването на вашия приятел.

— Единственият ни интерес е да намерим Киров — каза Хана.
— Не сме дошли тук, за да навредим на вас.

— Може би не преднамерено, но лесно би могло да се случи. И ако приемем, че казвате истината, защо мислите, че бих ви издал някого от клиентите си?

Евгения се усмихна.

— Изкарвам си прехраната с воденето на преговори. Мислех, че вероятно ще стигнем до решение.

— Клиентите ми трябва да останат анонимни. Ако се разнесе мълвата, че не съм дискретен, няма да остана в бизнеса — нито пък жив — много дълго.

— Няма да се разнесе — каза Хана. — А и ние искаме само да помогнем на клиента ви.

— Никога не съм казвал, че е мой клиент. Това, че някой ме е споменал, не означава, че сме с общ бизнес.

— Ако случаят е такъв, защо си направихте труда да ни посрещнете на летището? — запита Евгения.

— Казах ви. Трябва да се защитя. Започвам да вярвам, че ще ме използвате, за да откриете Киров, но вярвах, че може би ще използвате Киров, за да стигнете до мен.

Евгения кимна.

— Разбирам.

И двамата бяха така студени и делови, че гневът на Хана изведнъж се разпали. Тя беше уплашена, беше заплашена, а те се държаха така, сякаш бяха на делова среща в конферентна зала.

— Не разбирам за какво са ви тези глупости — каза Хана. — Разбирам само, че бях на прицела на снайпериста заради параноята ви.

Евгения я потупа успокоително по ръката.

— Първия път винаги е най-трудно. — Погледна отново Уолш.
— А сега, мистър Уолш, как ще направим така, че и двамата да получим каквото искаме?

Уолш я изгледа студено.

— Аз нямам нужда от нищо. Имам вас и това ми стига.

Евгения като че ли бе изненадана. Изведнъж вече не беше уверена, а стана предпазлива.

— Можем ли поне да поговорим?

Той мълчеше и гледаше през прозореца. Лицето му беше лишено от изражение.

— Не мисля, че имам какво повече да ви кажа.

ГЛАВА 6

Стадион „Авива“

Дъблин, Ирландия

Киров и Дрискол вървяха по най-горната пътека на стадиона и поглеждаха към футболния спектакъл, който се разиграваше долу. Почти петдесет хиляди запаянковци го изпълваха. Дрискол направи гримаса.

— Колко жалко. Предполагам, че мястото е добро, но някога имаше много повече чар, ако ме разбираш. Прогресът е едно, но човек не може да купи чувствата, които дадено място навява.

Киров тихо каза:

— Обещавам ти, че ще гледаш на това място с обич. Справи се със задачата и ще бъдеш свободен да отидеш където пожелаеш и да правиш всичко, което поискаш. Над теб няма да висне заплаха. Може би това ще подобри чувствата ти.

— Стадионът „Лендсдаун“ щеше да бъде по-добре.

Киров погледна охранителните камери.

— Не оспорвам. Ако работата беше лесна, нямаше да те моля да се включиш.

Дрискол погледна през стадиона към ложите от другата страна, където стояха повечето високопоставени лица.

— Апартаментът на Гадер е някъде там?

— Да. Право по онзи коридор.

— А защо не е сред ложите?

— Гадер получи четирийсет процента от акциите от това място миналата пролет. Част от сделката беше, че ще получи апартамент за гости, където би могъл да забавлява клиенти. Той разполага също така с офис. Угодиха му.

— Удивително. Не знаех, че живее тук.

— Не живее. Понякога идва с клиенти или приятели с реактивния си самолет, за да гледа някой мач. Гадер е роден във

Франция, но е получил образованието си тук, в „Тринити колидж“. Голям привърженик е на ирландския национален отбор.

— И си сигурен, че онзи пакет е в апартамента му?

Киров кимна.

— Да. Не знам обаче къде точно. Предполагам, че има сейф в офиса. И сейфът не знам къде е. Но това не означава, че пакетът е там. Макар че би било разумно да е заключен в сейфа.

— Разумът обикновено няма нищо общо със скривалищата, където хората държат ценните си вещи — каза Дрискол. — Дай ми само трийсет минути в офиса и ще ти кажа от кой тип хора е — които заключват скъпоценностите си в сейф или имат куража да ги скрият на друго място.

— Трийсет минути е много време. Петнайсет може би. Ще трябва да действаме със скоростта на светкавицата. Трябва да получиш идея за „терена“ тази вечер. Това ще помогне.

В този момент Чарли се приближи с количка с напитки и закуски. Беше облечен в зелено сако и черни панталони. Не наруши крачка, когато заговори на баща си и Киров.

— Последвайте ме, господа.

Киров се усмихна и двамата тръгнаха след Чарли.

— Изглежда, синът ти е открил къде са униформите.

Дрискол кимна и се усмихна така лъчезарно, сякаш синът му бе извършил някакъв подвиг.

— Способен е. Това стопля сърцето ми. И ме кара да съжалявам, че съм пропуснал първите му двама и пет години. Майка му ми каза за него едва когато се наложи да влезе в болницата с туберкулоза. Искаше да е сигурна, че ще се погрижи за него.

— Малко е възрастен за любяща бащинска грижа.

— Човек никога не е прекалено стар за такова нещо. Длъжник съм му. Разбираме се прекрасно. Слуша ме. Имал е доста проблеми със закона в тийнейджърската си възраст и ако бях край него тогава, можех да му помогна.

Киров повдигна вежда.

— Ти ли можеш да му кажеш как да няма проблеми със закона? Не мислиш ли, че е малко странно?

Дрискол се засмя.

— Е, щях да му покажа как да стане толкова добър, че никога да не го хванат.

— Нищо чудно, че майка му го е държала в тайна от теб.

— Да. — Усмивката му се стопи. — Направила е, каквото е могла. По онова време не можех да помогна кой знае колко на детето си. Сега съм по-стар и знам някои неща. — Погледна Киров. — Чарли започва да те харесва. Виждам го.

— Защото наскоро не се е опитвал да ме удуши?

— Е, Чарли е малко склонен към насилие. Но сега те уважава, а това е вече много.

Завиха надясно по коридора, който водеше към стълбището. Киров затвори вратата зад тях, а Чарли дръпна покривката от масичката за сервиране и откри още две униформи.

— Намерих ги в гардероб близо до кухнята на първия етаж. Сервитьорите в апартамента на Гадер са с такива — каза Чарли. — Там вероятно има стотина души и поне десетина сервитьори. Ще успеем да влезем и излезем, без да привлечем много внимание върху себе си.

— Браво, Чарли. — Беше приятно изненадан от предприемчивостта на Чарли Диел. Той беше умен и ентусиазиран. Щом преодоля първоначалното си отхвърляне на Киров, започна да се подчинява на инструкциите му охотно и без да задава въпроси. Киров подаде на двамата малки видеокамери. — Закрепете ги на първото копче и оставете яките си отворени. Разполагате само с дванайсет минути запис, но ако се разделим, това време ще бъде повече от достатъчно да заснемем обстановката.

Дрискол съблече фланелената си риза и облече едно от зелените сака. Усмихна се на Киров, който му помогна да закрепи камерата.

— Когато започнах този бизнес, трябваше да запомням всичко и да го рисувам на хартия по-късно. Така ми харесва много повече.

Киров се усмихна.

— Това само доказва колко си талантлив. Хубаво е да бъдеш ценен. И ти ще се интересуваш да видиш какво мога да направя със записите.

Киров и Дрискол се преоблякоха и след като се увериха, че камерите им са добре скрити, тримата вдигнаха количката и я свалиха до третото ниво на стадиона. Излязоха от стълбището и започнаха да я

бутат към ложите. Лесно минаха край охраната, която дори не ги погледна. Киров каза тихо на другите двама:

— Добре, ще се срещнем отново пред стълбището след десет минути. Вървете.

Всеки от тях грабна празен поднос от количката и започна да си пробива път през тълпата, събирайки празните чинии и чаши от гостите.

Киров се обръщаше на всички страни, за да заснеме възможно най-голяма площ. Предната стена на апартамента се състоеше изцяло от прозорци, стигащи от пода до тавана и гледащи към игралното поле. Зад тях се виждаха гостите, два напълно обзаведени бара, няколко монитора и дивани. Всички се бяха концентрирали в играта. Забавно беше да се види как участниците в разговори непрекъснато хвърлят погледи към входа, за да не би да пропуснат някой по-важен гост от този, с когото разговарят. Не познаваше по-голямата част от тях, но разпозна няколко известни актьори, малко позабравена вече рок звезда и няколко професионални атлети.

Млад сервитьор привлече погледа му, в неговия се четеше любопитство. Киров му кимна приятелски и младежът побърза да стори същото, след което продължи работата си.

Киров погледна към задната част на апартамента, където една врата бе леко открената. Дали зад нея не беше офисът на Гадер? Тръгна към нея, като балансираше внимателно подноса.

Спря при вратата и видя Гадер подпрян на бюрото си. Говореше с двама мъже, които седяха в креслата.

— Мога ли да ви помогна?

Тихият и дрезгав глас дойде някъде иззад него. Обърна се и се намери очи в очи с Анна Деверо. В бронзовата кадифена коктейлна рокля беше дори по-красива от снимките, които бе виждал. Но беше очевидно, че изпитва раздразнение.

— Канех се да видя дали мистър Гадер не иска нещо.

— Ще помоли да му го донесат, ако иска. Би трябвало да го знаете и да не го безпокоите. Артър не ви ли каза?

— Да, мадам. Съжалявам. — Не трябваше да проявява прекалена почитателност. Знаеше, че излъчва авторитет, който не можеше лесно да бъде потиснат. Ако се опиташе, ефектът бе издайнически. Можеше

само да бъде учтив и да запази достойнството си. — Забравих. Аз съм просто резерва.

— И нямате богат опит. — Анна го изучаваше. — Били сте моряк, нали?

— Мадам?

— Наблюдавах ви. Вървите като моряк. Прекарали сте много време в морето.

Киров се усмихна.

— Работих девет години на рибарски кораб. Вие сте удивителна.

— И никога преди не сте работили като сервитьор, нали?

— В момента няма работа по доковете. Какво ме издаде?

Тя отпи от шампанското си.

— Начинът, по който държите подноса. Той почива изцяло на дланта ви. Огледайте се. Останалите сервитьори използват и ръката си. По-добре е за равновесието.

Киров отпусна подноса и върху ръката си.

— Благодаря ви за съвета.

Тя го гледаше замислено. След това се усмихна и усмивката ѝ можеше да бъде описана само като ослепителна.

— За мен беше удоволствие. — Влезе в офиса и затвори вратата след себе си.

Киров гледа известно време затворената врата. Анна Деверо щеше да се окаже сила, с която трябваше да се съобразява. Беше наблюдателна, интелигентна и вероятно непредсказуема. Не беше сигурен дали обяснението му ѝ се бе сторило задоволително. Вероятно всичко необичайно и странно предизвикваше тревогата ѝ. Не можеше да бъде сигурна, че няма да го провери чрез майордома на Гадер, Артър. Трябваше бързо и дискретно да излезне.

Огледа за последен път стаята, преди да излезе.

След по-малко от час бяха отново в апартамента на Дрискол и Чарли продължаваше да говори за Анна.

— Не съм виждал дори филмова звезда, която да е по-красива. Тя е буквално наелектризираща.

Киров се усмихна, докато свързваше камерата на Чарли с лаптопа си.

— Ако тук има само снимки на Анна Деверо, ще бъда ядосан.

— Не се тревожи. Снимах цялото място. Но... разкажи ми повече за нея. Откъде е?

— Твърди, че е от Лимож, Франция.

— Какво искаш да кажеш с това твърди?

— Преди няколко години Гадер се замеси в недотам чисти финансови операции и един от борда на директорите провери него и Анна. Неговото минало винаги е било задоволително документирано, но нейното не беше проверявано дотогава. Никой от живеещите там не помнеше нито нея, нито семейството ѝ. Тя продължава да се придържа към историята си, но предполагам, отговорът на въпроса ти е, че никой не знае откъде е.

Чарли поклати глава и се усмихна.

— Знаеш ли какво мисля? Че Гадер я е създал в тайна лаборатория. Поставил си е за цел да създаде съвършената жена и така се е появила тя.

— Зависи от това, какво разбираш под съвършенство. Тя е умна, красива и прикрива добре жестокостта си. Но не мисля, че дори Гадер я намира съвършена. Тя помага много на него, както и на бизнеса му. Но няма да се изненадам, ако всъщност планира да го узурпира.

Чарли ококори очи.

— А може ли да го направи?

— Вероятно не, докато Гадер е жив. Но понякога се съмнявам дори, че той може да се окаже пречка за нея.

Чарли се замисли.

— Наистина ли я смяташ за способна на убийство?

— Да. — Киров вдигна поглед от екрана на лаптопа си. — Няма доказателства. Това е само инстинкт. У нея се усеща студенина. Тя му е помогнала да превърне организацията в това, което е днес. И може вече да е решила, че всъщност няма нужда от него. Но, разбира се, Гадер не е глупав. Сигурен съм, че вече е нащрек.

Дрискол поклати глава.

— Или може би не. Когато жената е толкова красива, тя може да промени възприятията на мъжа.

Чарли се усмихна.

— Със сигурност промени моите. С удоволствие бих я подложил на тест.

Киров се запита дали някога е проявявал такова безразсъдство и е бил така сигурен, че нещо, което иска, си е заслужавало риска. Още от момче се обучаваше за моряк и за него дисциплината бе начин на живот. Беше имал своите необуздани моменти, но винаги се отзоваваше, когато дългът го зовеше. Почти завиждаше на Чарли за сляпото му усещане за собствено безсмъртие.

— По-добре е да помниш това, което ти казах — посъветва го Киров. — Тя може дори да е по-опасна от Гадер.

Чу се звуков сигнал, който им казваше, че данните от камерата на Чарли са прехвърлени. Всички обърнаха глави към монитора на лаптопа.

— Добре, и сега — какво? — запита Дрискол.

Киров седна на стола пред компютъра и отвори необходимата програма.

— Сега, когато разполагам с всички записи от апартамента на Гадер, ще сравня данните и ще отбележа компонентите, които са еднакви за всички снимки. — Киров посочи три екрана на монитора. — Ето ги трите видеозаписа, заснети със скритите ни камери. Всички сме заснели задната стена, затова ще кликна с мишката в горния ляв ъгъл на всеки от записите и ще го маркирам като А1. Така компютърът ще знае, че това е едно и също място. Термостатът също се появява на всички записи, затова ще го маркирам като А2. Ще прегледам по този начин и трите записа. Ще отнеме само няколко минути.

Дрискол и Чарли наблюдаваха работата му, а Киров маркира няколко общи точки, включително прозорците и дори полупразна чаша от шампанско на масичката за кафе.

— Добре, мисля, че е достатъчно — каза Киров. — Сега програмата ще ни даде пълна картина на апартамента на Гадер. Ще бъдат необходими часове, за да се получи пълен образ, но обща представа ще имаме по-скоро.

След няколко минути на екрана се появи триизмерно представяне на апартамента. Киров започна да натиска бутоните и да се движи из различните му части така, сякаш играеше компютърна игра.

— Харесва ми! — прошепна Чарли. — Къде си се научил на това?

— Купих софтуера и започнах сам да се упражнявам. Идеята ми бе подхвърлена от приятелка. — Изведнъж пред очите му застана Хана, изражението на лицето ѝ беше напрегнато, докато му обясняваше как работи програмата. Тя беше жизнена и земна, енергична. За нея дори най-големият проблем бе предизвикателство. По дяволите, всеки миг с нея бе предизвикателство. „Не мисли за Хана. Концентрирай се в настоящия проблем.“ — Тя използва подобна техника, за да създаде триизмерен модел на „Титаник“.

Дрискол грабна стол от трапезарията и го сложи пред компютъра.

— Фантастично. Така можем да се разходим из апартамента и да добием представа къде може да е търсеното от нас нещо.

— Това е идеята.

Дрискол гледа екрана още няколко секунди, после избухна в смях.

— Мили боже... Това е цял един нов свят. Почти ме изкушава да се върна завинаги в занаята.

Киров долавяше вълнението му. Добре. Точно това искаше да се случи. Дрискол щеше да бъде по-изобретателен, ако срещнеше предизвикателство.

— Няма да имаш нужда от повече удари. Не и ако се съсредоточиш върху този. А сега седни и започни да събиращ информация, за да можем да съставим план.

Дрискол му хвърли кос поглед.

— Обзалагам се, че вече имаш план. Не си от онези, които обичат да работят в екип, както е модерно сега. Ти обичаш да дърпаш конците, Киров. — Погледна отново компютърния екран. — Нямам проблеми с това, докато не направиш нещо, с което да застрашиш живота ми.

Киров не отговори.

— Няма ли да ме успокоиш? — запита Дрискол.

— Ще се опитам да запазя живота и на двама ви. Само толкова мога да обещаая. Ако не ви е достатъчно, откажете се.

— Няма начин — каза Чарли. — Ще взема онзи пакет и ще се отървем веднъж завинаги от семейство Броган. След това ще направя много пари, ще си купя къща и ще си взема за жена красавица като Анна Деверо. По дяволите, може дори да взема нея.

Дрискол поклати глава.

— Чарли, мисля, че е по-добре да играем тази игра заедно с Киров. Не бързай толкова. Сигурен съм, че ще намериш хубава жена и без да бъде черна вдовица. А сега запиши бележките, които ще нахвърлям...

Мобилният телефон на Киров започна да вибрира в джоба му. Беше нов и той се бе погрижил само двама души да знаят номера. Извади го от джоба си.

— Да.

— Киров, момчето ми...

Позна веднага гласа и ирландския акцент. Кое то не беше кой знае какво постижение, щом възможностите се свеждаха до двама.

— Здравей, Уолш, чаках обаждането ти.

— Все още работя по стоката, която поръча. Не се тревожи, идва.

— Не се тревожеш. Имам доверие на теб и организацията ти.

Препоръчаха те силно.

— Ласкаеш ме. Обаждам се, защото при мен е нещо друго, което може би те интересува. Готов съм да ти дам чудесна награда.

— Имаш поръчката ми. Наистина не се интересувам от нищо допълнително...

Прекъсна го женски глас.

— Киров, недей да се пазариш с него. Не му плащай нито цент.

По гръбнака на Киров полазиха студени тръпки.

— Хана?

Телефонът отново се оказа у Уолш.

— Виждам, че познаваш продукта.

Киров стисна телефона.

— Какво правиш, по дяволите?

Каза го толкова рязко, че Дрискол и Чарли вдигнаха глави.

— Онова, което правя винаги, Киров. Докопвам се до неща, които хората искат, а после им ги продавам на съответна цена. Погледни в телефона си. Току-що ти изпратих страница от последния си каталог. Давай. Чакам.

Киров погледна и видя, че има ново съобщение. Появи се снимка на Хана. Китките ѝ бяха завързани и държеше сутрешния брой на ирландския „Таймс“.

— Ще ти изтръгна сърцето, ако я нараниш, Уолш.

— Да, типично за теб.

— Какво искаш?

— Петстотин хиляди евро в брой. Тази вечер.

— Ти си луд. Не мога да събера толкова много пари за толкова кратко време.

— Аз съм разумен човек. Ще приема замяна. Можеш да направиш нещо за мен например.

— Няма да убивам за теб, Уолш. Въпреки репутацията ми, не съм наемен убиец.

— Кой е казал нещо за убиване? Дори ми се вижда странно, че това е първото, което ти дойде наум.

— Може би заради кръговете, сред които се движа.

— Да се срещнем довечера. Ще обсъдим разумно работата.

— Само ако първо говоря с Хана. Дай ѝ телефона.

— Не приемам заповеди, Киров.

— Откъде да знам, че не чувам запис? Може вече да си я убил.

— Направи, каквото ти кажа, и ще я видиш още тази вечер.

— Тя е тук, в Дъблин?

— Видя снимката във вестника.

— Той може да се купи във всеки голям град по света.

— Тя е тук, Киров. Всъщност тя доста ме улесни.

— Дай ѝ отново телефона. Няма да направя нищо за теб, докато не говоря с нея.

Друга дълга пауза. Киров дори помисли за миг, че Уолш е затворил. После, най-после, Уолш отговори:

— Добре.

Чу отново гласа на Хана:

— Не го прави. Каквото и да иска, не го прави.

— Тихо. Добре ли си?

— Да.

— Съжалявам, Хана. Ще те измъкна оттам, независимо какво ще ми коства. — Направи пауза. — Независимо какво ще трябва да направя за Уолш.

— Не искам да правиш нищо за него. Не разбирам.

Защо се случва това?

— Аз също не разбирам. Но няма още дълго да бъдем в мрака. Скоро ще бъдеш свободна. Обещавам ти.

— Трогнат съм. — Гласът на Уолш изненада Киров. Не знаеше, че отново е взел телефона. — Спази обещанието си. Да се срещнем довечера на моста Шон О'Кейси.

— Добре. И как мога да бъда сигурен, че не е капан?

— Не можеш. Но ако исках да ти поставя капан, можех да изчакам да стане време за доставката. Всичко това нямаше да е необходимо.

Киров си помисли, че в думите му има смисъл.

— Какво искаш от мен, тогава. Каж ми сега.

— Ще го обсъдим, когато се видим. В десет часа довечера. Ела сам, защото иначе сделката няма да се състои.

— Но как ще...

Уолш сложи край на връзката.

Киров остана дълго така, замислен. Едва когато прибра телефона в джоба си, усети, че ръцете му треперят. Какво пък, по дяволите? Беше се справял и с далеч по-големи негодници от Уолш.

Но този път ставаше въпрос за Хана и точно това го плашеше. Не познаваше достатъчно добре Уолш и не беше сигурен доколко е агресивен. Не знаеше как реагира, когато е притиснат в ъгъла. Не знаеше дали няма да удари по най-близкия човек, ако се почувства заплашен.

А най-близкият човек беше Хана.

— Обаждането като че ли не беше приятно, Киров — каза тихо Дрискол.

Киров кимна рязко и грабна сакото си.

— Трябва да вървя.

— Просто така? — запита Чарли. — Ами нашите планове?

— Ще трябва да почакаат. Моя приятелка има нужда от мен.

— И ние така чухме — каза Дрискол. — Стори ми се, че имаш нужда от помощ. Не знам за Чарли, но аз нямам кой знае какво да правя тази вечер.

Киров поклати глава.

— Благодаря ти, но трябва да отида сам. Ако не съм сам, той може да изпадне в паника и да реши да я убие.

— Може да убие и двама ви — каза Чарли. — Имаш нужда от подкрепление.

— Вече имам. — Извади автоматичния си пистолет и провери дали е зареден. — И Уолш разбира езика на оръжията.

— Не бъди глупак — каза Чарли с дрезгав глас. — Ще те убие, ако отидеш сам.

Киров се усмихна.

— Е, Чарли, не мислех, че даваш и пет пари за мен.

Чарли се изчерви и заговори смутено:

— Е, нали знаеш... Разчитаме на тази работа. Няма да ни помогнеш с нищо, ако си труп в реката.

— Бих казал, че това е повратен момент в отношенията ни.

— Партньори сме, нали? Просто си помислих, че партньорите трябва да се подкрепят.

Киров прибра оръжието в кобура.

— Да, мисля, че обикновено е така. Всъщност нямам богат опит, тъй като работя сам, но приветствам идеята. Обаче не и в този случай.

— Разбирам. — Дрискол стана и подаде ръка на Киров. — Обади се, ако промениш решението си.

Киров поклати глава и се обърна.

— Ще го направя.

Чарли пхна ръце в джобовете си.

— Ти си глупак, Киров.

— Наричали са ме и с по-лоши думи. Ще се видим тук по-късно вечерта.

Излезе от апартамента и затича надолу по стълбите.

ГЛАВА 7

Митницата на кея, Дъблин

20:55

Киров мина бързо покрай статуята в цял ръст и затича към северния бряг на река Лифи. Трябваше да потисне емоциите си, за да остане жив и този път. Ако ги оставеше да командват, беше свършен.

Не се получаваше. Не и когато ставаше въпрос за Хана.

Огледа се. Тук беше почти безлюдно, за разлика от тълпите на „О’Конъл стрийт“ малко по-нататък.

Ако Уолш искаше тихо място, то изборът му бе добър.

Пред погледа му се разстилаше мостът Шон О’Кейси, тесен и изграден от стомана. Спря. Някой се криеше в сенките на моста.

Уолш?

— Не, беше прекалено слаб.

Може би беше човекът на Уолш, когото беше видял с него на първата им и единствена досега среща. Киров се огледа предпазливо, след това стъпи на моста. От реката се издигаше мъгла и капките се виждаха ясно на светлината на уличните лампи. Стоманените перила на моста блестяха.

Фигурата на моста не бе помръднала. Беше с гръб към него. Може би въобще не беше човек на Уолш. Може би Уолш се криеше в сянката на някоя от близките сгради.

Киров стисна здраво дръжката на пистолета. Беше чиста ирония, че го беше купил от Уолш. Е, щеше да го използва, ако се наложеше.

— Няма да имаш нужда от оръжието.

Този глас...

Фигурата се обърна и излезе от сенките.

Хана.

Тръгна към него.

— Здравей, Киров.

Същата дива, къдрава коса, силни и красиви рамене и лице, което от първия миг знаеше, че никога не би могъл да забрави.

Огледа набързо района.

— Къде е Уолш?

— Пие бира надолу по улицата. Казах му, че искам да те видя насаме.

— Казаха си му?

— Ситуацията е малко различна от онова, което бе подведен да вярваш.

Киров отпусна ръце покрай тялото си.

— Колко различна?

— Много различна. Съжалявам.

— Не те е отвлякъл?

— О, напротив, отвлече ме. Но след като му показах няколко уебсайта с моята снимка, успях да го убедя, че би било глупаво от моя страна да зарежа кариерата си на морски архитект и да дойда тук, за да му създавам проблеми. Или пък на теб.

— Устроила си ми инсценировка.

— Да, предполагам. С помощта на Уолш. Когато го опознаеш, разбираш, че има романтично сърце.

— Глупости.

— Не, вярно е. Разбра, че непременно трябва да те видя, и предположи, че може да направи нещо в името на истинската любов.

— Направила си инсценировка и на него.

Тя кимна.

— Но той беше добре компенсиран. Евгения му даде няколко хиляди за труда. Мисля, че очаква от теб да й възстановиш сумата.

— Евгения... — Той кимна бавно. — Разбира се. Ето как си ме намерила.

Тя стисна устни.

— Можех да ти се обадя. Ако ми беше оставил телефонен номер.

— Съжалявам. Не задържам телефоните повече от няколко дни. Много е лесно да ме проследят чрез тях. — Усмихна се горчиво. — Макар че ти, изглежда, нямаш проблем.

— По дяволите, въпросът не е в това, че нямаш телефон. Четирийсет и осем часа преди да тръгнем за Маринт, трябваше да науча от рецепциониста в хотела, че си напуснал и си повикал такси, което да те откара до летището. — В очите й блестеше гняв. — Не можеше ли да ми кажеш, че заминаваш?

— Не, реших, че е най-добре да не знаеш. Не съм искал да те нараня.

— Не ме нарани. Ядоса ме може би. Обърка ме. Вбеси ме. Но не ме нарани.

— В такъв случай, съжалявам, че... съм те вбесил. Затова ли си даде целия този труд да ме намериш?

— Не се ласкай. Отписах те.

— Защо си тук, тогава?

— По една-единствена причина. — Бръкна в джоба на палтото си. — Беше откраднат изключително важен артефакт. Извадихме го от водите край Маринт едва вчера. Федералните мислят, че е в ръцете на някой си на име Гадер. Какво знаеш ти?

Киров се напрегна.

— Какъв артефакт?

— Защо да ти кажа? Дори не знам дали мога да ти имам доверие.

— Не е вярно. Знаеш, че можеш да ми имаш доверие. Какъв артефакт?

Тя не отговори, а на свой ред го запита:

— Защо федералните мислят, че ти може би имаш нещо общо с кражбата?

— Вероятно изпробват почвата. Кажете ми за артефакта.

Тя поклати глава.

— Не и докато не ми кажеш какво става. Случвало се е и преди, но повече няма да го позволя. Ще върна този артефакт на Мелис. И бъди честен с мен.

— Винаги.

— Не ми казвай това, ти руски Макиавели. Уби ли двама души във Венеция?

— Да — отговори той без колебание.

Тя зачака.

— И това ли е? Никакво обяснение?

— Какво искаш да знаеш? Онези двамата работеха за Гадер и щяха да убият човек.

— И ти просто изигра ролята на добрия самарянин? — запита тя саркастично.

— Не. Познаваш ме добре. Онзи мъж, Дебни, разполагаше с информация, която ми бе нужна. Хората на Гадер преследваха същата

информация, но щяха да го убият, преди да са я получили. — Сви рамене. — Направих каквото трябваше. Не мисля, че някой ще оспори факта, че елиминирането им бе добро дело.

— Полицията във Венеция може да го оспори.

— Възможно е. Затова и не останах дълго там.

— Каква информация? — запита тя. — Искам да знам всичко. Не ми подхвърляй парчета...

— А, виждам, че сте се намерили. — Уолш вървеше към тях откъм южния кей.

Киров му извика:

— Сега очаквам отбивка от цената по поръчката ми. Причини ми доста проблеми.

— Няма да получиш нищо подобно. — Уолш вървеше към тях, задъхан от усилието. — Аз очаквам бонус за това, че те събрах с тази прекрасна дама.

— Прекрасна дама, която си отвлякъл.

— С насочено към нея оръжие — добави Хана.

— Недоразумение — усмихна се лъчезарно Уолш. — Просто се грижех за твоите и моите интереси, Киров. — Обърна се. — Хайде, ще дойда с вас до кръчмата на кея, а после ще изчезна и ще ви оставя сами. Тази кръчма е една от любимите ми, изпълнена е със светлина и музика. — Направи гримаса. — Наистина не ми харесва тук. Всичките тези статуи на кея, издигнати в памет на глада... Мисълта за глада наистина ме депресира...

Чарли стоеше в потъналия в сенки вход на затворено фотостудио на южния бряг и наблюдаваше Киров, жената и дебелия мъж на моста. Спомни си, че Киров бе нарекъл мъжа Уолш. Макар Киров да твърдеше, че няма нужда от помощ, Чарли знаеше по-добре. Много неща можеха да се объркат. Беше израснал по улиците на Дъблин и беше научил, че човешкият живот не означава нищо за хора като Уолш.

Подпря се на тухлената стена и вдигна оръжието. Прицели се в белокосата глава на Уолш.

„Хайде, действай, дебелако. Готов съм за теб.“

Смръщи вежди озадачен. Макар да не можеше да ги чуе, езикът на тялото между тримата беше... почти цивилизован. Охо! Уолш се

канеше да извади нещо изпод самото си. Защо Киров не реагираше?

По дяволите, ето защо присъствието му тук беше необходимо. Чарли се прицели с револвера, натисна леко спусъка и бавно...

Допряха студен метал до слепоочието му.

Чу металния звук над ухото си.

Погледът му се стрелна вдясно и видя дребна и привлекателна жена да държи пистолет, който изглеждаше прекалено голям за нея. После видя очите ѝ и разбра, че може да се справи с всяко оръжие.

— Приятел на Киров? — Усмихна се. — И аз. Казвам се Евгения. Виж, да не разваляме срещата им.

Киров се усмихна на сервитьорката и поръча две чаши „Гинес“. Тя му се усмихна в отговор, потупа го по ръката и се отдалечи.

— Почти бях забравила — каза Хана.

— Какво?

— Колко удобно се чувстваш във всяко обкръжение. Тук сме от две минути, а вече двама мъже ти кимнаха за поздрав, а група жени те поканиха да играеш на дартс. А каза, че никога преди не си бил тук.

— Не съм.

— И, естествено, никога досега не си виждал тези хора.

— Не съм. Ирландците са известни с общителността си. Предполагам, че лицето ми е открито и дружелюбно.

„Да, но само когато ти си решил да бъдеш такава“, помисли си тя. Носеше кремав вълнен пуловер и сиво сако от туид и изглеждаше съвсем у дома си тук, в тази кръчма. Киров не бе красив в общоприетия смисъл на думата, но ясно изразените му скули, твърдата брадичка и пронизващите сини очи приковаваха вниманието. Силата на личността му го правеше привлекателен и имаше почти незабавен ефект върху хората. Тя би трябвало да знае. Беше му ядосана, но неговата сила въпреки това я обгръщаше и привличаше към него. Не можеше да откъсне поглед от него, къпеше се в увереността му, чиято природа бе едва ли не чувствена.

„Не обръщай внимание. Стегни се.“

Киров наклони глава.

— Сигурен съм, че не си изминала целия път до Ирландия, за да обсъждаме неустоимия ми чар.

— Дяволски си прав. Нима мислеше, че ще бъда по-мека с теб на обществено място?

— Познавам те добре, Хана. Ти би ме разкъсала навсякъде и по всяко време. — Погледна камината, в която гореше огън. — Но Уолш е прав. Това място е по-подходящо за двама приятели, които искат да споделят по питие.

— Намали малко силата на очарованието си, моля те. В момента не съм в настроение за това. Имам въпроси и искам да получа отговори.

— Питай. Какво искаш да знаеш?

— Какво искам да знам? — Гледаше го втренчено, сякаш не вярваше на ушите си. — Дори не знам откъде да започна.

— Да започнем оттам защо не дойдох с теб в Маринт?

— Това си е твоя работа. — „И боли прекалено много.“ — Очевидно си променил решението си, не си искал да дойдеш с мен. Няма нищо. Никога не съм те молила. Има по-важни неща, за които да говорим.

— Всъщност всичко е свързано. Предполагам, че си се запознала с Елайджа Бейкър, агента от ФБР?

Хана кимна.

— Затова съм тук. Той ми каза, че обикаляш Европа, убиваш хора и задаваш въпроси за Маринт.

Киров се усмихна на сервитьорката, която идваше към тях с подноса. Изчака я да остави чашите и да се отдалечи, преди да отговори.

— Предполагам, че това е технически вярно. А Бейкър каза ли ти, че искаше да ме наеме?

— За какво?

— Маринт.

— Не, пропусна тази част.

— Разбира се. Нямало е да помогне на целите му. Както знаеш, няколко години работих съвместно с ФБР по проекти, в които имахме общи цели. Те искаха това да продължи, а аз отказах. Но когато Бейкър чу, че ще отида в Маринт, поиска помощта ми за случай, по който работеше. Знаеше за интереса на Гадер към Маринт, а за човек с неговата професия, това означава, че най-вероятно става дума за оръжие.

— Бейкър ни каза това.

— Но за да разбереш нещата по-пълно, трябва да се върнеш малко назад. Към мъжа на име Самюъл Дебни.

— Дебни. Бейкър каза, че си му спасил живота, когато си убил онези двамата във Венеция.

— Да, нещо такова.

— Също така каза, че не си го направил заради доброто си сърце.

— Вярно е. Каза ли ти кой е Дебни и откъде е?

— Не.

— Да, и аз реших, че не е искал да сподели чак толкова много. Дебни е ботаник, работил за голяма фармацевтична компания във Франция. Изучавали морския живот, проби от които били донесени при предишни експедиции до Маринт. Знаели са и за твоята предстояща експедиция и се готвели да поискат още екземпляри. Органична материя, която вероятно заслужава да бъде изследвана.

— В това няма нищо необичайно. Сигурна съм, че Мелис поддържа връзка с няколко лаборатории.

— Разбира се. Но тези други лаборатории не са направили откритието, до което са достигнали Дебни и неговият шеф, Раул Ластре. Изучавали нови подвидове на водораслите, които обозначили като ТК-44. Те, изглежда, не съществували никъде другаде, освен във водите край Маринт. По време на експериментите открили, че тези водорасли имат способността да филтрират кислорода от обкръжаващата ги вода. Процесът векове наред бил безвреден, но ако се активира правилно, може да навреди на всички видове морски живот в огромни райони. — Поднесе чашата към устните си. — Представи си какво може да направи някой, ако притежава такава разрушителна сила.

Мисълта я накара да потрепери. Моретата бяха унищожавани от напредъка на цивилизациите с техните нехайство и алчност. Беше виждала резултатите при много от експедициите си и от това ѝ прилошаваше. Но преднамерена заплаха от унищожение беше още по-голям ужас.

— Сигурна съм, че Гадер си го представя.

— Точно така. А преди него са си го представили Дебни и Ластре. Били са на ръба да разгадаят загадката, която измъчва учените вече години наред... Тайната, сложила край на цивилизацията на Маринт. За нещастие, това не било достатъчно за Дебни. Той видял

откритието като възможност за създаване на ново оръжие, което ще струва милиони долари. Изкушението е голямо, когато човек е слаб. Дебни повредил спирачките на „Мерцедес“-а на партньора си и Ластре излязъл от планински път и паднал в долина от височина шейсет метра. Дебни взел активираната проба от ТК-44 и се захванал за работа.

Хана поклати глава. Беше виждала достатъчно грозота и ужас и не беше изненадана.

— И никой друг не е знаел за това?

— Очевидно не. Направили откритието случайно и го пазели в тайна, преди да го публикуват. Дебни започнал работа върху освобождаването на унищожителните свойства на пробата.

— И тук се намесва Гадер.

— И няколко други играчи. Дебни не бил готов за ада, който се стоварил отгоре му. Знаех, че ако не го намеря бързо, няма да бъде дълго жив. За щастие, успях да го настигна във Венеция точно когато хората на Гадер се канеха да му видят сметката.

— И успя ли да го накараш да говори?

— Не съвсем. Интересувах се най-вече от това, къде се намира пробата ТК-44, но той изгуби съзнание, преди да ми каже. Опитваше се да я използва, за да постигне сделка с властите, но накрая все пак успя да избяга от болницата. Каква ирония, свърза се отново с Гадер и накрая успя да сключи сделка с него. А човек би казал, че ще бяга от него като от чума. Подозирам, досетил се е, че Гадер иска пробата, щом е готов да убива за нея.

— Тогава защо, по дяволите, на Гадер му е бил необходим и артефактът?

— Мисля, че нещо се е случило, преди Дебни да успее да предаде информацията, необходима за включването на унищожителните способности на водораслите.

— И не знаеш какво е станало с него?

Той поклати глава.

— Изчезна. Не мога да открия и следа от него. Може и да е мъртъв. Дори да е бил предпазлив, когато се е свързал с Гадер, няма гаранция, че е останал жив. А е възможно и да е взел парите и да е напуснал страната. Възможно е още партньорът му да е задействал активацията, а Дебни само да е блъфирал, за да получи огромна сума.

Във всеки случай, Гадер отчаяно иска да открие действието на пробата. И търси нещо, което да му подсказе.

— Нещо като нашия артефакт?

Той кимна.

— Артефактът отговаря на описанието на търсеното от него. Всичко, което документира края на Маринт. — Погледна я въпросително. — Каквото, подозирам, сте открили?

— Не знаем дали там има чак такива подробности. Ако тези водорасли са унищожили храната им и по този начин са предизвикали смъртта им, те може да не са разбрали каква е причината.

Киров сви рамене.

— Възможно е. Но както приятелката ти Мелис показва на света, цивилизацията на Маринт е била високо развита. А когато Гадер си науми нещо, той използва всички възможности.

— Това започва да ми става ясно. Но какво те доведе тук, в Ирландия?

— Знаеш ли, че ирландците приготвят най-вкусното агнешко задушено на света?

— Киров!

— О, интересува те нещо друго?

Трябваше да свие длани в юмруци, за да не го удари.

— Да.

— Напоследък Гадер прекарва много време тук. Наблюдавам го и съм сигурен, че пробата е тук.

— И защо си толкова сигурен?

— Прекарва много време с ботаника доктор Саймън Лампмън от „Тринити колидж“, където навремето е учил. Вярвам, че е наел Лампмън да открие как да активира разрушителните способности на водораслите. Виждал съм Лампмън да идва и да си отива — и то няколко пъти — от офиса на Гадер на стадион „Авива“. И всеки от тях носи малък преносим хладилник. Мисля, че Гадер държи пробата в офиса си и дава на Лампмън само части.

— Ако това е вярно, Гадер наистина изчерпва всички възможности.

Той кимна.

— А помисли какво може да се случи, ако получи онова, което иска.

— Не правя нищо друго. — Помисли си, че може да е истински кошмар, и я побиха ледени тръпки. — Стотици нации разчитат на морето за храна. Ако това е унищожило Маринт, този, който го контролира, може да държи заложници цели държави и дори може би континенти.

— И всеки, който плати исканата цена на Гадер, ще има същата власт над враговете си. — Изкриви устни. — Не искам да живея в такъв свят.

— А мислиш ли, че аз искам? Трябва да докладваш това на някого.

Киров повдигна вежди.

— Наистина ли? На Бейкър?

— Знам, че си подозрителен към правителствените служители. По дяволите, аз също съм. Но не можеш да си играеш с това. Не можеш да позволиш на Гадер да получи каквото иска.

Той отново отпи от бирата си.

— Нямам и намерение.

— Намеренията може да не се окажат достатъчно добри.

— Намеренията са нищо, ако не са последвани от действия.

— Какви действия?

Той не отговори.

Тя стисна здраво чашата.

— По дяволите, кажи ми, че имаш нещо наум.

— О, имам. — Срещна погледа й. — Просто не съм сигурен, че искаш да го чуеш.

— Пробвай. Изминах дълъг път, за да те намеря. Няма да си тръгна без отговори.

— Отговорите могат да се окажат опасно нещо. Ако преустановим контакт сега, няма да узнаеш за действия, които по-късно могат да те вкарат в беда. Защото така няма да имаш знание.

— Знание за какво?

— Няма да се откажеш, нали? — Дълго я гледа втренчено, претегляйки възможностите. Накрая се усмихна. — Ще открадна пробата от Гадер.

Страхуваше се, че ще чуе това.

— Според теб и Бейкър, Гадер е престъпник, който има достатъчно сили и власт. Луд ли си?

— Не. Лудост би било да предам информацията в ръцете на правителствен служител. Дори той да твърди, че на сърцето му лежат единствено грижите на страната.

— И какво ще правиш с пробата? Ще я скриеш под някоя скала?

— Изкушавам се. Тези водорасли са останали на дъното на морето векове наред, без да нарушат равновесието на силите в природата. — Тя отвори уста да възрази, но той вдигна ръка. — Да, знам, че е прекалено късно. Но не искаш ли да знаеш с какво си имаме работа? Ако това се окаже потенциално оръжие, както вярва Гадер, вероятно ще го предам на властите, за да го пазят. Но никога няма да го дам само на един човек и нито дори само на едно правителство. Властта е прекалено голяма. Маринт, разбира се, е страстта на Мелис Немид и мисля, че тя трябва да има думата по въпроса.

— Разбира се, че трябва.

— Доколко мислиш, че ще ѝ сътрудничи разузнаването по отбраната? Доколко ще сътрудничи на когото и да било от нас? Нямам намерение да предам пробата на полицията или на някоя правителствена агенция. Така най-бързо ще изгубим контрол над ситуацията.

— А ти искаш непременно да я контролираш, нали? Май си командвал прекалено дълго на онази подводница.

— Практически през целия си живот на възрастен. Беше необходимо да се науча да вярвам на преценката си.

— И никога не си направил дори една грешка?

— Правех грешки, но никога не съм правил опити да ги прикривам и никога не съм ги повтарял. Като капитан на атомна подводница, бях прекалено изложен на погледите. Но с правителствените агенции е друго. Те могат да скрият корупцията и безсилието си. Предпочитам да завися от себе си. — Облегна се назад и тихо добави: — Като теб, Хана. Не съм единственият, който обича да контролира. Когато преодолееш първия шок, ще се почувстваш като мен.

Хана гледаше втренчено покривката.

— Какво те кара да мислиш, че ще успееш да откраднеш пробата от офиса на Гадер?

Киров се усмихна.

Хана познаваше тази усмивка. Започваше да се разколебава и той го знаеше. По дяволите.

— Ще получа помощ. Дрискол, който е направил кариера от влизането и излизането от разни места. Тази вечер ще те запозная с него.

Хана го гледаше, без да премигва. Той наистина ли обмисляше тази възможност?

Киров посочи чашата ѝ.

— Пий. Противно на това, което повечето американци вярват, тук сервираат бирата студена. Не искаш да се стопли, нали?

— Дяволски си сигурен, че няма да имам нищо против плана ти. В противен случай нямаше да го споделиш с мен.

Той сви рамене.

— Двамата с теб гледаме на нещата по един и същи начин. Възможно е и да греша, разбира се. Във всеки случай, сега съм оставен на милостта ти. Каквото кажеш, каквото пожелаеш.

— Ти никога няма да позволиш да зависиш от нечия милост, Киров.

— О, но сега е такъв, специален случай — каза той тихо. — За мен ще бъде удоволствие да завися от милостта ти в някои ситуации, Хана.

Тя извърна поглед. Не трябваше да се чувства така. Усети как се изчервява.

— Не вярвам, че си способен да дадеш на някого власт. Може някой ден да ти го припомня.

Той се усмихна.

— Очаквам го с нетърпение. Но сега мисля, че трябва да вземеш решение.

Да, трябваше. Мисли още секунда-две. След това изправи гръб.

— Ако ще се заемем с това, трябва да го извършим без грешка.

Ъгълчетата на устните му се повдигнаха в едва забележима усмивка.

— Ние. И не можем просто така да нахлуем в офиса на Гадер. — Хана вдигна чашата си и отпи дълга глътка, преди да я остави. Мислеше усилено, претегляше възможностите. — Трябва в същото време да проникнем и в лабораторията на „Тринити колидж“.

ГЛАВА 8

Гадер прекоси тревясалия главен площад на „Тринити колидж“ и тръгна към оранжерията — сграда, където се пазеха хиляди ботанически проби.

Сградата беше осветена. Добре, това означаваше, че Лампмън работи по проекта. Точно това искаше да види.

Доктор Саймън Лампмън очевидно бе изненадан от появата му. И може би дори малко уплашен.

Отлично.

— Мистър Гадер... не знаех, че имаме среща.

— Нямаме. Тук съм, за да се уверя в нещо.

— В какво?

— Че не си губя времето с вас.

Лампмън се почеса по брадата.

— Казах ви, че няма гаранции. Вие може и да мислите, че това е ужасна загуба на време, но в науката голяма част от времето и усилията отиват, за да се елиминират възможности.

— И колко възможности елиминирахте?

— Хиляди. Но вие трябва да разберете, че задачата, с която ме натоварихте, е необикновена. Искате да ви кажа какво кара тези водорасли да придобият унищожителни качества, което е добре. Заемал съм се с подобни проекти и преди, но много помага, ако разполагаме с проба, която отразява крайния резултат.

— Много ми се иска да ви снабдя с такава, но тя вероятно не съществува от хиляди години. И вие го знаете, доктор Лампмън. Ако задачата е прекалено трудна за вас, може би Тейлър Грант или Чад Фоши от „Оксфорд“ ще пожелаят парите ми. Разбрах, че са способни на чудеса.

Докторът замръзна.

— Добри са. Не колкото мен, но достатъчно добри. Но ако все още се тревожите за поверителността, ще направите грешка. Тайната ви ще е в безопасност с тях само до първата научна конференция,

където ще се хвалят в бара на хотела с парите, които са спечелили от вас. А след още две питиета ще ни разкажат и точно какъв е бил проектът. — Лампмън сви рамене. — Но ако не давате пет пари за това...

Гадер не беше очаквал такава добре обмислена защита. Лампмън нямаше да се огъне.

— Не си играйте с мен. Трябва да направим това. От какво още имате нужда?

— Не става въпрос за ресурси. Имаме работа с живи култури, на които им трябва време да се развият. Трябва да бъдем търпеливи.

— Нямам време, за да бъда търпелив. Мога ли да ви доставя още нещо?

Лампмън се замисли за миг.

— Информация. Каквото и да е от историческа гледна точка, което може да ми помогне.

— Работим по въпроса. — Гадер почувства как ноздрите му се запушват, както ставаше винаги, щом влезеше в оранжерията. Проклети растения. Вероятно беше алергичен поне към дузина. Трябваше да изчака Лампмън да отиде при него, но искаше ученият да знае, че може да се отбие при него по всяко време. Малък натиск никога не е излишен. Той работеше тук и забравяше кой дърпа конците. Усещаше, че професорът има амбиции, а това можеше да се окаже опасно. Лампмън, изглежда, не разбираше, че единствената му задача е бързо да му даде резултат. Може би Гадер трябваше изрично да подчертае тази част от споразумението им. Отдалечи се от Лампмън и се обърна към вратата. — Щом разбере нещо, ще го узнаете и вие. Но междувременно очаквам резултати от вас. Вместо да разчитате на историческите данни, се отдайте на съзидателно мислене. — Тръгна към вратата. — Искам нещо на бюрото си следващата седмица.

Хана и Киров вървяха по задна уличка в квартал „Свобода“ на Дъблин. Паметата бяха мокри, а нощният въздух бе натежал от бирените изпарения от близката пивоварна. Тя се усмихна.

— Виждам, че не си губил време да се настаниш удобно.

— Удобно ми е, където и да съм. Въпрос на нагласа. Това е само временно. Всъщност тази вечер аз и партньорите ми ще се преместим.

— Къде?

— Наех жилище, което е по-близо до мишената. Вече разполагам с камери за наблюдение, насочени към входа, за да записвам кога влизат и излизат Гадер и хората му. Мисля, че е време да преместим базата там.

Завиха зад ъгъла и Хана видя бяла каравана, а до нея застанали трима души. Киров я поведе към тях, а тя се обърна към него.

— Твои приятели?

Той кимна.

— И твои.

Приблжиха се и Хана се опита да различи фигурите, върху които падаше светлината от уличната крушка. Мъж около шейсетте, друг в средата на двайсетте и...

— Наистина не е хубаво да караш хората да те чакат — каза Евгения, когато той тръгна към тях.

Хана въздъхна и поклати глава.

— Мислех, че ще ме чакаш в хотела.

— И аз така мислех. Но не е в стила ми. Много е скучно. Реших да те проследя до моста и да се погрижа нищо да не се обърка. Добре, че го направих, защото Чарли се канеше да забие куршум в нашия приятел Уолш.

Киров каза ядосано:

— Казах ти да стоиш тук, Чарли.

— Съжалявам, Киров — каза Чарли. — Мислех, че имаш нужда от подкрепление.

— Щях да помоля за помощ, ако сметнех за необходимо — каза Киров. — Какво ти има на ръката? — Дясната ръка на Чарли бе пъхната под лявата мишница. — Какво си направил с нея?

— Всъщност бях аз — каза Евгения. — Опитва се да ме надвие. Реши, че съм по-слаба от него.

Чарли показа на Киров подутата си ръка.

— Опитва се да ми счупи ръката.

— Ако наистина се е опитала, щеше да го направи — каза Киров. — Имаш късмет, че не си в спешното отделение на болницата и не се опитват да пришият дланта ти обратно към ръката.

Евгения се усмихна и прегърна Киров.

— Винаги знаеш какво да кажеш в моя полза. — Обърна се отново към Чарли. — Сложи й лед и ще бъде добре на сутринта.

Киров направи крачка и поклати глава по посока на Евгения.

— Предполагам, че е хубаво да те видя отново.

Тя цъкна с език в отговор.

— Не ми хареса как се отнасяш с приятелката ми Хана. Подобно поведение ти отиваше, когато беше млад, но сега е проява на грубост. Не го прави отново.

— Ще се опитам, но поведението на задник ми отива прекалено много, Евгения. — Обърна се към групата. — Хана Брайсън, запознай се с Мартин Дрискол. Той е мъжът, за когото ти разказах.

Дрискол хвана галантно ръката й. За миг си помисли, че ще я целуне, но той само я стисна бързо.

— За мен е привилегия, мили дами. Бил съм и на много по-лоши места, така че не се тревожете. Нищо няма да застане между мен и някаква си проба водорасли.

Хана се усмихна.

— Добре казано. Но не е като да крадеш диаманти по френската Ривиера, нали?

— Не, мадам. Но работата си е работа. И дори вече имам някои идеи как да се сдобием с водораслите.

— Добре — каза Киров. — Защото току-що ме информираха, че ще трябва да проникнем и в лабораторията на „Тринити колидж“.

Дрискол имаше вид на човек, който току-що е чул шега, която не разбира.

— Точно така. И кога ще бъде това? Преди или след като проникнем в апартамента на Гадер?

— Ще го уточним по-късно — каза Киров. — Но Хана ме убеди, че трябва да го направим.

— Предполагам, че правиш всичко, което красивите жени ти кажат. Не те обвинявам. Хормоните могат да подлудят мъжа и да замъглят преценката му. — Кимна на Евгения. — А ето и още една прекрасна дама. Момчето ми излезе уж за пакет цигари, а се върна с дребната красива дама и пострадала ръка. И с историята за срещата ти с друга жена от миналото ти. И сега ми казваш, че тази жена иска да проникнем в лабораторията на „Тринити колидж“?

— Не е кой знае какво, но предполагам, че ще искаш допълнително заплащане — каза Киров.

— Само колкото е справедливо за добре свършена работа. — Дрискол намигна на Хана. — Сигурен съм, че дамата е съгласна.

— Точно така. Дамата е съгласна — каза Хана.

Киров изви очи към небето.

— Предлагам да обсъдим въпроса по-късно. А сега да се преместим в новата си квартира. Предлагам още да се качим в караваната и да продължим разговора си там.

След половин час влязоха в оскъдно обзаведения апартамент на осмия етаж, който Киров бе наел. Стариият асансьор скърцаше и стенеше през целия път нагоре, но апартаментът бе модерно обзаведен и с огромен панорамен прозорец, който гледаше към стадион „Авива“.

— Прилича на космически кораб — каза Хана, загледана в осветената огромна сграда. — Харесва ми.

— Знаех, че ще ти хареса — каза Киров. — И моята първа мисъл бе такава. Тези модернистични извивки са красиви.

Евгения забеляза камерата на прозореца.

— Камера, Киров? Мислех, че дните, в които надничаше в чужди животи, са отминали.

— Нали знаеш какво казват... Щом веднъж си станал воайор, си оставаш такъв завинаги. Налага се да наблюдавам входа, който използват Гадер, шофьорът му и охранителите му. Записите се запазват на хард диск. Чарли, твоя задача ще бъде да ги преглеждаш и да записваш марката и номера на всеки автомобил, който влиза.

Чарли направи гримаса.

— О, даваш ми най-неблагодарната работа.

— Няма такова нещо — каза Дрискол. — Всяко нещо от сложния механизъм е важно. И това е факт, синко.

— Но също така е факт, че някои неща са по-важни от други — каза Чарли.

— Е, все е по-добре от работата, която имаше, когато те намерих — каза Дрискол.

— Аз те намерих — поправи го Чарли.

— Както и да е. Ако мистър Киров държи на думата си, ще мога да ти намеря хубава работа в охранителна фирма.

Киров подаде на Чарли папка.

— Държа на думата си. Смятай, че си го уредил.

Хана се обърна към Дрискол.

— И какъв е планът ти? Посред нощ ли ще влезеш?

— Страхувам се, че не. Подобни неща правих преди трийсет години, но със съвременните технологии това стана много трудно. Ще имаме нужда от дневна светлина и повече финес. — Дрискол отвори лаптопа на Киров и го сложи на малката масичка за кафе. — Докато ви нямаше, изучавах видеозаписите от камерите.

Хана погледна екрана и се изненада да види там презентация на апартамента на Гадер.

— Вие вече сте влизали там?

Дрискол кимна.

— Днес. Забелязах, че в папката има още една лента. — Кликна върху нея и разкри многоцветен запис, който само слабо приличаше на останалите. — Правилно ли предполагам, че виждаме инфрачервени картини?

Киров кимна.

— Да, щях да ти кажа. Тази камера беше на вратовръзката ми. Мислех, че може да се окаже полезна.

Дрискол се наведе към екрана.

— Да. Знаем, че пробата трябва да се пази на студено, от което следва, че тук някъде трябва да има топлинен отпечатък.

— Нещо студено? — запита Чарли.

— Може би не. Най-вероятно трябва да търсим топлинен източник.

— Хладилник или хладилна камера и компресор — каза Хана.

— Точно така. Виждаме силен топлинен източник до бара, за който можем да предположим, че е малък хладилник. Искрено се съмнявам да държи пробата там, макар че това би улеснило работата ни.

Хана посочи оранжево-червена ивица на тавана.

— А това какво е?

— Климатик. Но погледнете тук. — Дрискол посочи мястото до бюрото на Гадер. — Има топлинен източник и тук.

— Принтер? — каза Киров.

Дрискол поклати глава.

— Топлината е прекалено силна за принтер. Обзалагам се, че е хладилник. Но ако пробите са така важни за Гадер, както мислите, този хладилник няма да е обикновен. Вероятно е много по-сигурен. Имам местоположението, сега трябва да проуча още малко нещата.

— Виждате ли, какво ви казах? — Киров се обърна към Хана. — Той е най-добрият.

Хана кимна.

— Забележителен е. Но ако наистина е най-добрият, няма да имаш нужда от всички оръжия, които си поръчал на Уолш.

— Оръжия? — каза Дрискол.

Киров сви рамене.

— Предпазна мярка. Преди да се обърна към теб, Дрискол, мислех да предприема много по-директен подход.

Дрискол се усмихна.

— Старият номер на командосите? Това ли имаше предвид?

— Нещо такова.

— На мен ми звучи добре — каза Чарли. — Много по-добре от цялото това планиране. Можех да ходя на училище, ако исках да имам домашни задачи.

— И бездруго трябваше още малко да ходиш на училище — каза Дрискол.

Чарли изсумтя.

— Ти ли ми казваш? Мама ми каза, че не си стъпил в училище, след като си навършил единайсет.

— Майка ти не ти е казала почти нищо за мен през целия си живот, а ето, че това ти го е казала. — Дрискол се обърна отново към Киров. — Няма нужда от оръжия, приятелю. За мен това е въпрос на гордост.

— Ето защо исках да бъдеш част от екипа. — Киров погледна Хана и Евгения. — Ако се интересувате, можем да използваме и вашата помощ.

Хана се усмихна. Макар че и тя като Евгения се тревожеше за Киров, виждаше, че той е в стихията си. Той обичаше да командва, да води другите така, както когато е бил капитан на атомна подводница. Въпреки че сегашното му занимание бе изцяло извън закона, той напомняше на Хана средновековен рицар, който напада добре укрепен замък. Смел, умен и благороден.

Благороден? Откъде, по дяволите, се бе взела тази дума? Киров щеше да ѝ се изсмее в лицето, ако я чуеше да я произнася. Но ето, че прилагателното бе твърдо заседнало в ума ѝ. Дори когато той замисляше грабеж.

Евгения кимна.

— Защо не? Може да се окаже интересно. Очевидно имаш нужда от помощта ми, щом се съюзяваш с момчета като Чарли, които стрелят, преди да помислят. Какво мога да направя за теб, Киров?

— Може да се наложи да напуснем бързо страната, след като се сдобием с пробите. И също така да нямаме вземане-даване с митниците.

— Това ли е? Обиждаш ме, Киров. Трябва да се занимавам само с документи?

— Ти имаш способността да правиш невъзможното, Евгения. И в момента имам нужда точно от това твое умение.

Хана сви рамене.

— Това означава ли, че на мен ще остане задачата да наблюдавам камерите?

— Не съвсем. Тъй като настояваш да вземе пробата и от „Тиринити колидж“, ще дойдеш утре там с мен. Съмнявам се лабораторията им да има същото ниво на сигурност като стадиона; затова мислех да огледаме.

— Добра идея. — Смръщи вежди. — Искам да отнеме изцяло контрола на Гадер над нея, преди да напуснем Ирландия.

Киров кимна.

— Това е единственото, което непременно трябва да направим. — Пауза. — Но разбираш, че Гадер няма да се поколебае да убие всеки, който застане между него и тлъстата сума.

Хана наклони глава.

— Господи, колко страшно. Опитваш се да ме уплашиш ли?

— Не, да те предупредя. — Погледна другите. — Да предупредя всички ви. Аз ви въвлякох в това, но трябва да знаете срещу какво сте изправени. Ако отнемем на Гадер наградата му, ще го приеме лично. Гадер е егоист до мозъка на костите си и това никак няма да му хареса. Няма да се откаже, докато не отмъсти на всеки от нас.

Мълчание.

Заговори Дрискол:

— В такъв случай, трябва да се погрижим да не разбере какво го е връхлетяло, нали?

— Достатъчно — каза Евгения. — Всички сме възрастни. Престани да се опитваш да поемаш отговорност за всички около себе си, Киров. Винаги си правил тази грешка. Командването на онази подводница е изкривило мисленето ти.

— Моите извинения. — Устните му трепнаха. — Макар че само ти намираш за изкривена отговорността към атомна подводница.

— Казвам само, че опитът не е приложим към реалния живот. — Обърна се към Чарли. — Някой трябва да ме откара до бар „Темпъл“. Докато чаках Киров се обадох на някои приятели и ще се срещна с тях за по питие. Ще ме закараш ли? — И добави: — Може би ще намериш начин да си го върнеш за изкривения палец. Винаги съм готова за ролята на учителя.

— Нямам нужда да вземам уроци от теб — каза Чарли. — Свари ме неподготвен.

— Така ли?

Той направи гримаса.

— Не. Добра си.

— Да. — Тя се усмихна. — Е, ще ме закараш ли?

Той се поколеба.

— Ако можем първо да оставим татко.

— О, каква преданост — каза Дрискол. — Радвам се, че се грижиш за мен, синко.

— Ще излезеш да пиеш по питие? — запита Хана. — Каква издръжливост. Никога ли не се уморяваш?

— Животът е прекалено кратък. А понякога се оказва дори по-кратък, отколкото човек предполага. — Обърна се. — Ще се видим по-късно в хотела. Хайде, Чарли, да вървим.

Хана загледа как тримата се отдалечават.

— Евгения е удивителна. Винаги ли е била така енергична?

— Да, откакто я познавам. — Отвори вратата на караваната и ѝ помогна да седне на предната седалка. — Току-що ти поднесе философията си на тепсия. Загубила е прекалено много приятели и сега поддържа контакти с всички останали. — Седна зад кормилото. — Къде е хотелът ти?

— Хотел „Риърдън“. Тих и малък, на улица „Лифи“. Знаеш ли къде е?

— Познавам най-общо района. — Запали двигателя. — Ще го намеря.

— Не се съмнявам. Изглежда, познаваш добре града.

Той сви рамене.

— Харесва ми. Оценявам духа на тази страна. Тежък, малко безразсъден, но издръжлив.

— А не романтичен и мистичен?

— Не така го виждам аз. Но, от друга страна, аз не съм романтичен по природа. Нито мистичен.

— Това не е изненада.

Киров ѝ хвърли кос поглед и замълча. Не проговори отново по време на пътуването, което продължи петнайсет минути. Спря на улицата и изгаси двигателя. Хана се обърна към него.

— Утре, тогава?

— Хана...

— Десет часът сутринта? Единайсет?

— Съжалявам, Хана.

— За какво?

Той направи гримаса.

— Няма да ме улесниш, нали?

— Защо да го правя?

— Трябваше да ти кажа. Имаш право да си ми ядосана.

Хана се обърна към него.

— Ядосана? Просто съм изненадана. Особено след всичко, което преживяхме заедно. Мислех, че заслужавам повече.

— Опитвах се да те предпазя — каза Киров тихо.

— Добре, сега вече докосна нерв. Откога имам нужда от защита? Отдавна се грижа сама за себе си, Киров.

— Не съм казал, че имаш нужда. Този недостатък споделям с доста голям процент от мъжкото население. Правя го инстинктивно.

— Направи ми услуга и отсега нататък задушавай този свой инстинкт.

— Ще направя всичко възможно, но трябва да ти призная нещо. Харесва ми да те защитавам.

Заля я топлина. „Не ѝ обръщай внимание.“

— Много зле.

— Липсваше ми, Хана.

— Нямах право да казваш това. Не и след начина, по който си тръгна.

— Казвам истината. — Направи пауза. — Да те оставя така, бе едно от най-трудните неща, които съм правил. Познаваш живота, който водех. Не си позволявам да се привързвам към някого. Но се сближи с мен и не искаше да си отидеш. А след като прекарахме известно време заедно, и аз не исках да се разделяме. Отиваше на място, от което се интересувах и аз. После трябваше да тръгна. Знаех, че близостта ни е само временна, но пак ме болеше.

— Е, аз не знаех, че е временна. Представи си как се чувствах.

— Знам. Мислех, че е необходимо. Съжалявам.

Не можеше да откъсне поглед от него. Беше в плена на чара, който се излъчваше от него. Мили боже, не отново! Хана издиша бавно и шумно.

— Виж, имаме работа тук. Предлагам да се концентрираме върху нея. Голямо момиче съм, пък и накрая нищо друго, освен работата, няма значение. — Отвори вратата и слезе. — Да се срещнем тук утре в десет сутринта.

— Хана...

Тя затръшна вратата на караваната.

Усещаше погледа му, докато вървеше към входната врата на хотела, докато прекосяваше фойето и докато беше пред асансьора. Накрая вратите му се затвориха и тя се скри от погледа на Киров.

„Опитвах се да те предпазя.“

Срещата ѝ с Киров се бе оказала така болезнена, както бе очаквала.

„Харесва ми да те защитавам.“

Не можеше да си позволи да има чувства към него. Не отново. Болеше прекалено силно. Колебливите стъпки към връзка с Киров, които бе направила, бяха грешка. Никога нямаше да може да бъде сигурна в него, нито какво ще направи. Трябваше да се придържа към плана, да вземе това, от което има нужда, и после да се сбогува. Трябваше да е готова, когато той си тръгнеше.

Ако тя си тръгнеше първа.

Отключи вратата на стаята си и чу телефона да звъни.

Мелис?

Побърза да затвори вратата и да приеме обаждането.

— Лельо Хана?

Рони.

— Здравей, скъпи, как си? Защо се обаждаш? Всичко наред ли е? Как е майка ти?

— Мама е добре. — Поколеба се. — Безпокоя ли те? Да не би да те събудих?

— Не, току-що се върнах в хотела. — Отпусна се в креслото. — Радвам се да те чуя. Никога не се тревожи дали няма да ме обезпокоиш. Винаги съм тук за теб, когато имаш нужда да говориш с мен. Точно както ти си там за мен, Рони.

— Ще бъда тук за теб, ако ми позволиш. — Замълча. — Снощи сънувах нещо, лельо Хана.

— Така ли?

— Беше за татко.

Хана стисна здраво телефона.

— Това е естествено. Искаш да бъдеш с него и той е винаги в мислите ти. Аз също съм го сънувала след смъртта му. Първи път ли беше за теб?

— Не, сънувам го почти всяка нощ. Не казвам на мама, защото не искам да я натъжа.

— Тя ще те разбере, Рони. Тя също не иска ти да бъдеш тъжен.

— Знам. Но повечето от сънищата ми не са тъжни. Просто са... за татко. Тъжен съм само когато се събудя.

— Може би с мама трябва да поговорите, за да си отиде тъгата.

— Може би. Но в момента тя е... Не искам да се тревожи за мен. Има достатъчно проблеми с Дона. А и бездруго ѝ е трудно да преживее смъртта на татко.

Хана си помисли, че на всички им е трудно да преживеят смъртта на Конър. Той бе важна част от живота им, имаха много спомени. Ето, изпитваше болка при мисълта за него и сега.

— С какво мога да ти помогна, Рони?

— Всъщност не се обадох заради съня. Или може би заради него, но защото ме накара да мисля и...

— Разкажи ми съня, Рони.

Той мълча известно време, после каза:

— Този беше малко по-различен. Татко се бе облегал на рамката на вратата и ми се усмихваше. Беше облечен със сивия пуловер, който мама му изплете...

— Сивият пуловер?

— Да, носеше го винаги заради мама.

Хана го знаеше. Знаеше още, че Конър бе с него в нощта, когато го убиха, и беше кремиран с него. Но се надяваше, че Рони не го знае. Нямахме как да го знае всъщност, защото пазеха ужасяващите подробности в тайна от него и Дона. И още, нямаше да говори с такава лекота за пуловера, ако знаеше.

— Да, веднъж ми каза, че Кейти го изплела, докато била бременна с Дона.

— Той непрекъснато ѝ напомняше, че не умеела да плете и направила няколко грешки. Но това няма значение. — Направи пауза. — Спомних си онази последна нощ.

— Само си го видял в рамката на вратата и сънят е свършил?

— Не, говори ми, както винаги. Говореше за теб. Каза, че трябва да не забравям да се грижа за теб. Че е много важно сега. Каза, че си тъжна и изпитваш болка. И че трябва да те закрилям.

— Рони, просто си спомняш какво ти е казвал, докато е бил жив. А всички ние сме тъжни и още ни боли — каза тя. — Обичаш ме и искаш най-доброто за мен.

— Да, но му обещах.

Трябваше да запази самообладание.

— Ще ми помогнеш. Следващото лято ще работиш с мен. Ще бъдем заедно поне два месеца.

— Дотогава има много време — каза Рони. — Мислех си... Може би трябва да дойда при теб сега.

— Не ставай глупав. На училище си. Ще се справя, Рони.

— И аз мога да се справя. Мисля, че трябва да бъда с теб. Той каза, че трябва да те защитавам сега.

— Било е само сън.

— Знам... Но не мога да спра да мисля. Никога преди не ми е казвал да те пазя, а само да не позволявам да бъдеш самотна.

— Ти си любящо момче. Но сега трябва да се грижиш за майка си и за Дона. — Преглътна, за да освободи буцата в гърлото си. — Разликата в това да не позволяваш да съм самотна и да ме защитаваш не е чак толкова голяма. Виж, всичко е наред. Върша си работата и очаквам лятото, за да бъдем заедно. — Опита се да се засмее. — Забрави ли колко съм твърда и издръжлива? Сигурна съм, че баща ти е разказвал истории.

— Да. И повечето бяха забавни.

— Това не ме изненадва. Харесваше му да се шегува с мен. Казваше, че е добре за егото ми. — Пое си дълбоко дъх. — Не казвам, че не те искам, нито че не можеш да ми помогнеш, но трябва да бъдем търпеливи. Добре съм. Защо да не си създадем навик да си говорим по телефона всяка седмица? Така ще знаем какво се случва в живота на другия и ще можем да помогнем в случай на нужда. Съгласен ли си?

Той мълчеше.

— Мисля, че трябва да дойда.

— Не, Рони. Какво ще кажеш да се чуваме всяка петък вечер горе-долу по това време?

— Добре, предполагам.

— Така ще е най-добре. Но ако искаш да поговориш с мен, не чакай до петък. Не е задължително.

— Добре. Сигурна ли си, че си добре?

— Да.

— Как са Пийт и Сузи?

Слава богу! Радваше се, че вече не мисли за съня.

— Ами, както винаги, дяволити и независими. По-независими, отколкото се харесва на Мелис. Ще отидем до музея „Маринт“ в Атина и тя се страхува, че те няма да дойдат.

— Искане ми се да ги видя.

— Ще ги видиш. Обещавам. Време е да си лягам, Рони. Ще бъда много заета утре. Предполагам, че ти също.

— Да. — Направи пауза. — Обичам те, лелю Хана.

— Аз също те обичам. Грижи се за семейството.

— Разбира се. Сега това е моя работа. — И затвори.

Тя също затвори и се облегна назад.

По дяволите. По дяволите. По дяволите.

Какъв свят бе това, щом убиваха мъже като Конър, а детството на момчета като Рони биваше отнето? Той трябваше да мисли за следващия си мач и дали харесва хубавичкото момиче от класа по математика, а не да поема отговорностите в семейството. Знаеше, че няма значение колко му говори. Той и бездруго щеше да постъпи, както си е наумил. Такава бе природата му.

Отговорности. Тази вечер Евгения упрекваше Киров за склонността му да се нагърбва с отговорности. Странно бе, че бе попаднала на друг мъж, който обичаше да поема отговорности. Дали Киров е бил интелигентно и сериозно момче като Рони? С горчивина си помисли, че притежават едни и същи инстинкти.

„Опитвах се да те предпазя.“

И Рони бе казал почти същото.

Не, по-скоро, че Конър е поискал той да я закриля. Той нямаше да го признае, но му се искаше преживяното снощи да е било нещо повече от сън. Неин дълг беше да се опита да снесе отговорността от плещите му. Тя беше реалистка, а сънят си беше сън.

Но някъде дълбоко в сърцето си искаше да вярва, че Конър е все още с тях. Ако не с тях, то поне на някое безопасно място, където е щастлив и обгърнат с любов.

О, по дяволите.

По бузите ѝ се стичаха сълзи. Стана и отиде в банята да измие лицето си.

„Сънувай го, Рони. Нека е близо до теб. Нека ти помогне раната да заздравее.“

„Нека всички ти помогнем.“

Шхуната „Попътен вятър“

Атлантическия океан

Мелис си помисли, че не трябва да се предава на тъгата.

Изпитваше тъга всеки път, когато напускаше Маринт и се разделяше с мястото, което бе толкова важно за нея. Съпругът ѝ, Джед, се шегуваше с тази нейна обсебеност, но най-добре от всички други знаеше колко ѝ е трудно да напуска древния град и да се отдалечава от тайните му.

„Не ставай смешна.“ Не трябваше да се оплаква, когато не всичко бе свършено. Животът не бе свършен. Пътуването до лабораторията на музея в Атина бе важно. Хана отчаяно се опитваше да върне рамката, а Мелис трябваше да свърши своята част от работата.

Стоеше с кръстосани крака на горната палуба, загърната в топлия пуловер, и гледаше през решетките на парапета на кърмата. Щеше да съмне след няколко часа, но в този момент морето бе най-примамливо.

Осъзна, че този път ѝ е най-трудно. Емоциите, съпътстващи новото откритие, последвано от съкрушителното разочарование, когато внезапно го бяха загубили, я бяха изтощили. Към това се прибавяше и несигурността по отношение на Пийт и Сузи. Тревожеше я и необичайното поведение на делфините край Маринт и ѝ напомняше колко малко знае за тях. Вече се страхуваше да не загуби Пийт и Сузи, но страхът ѝ бе станал по-силен през последните два дни. Те, както и Маринт, все още криеха тайни.

— Мелис?

Хвърли поглед назад и видя Азиз Натали, биохимика, когото бе наела само дни преди експедицията да потегли. Не се изненадваше, че е буден в 03:30 сутринта. Беше свикнала да го вижда в лабораторията по всяко време на деня и нощта.

— Поспи малко, Азиз.

Той се усмихна.

— Вече спях от дванайсет и половина до един и половина. Починах си.

— О, добре. Това би трябвало да ти стигне за още ден или два.

— Възможно е. — Клекна до нея. — Изследвах подобията на пробата TD44, за която ми разказа. Досега не съм открил нищо необичайно.

— Да, вероятно, като се има предвид, че цялата флора и фауна около Маринт са необичайни. Каквото и да е, трябва да е наистина рядко явление, за да не се случи никъде по света в рамките на хиляди години.

— Да. Използвах биоскенера, с който разградих до молекулярно ниво всичките проби, взети от Маринт. Така ще мога да направя

компютърни симулации на различни комбинации и да изследвам взаимодействията им.

— Тук си точно заради биоскенера, Азиз. Видеоматериалът в You Tube, който гледах, бе наистина впечатляващ.

— Използваш Интернет, когато набираш хора за експедициите си? Радвам се, че не споделям кабината с хъркаща котка или намусен тийнейджър.

Мелис се засмя.

— Може би на следващото пътуване. В момента не искам нищо да те разсейва.

— Ще бъде добре, ако имам достъп до повече проби от морския живот, събрани край Маринт. Тук, в лабораторията ти на борда, има хиляди, но знам, че има и още.

— Да. Още много. В лабораторията на музея в Атина са. Вече казах на екипа там да ги подготви за теб.

— А, виждам, че няма да спя повече и след като влезем в пристанището.

Изправи се.

— Не е голяма работа. И без това ми е трудно да спя, когато съм потопен в разрешаването на някакъв проблем. Може би си забелязала.

— Да, забелязала съм.

— Ти ми отпрати предизвикателство. Ще направя всичко възможно да изследвам пробите, които са на борда, преди да сме стигнали до музея.

— Благодаря, Азиз. — Усмихна се. — Толкова се радвам, че те предпочетох пред някоя хъркаща котка.

ГЛАВА 9

*Хотел „Ригърдън“
Дъблин, Ирландия*

За нейна изненада, Хана спа чак до 07:30. Дори насън ѝ се струваше, че все още се люлее, както бе на борда на кораба. Знаеше, че усещането ще се запази за още около седмица. То никога не я бе тревожило, напротив, намираще нещо успокоително в него. За нея морето бе толкова дом, колкото и брегът.

Провери гласовата си поща. Еберсоул и още един от изпълнителните директори на корпорацията „Аква“ ѝ бяха оставили общо шестнайсет съобщения. Какво ли искаха, по дяволите? Ако компанията наистина бе заслужила някоя носеща милиони експедиция само защото в нея фигурира и нейното име, щяха да искат чудовищно голяма услуга. И вероятно такава, каквато нямаше да ѝ бъде по сърце.

Изкушаваше се да се обади от чисто любопитство, но след няколко секунди изключи телефона. Нямаше нужда от никакви усложнения.

Облече анцуг и тениска, обу маратонки и слезе долу с намерение да потича по кея. Но още преди да е излязла от хотела, видя познато лице отвън.

Агент Елайджа Бейкър седеше на пейка, която гледаше към хотела.

— Добро утро, мис Брайсън.

Тя го гледаше предпазливо, а край тях минаваха служители на хотела.

— Какво правите тук, по дяволите?

Той се усмихна.

— Прапрабаба ми и дядо ми са от Ирландия. Моментът ми се стори подходящ да навестя старата родина.

— Проследили сте ме.

— Ласкаете се. Тъй като не ни достигат хора, не бихме изпратили човек след вас — не сте толкова важна за нас.

— Но ето ви тук.

— Е, не е трудно да ви проследи човек. Приятелят ви Киров много по-добре прикрива следите си.

— Аз не съм престъпник. Нямам причина да крия следите си.

— За наше щастие, предполагам. Интересът ни към вас се възобнови, когато разбрахме, че сте тръгнали към Ирландия. Винсънт Гадер прекарва много време в Ирландия напоследък.

— И неговите прадеди ли са от Ирландия?

— Стори ми се интересно, че сте в един и същи град с човека, за когото твърдахте, че никога не сте чували.

Тя сви рамене.

— Светът е малък.

— Киров е тук, нали?

— Не ми казахте, че сте се опитали да го наемете.

Бейкър присви очи.

— Говорили сте с него значи.

Тя не отговори на въпроса му.

— Опитали сте се да го наемете да шпионира експедицията ни.

— Гадер също има вътрешен човек. И реших, че и аз трябва да имам.

— Кой беше вътрешният човек на Гадер?

— Кой е казал, че е мъж?

— Кой беше?

— Не знам.

— Не знаете? Не ви вярвам. Още една тайна, която не искате да споделите с мен.

— Не знам, наистина. Но информацията, предадена от този човек, най-вероятно е причина за кражбата.

Както обикновено, Бейкър подхвърляше откъслечна информация, после отстъпваше. Независимо дали знаеше или не, беше очевидно, че нищо няма да каже.

— Какво искате от мен, Бейкър?

— Само Киров. Трябва да говорим с него.

— Защото мислите, че той разполага с информация, която може да ви помогне да приковете Гадер? А вашето разузнаване не работи ли?

— Точно това правя, Хана. Кажете ни къде да го намерим и се върнете към живота си. Няма нужда да се замесвате във всичко това. Повярвах ви, когато казахте, че не знаете кой е Гадер. И мисля, че дори сега не разбирате на какво е способен. — Бейкър се изправи и пристъпи към нея. — Веднъж намерих трупа на негов делови партньор, който се опитал да го излъже. Зъбите му бяха избити един по един. Езикът му беше в джоба на ризата. Гадер е животно. Не се забърквайте с него.

Бейкър очевидно се опитваше да я шокира и изплаши. Подобно поведение винаги извикваше гнева ѝ.

— А аз мисля, че вашата работа е да върнете артефакта — каза, като натърти всяка дума. — Ще разговаряме отново, след като изпълните поетите задължения.

Бейкър я изучаваше с поглед.

— И какво ще ми донесе това?

— Ще сключим сделка. Намерете артефакта и го върнете на Мелис, а аз ще ви помогна с Киров, Гадер и който там е на ваш дневен ред. Ще имате пълното ми съдействие.

— Времето ни може би изтича, Хана. Помогнете ми и обещавам, че ще направя всичко възможно да върна артефакта.

— Не е достатъчно.

— Бъдете разумна.

— Това е предложението ми. Няма да разговаряте с мен, докато рамката не се окаже отново в ръцете на Мелис Немид. — Протегна се, защото мускулите и се бяха схванали. — А сега, извинете ме, но пречите на сутрешния ми пробег.

Докато тичаше, на няколко пъти ѝ се стори, че вижда хората на Бейкър да следят всяко нейно движение.

Копелето я бе превърнало в параноичка.

А може би имаше причина за това.

Щом си бе направил труда да я проследи до Ирландия, най-вероятно продължаваше да я следи. Трябваше да вземе предпазни мерки.

Затича покрай реката, замислена над думите, които бе изрекла.

„Намерете артефакта и го върнете на Мелис, а аз ще ви помогна с Киров, Гадер и който там е на ваш дневен ред.“

Толкова лесно му бе предложила помощта си. Какво беше мислила, по дяволите?

„Ще имате пълното ми съдействие.“

Мислила е единствено за това, че трябва да върне артефакта на Мелис. Нима той не си струваше всяка сделка, всяка цена? Киров можеше и сам да се погрижи за себе си. Мелис със сигурност щеше да е съгласна с нея. През всичките тези години бе търсила последното парченце от мозайката...

Но дори Мелис знаеше къде да тегли чертата. Тя вероятно щеше да каже на Бейкър да върви по дяволите.

Може би не ставаше толкова въпрос за Мелис, колкото за Киров. Все още изпитваше гняв и болка — не искаха да я напуснат. Той се приближаваше прекалено близо до нея и трябваше да го отблъсне.

Дори с цената на предателство?

Нямаше начин. Всичко в нея отхвърляше тази мисъл.

По дяволите, трябваше да намери начин да се справи с Киров и с мислите за него.

„Съжалявам, Бейкър, но няма да склуча сделка с дявола.“

„Тринити колидж“

Дъблин, Ирландия

Хана разпозна дългата и уверена крачка на Киров, въпреки че ги разделяше игрището за голф. Той излъчваше сила, а походката му предполагаше, че е в мир със себе си и с целия свят.

Като приближи към нея, се усмихна.

— Съобщението, което си ми оставила на гласовата поща, беше доста странно. „Да се срещнем на самото място.“

Хана посочи сградата зад себе си.

— Мястото. Май не ти е било трудно да го намериш.

— Да, не ми беше трудно. Но мислех, че ще се срещнем пред хотела ти.

— Ако беше дошъл пред хотела, можеше да прекараш следващите няколко дни на разпит във ФБР. Бейкър е тук и наистина иска да те види.

Киров кимна.

— Разбирам. Трябва да те е проследил. Сигурна ли си, че не те е проследил и дотук?

— Абсолютно.

— Забравяш нещо. Мобилният ти телефон. Могат да го използват, за да те проследят. — Огледа се. — Предполагам, че имаме компания.

Хана го изгледа.

— Ти за каква ме мислиш? — Показа му евтин телефон. — Купих го за петдесет евро от магазин на „Насау стрийт“. Платих в брой, а с него получих и сто свободни минути.

Киров се усмихна.

— Браво. А телефонът ти?

— Извадих SIM картата, изтрих всичко, извадих батерията и го хвърлих в кошчето за боклук.

— Хм. В реката щеше да е по-добре.

— Съгласна съм. — Сви рамене. — Във всеки случай, никой не ме следи в момента.

Киров отново се усмихна.

— Моето влияние ли те направи толкова добра в избягването на дългата ръка на закона?

— Престани да се ласкаеш. Наистина няма с какво да се гордееш.

— О, напротив.

— Както и да е. Не мога да се върна в хотела, нито да използвам кредитните си карти, докато не свършим. Тази работа започва да се превръща в неудобство за мен.

— В такъв случай, върни се у дома си в Бостън. Аз ще се погрижа за нещата тук.

— Това няма да се случи.

— Странно, и аз така си мислех.

— Губим си времето. — Посочи с глава към сградата с ботаническата градина. — Да проверим какво има в лабораторията.

— Не, не още. Защото не си губим времето. Чакаме да зърнеш доктор Саймън Лампмън. Той изследва пробите за Гадер.

— Ти, разбира се, си запаметил целия му дневен режим.

Киров сви рамене.

Графикът е съвсем прост. Човек няма нужда от чудовищна памет като твоята, за да го запомни. — Посочи близката сграда. — Там. Това е „Лус Хол“. Всеки момент ще мине пред нея на път към „Пиърс стрийт“. Винаги обядва там.

— Как изглежда?

Киров посочи мъжа, който носеше кафява платнена чанта и няколко метални тръбички.

— Ето така. Представям ти доктор Саймън Лампмън.

Хана гледаше втренчено Лампмън, който мина покрай сградата и излезе на оживената улица. Беше с наднормено тегло, рошава коса и прекалено тесни за него дрехи. Движеше се трмаво, опитвайки се да задържи металните тръбички под мишница.

Хана поклати глава.

— Има ли представа колко е опасен проектът на Гадер?

— Получава такива пари, че вероятно не го интересува.

— Докато не му отнемем проекта — каза Хана. — Какво ни пречи да нахълтаме в лабораторията и да го вземем сега? С каква охрана може да разполага тя?

Киров се усмихна развеселен.

— Не вярвам да си чак толкова нетърпелива да извършиш кражба. Освен това, не можем да ядосаме и така да предупредим Гадер. Ще трябва да нахлуем в офиса му и в лабораторията по едно и също време. В противен случай няма да успеем.

Хана неохотно се съгласи.

— Предполагам, че си прав.

— Освен това, трябва да сме сигурни, че сме взели всички материали, с които Лампмън разполага. Ако оставим дори една проба, излагаме света на риск.

— И как ще го направим?

— Не съм сигурен. Трябва да помисля. Ето защо идването ни дотук е само с разузнавателна цел. — Киров все още бе втренчил поглед в мястото, което Лампмън бе прекосил преди малко. — Погледни там. Виждаш ли младия мъж в ризата на райета?

Хана погледна и видя момче с дълга кестенява коса, дънки, тениска и дънчено яке. Беше праметнал ученическа раница на дясното си рамо.

— Да. Какво за него?

— Това е един от хората на Гадер.

— Момчето? Сигурен ли си?

Киров кимна.

— Виж издутината под якето му. Той е един от тримата, които следят Лампмън. Работят на смени и се сливат със студентите.

— И аз реших, че е студент. Дали Лампмън знае, че го следят?

— Не мисля. Вярвам, че имат за задача не само да го следят, но и да го пазят.

— Да го следят? Но той работи за тях.

— Гадер вероятно иска да е сигурен, че Лампмън не си сътрудничи с властите и че няма да продаде пробата на негов съперник. Гадер е изключително подозрителен — дори към собствените си хора. Сигурен съм, че следи още и телефона на Лампмън, както и електронната му поща. Каквото и да правим, трябва да имаме това предвид. Където и да е Лампмън, наблизо ще има човек на Гадер.

— Добре е да го знаем.

Киров посочи сградата с ботаническата градина и лабораторията.

— Двамата няма да са тук още час, така че можем да огледаме лабораторията. Трябва да заснема помещението.

Стигнаха до сградата и слязоха по няколкото стъпала до приземния етаж, където две стрелки ги упътваха към лабораториите от първа до осма. Хана хвърли поглед на студентите, които изпълваха коридорите, и се почувства стара. Не беше нещо необикновено. Често се чувстваше така, когато работеше с млади хора и по своите проекти.

Киров посочи една затворена врата.

— Лампмън преподава тук и също тук е по-голямата част от високо технологичното оборудване, от което има нужда при изследванията.

Хана надникна през тясното прозорче на вратата. Лабораторията беше празна. Опита топката на вратата. Беше заключено.

— Е, ще влезем ли или какво?

Киров хвърли поглед на групата студенти, струпани около вратата на друга лаборатория малко по-нататък по коридора.

— Прикривай ме.

Хана пристъпи между него и студентите. Киров извади от джоба си шперц, пъкна го в ключалката и отключи за секунди. Влязоха в

лабораторията и затвори вратата след себе си.

Киров оглеждаше помещението така, сякаш се опитваше да запомни всяка подробност. Мивките се редяха една до друга по четирите стени, а вътрешното пространство се заемаше от минилаборатории за по двама. В далечния край имаше огромно бюро, поставено върху учителската платформа. Киров клекна, за да разгледа помещението и от друга гледна точка.

— Какво търсиш? — запита Хана.

— Възможности. — Разглежда внимателно още миг. — Хм. Няма места, които да играят ролята на скривалища. Една врата. Няма прозорци. Има шкафчета, които се заключват, но в края на коридора има архивен център, където се поддържа ниска температура.

Хана се замисли.

— Имаме нужда от Лампмън, за да ни покаже къде са пробите.

— Мислех, че не одобряваш насилствените методи.

— Така е. Но ако има по-тънък подход, можем да го използваме.

— И имаш ли такъв сега?

Тя гледаше издигнатата учителска платформа.

— Е, ако бях Лампмън и работех по проект, който ми носи изключително добри пари...

— За шеф, който може да накаже провала с куршум в главата? — намеси се Киров.

Хана кимна.

— Бих направила всичко, за да го защитя, особено ако е опасен. Може би в това е ключът. Бихме могли...

— Мога ли да ви помогна?

Хана беше изненадана от студения глас, дошъл откъм вратата.

Двамата с Киров се обърнаха и видяха доктор Саймън Лампмън да стои на прага.

Киров бе съвсем спокоен.

— Добро утро. Тъкмо се възхищавахме на лабораторията. По-добре обзаведена е и по-приятна от много други. Хубаво е да се види академична институция, която е в крак с времето.

Хана сведе поглед и видя, че Лампмън държи кесия със сандвич. Толкова по въпроса за обяда. Професорът бе очевидно ядосан. И определено подозрителен.

— Как влязохте?

— Вратата беше отворена — каза Киров. — Надявам се, че нямате нищо против. Търсим училище за дъщеря си. Не искаме да я изпратим, където и да е.

Лампмън натисна бутона за заключване и се опита да завърти топката на вратата.

— Странно... — Вдигна поглед, смръщил вежди. — Нещо не е както трябва. Ключалката е наред. Не може да сте тук вътре.

— Очевидно можем — усмихна се Хана. — Дори да е случайно. Имате ли нещо против да ви зададем няколко въпроса за методите на обучение тук?

— Много съм зает — каза рязко Лампмън. — Трябва да разгледате учебното заведение и да поискате проспекти от администрацията.

Киров кръстоса ръце на гърди.

— Със сигурност не можете да имате нещо против да отговорите само на няколко...

— Съжалявам — каза Лампмън. — Трябва да ви помоля да си тръгнете.

Хана бавно кимна.

— Много добре. Току-що направихте решението ни много по-лесно. Дъщеря ни е отлична студентка. Заслужава вниманието и сътрудничеството, както и уважението, на професорите.

Двамата с Киров излязоха от лабораторията. Едва бяха пристъпили в коридора и Лампмън заключи вратата след тях. Хана се наведе към Киров с намерението да го заговори, а той рязко постави длан върху ръката ѝ. Тя проследи погледа му.

Младежът с раницата беше само на пет крачки от тях и набираще номер на мобилния си телефон.

Киров се блъсна в него и той изпусна телефона.

— Съжалявам — каза Киров. — Позволете ми да... — Отстъпи крачка назад и телефонът изхрущя под петата му. — О, не...

Младежът се наведе и го вдигна.

— Ти, копеле!

— Съжалявам — каза Киров. — Позволете да го платя.

Младежът го изгледа гневно и продължи да върви, като стискаше в ръка счупения телефон.

Киров се усмихваше, когато двамата с Хана излязоха от сградата.

— За какво бе всичко това? — запита тя.

— Нямахте намерение на никого да се обади. Снимаше ни. Не исках да разполага със снимката ни. Вероятно е дочул части от разговора ни с Лампмън и се е канел да направи снимката като предпазна мярка. Да се надяваме, че ни мисли за двойка родители, разглеждащи университетското градче. Или може би не. — Киров погледна часовника си. — Да се върнем в апартамента и да видим какъв напредък имат Дрискол и Чарли. Надявам се да са се справили по-добре от нас.

— Това е. — Дрискол посочи големия плосък екран на монитора на лаптопа. — Това е източникът на топлина в офиса на Гадер.

Киров, Хана и Чарли гледаха екрана от сгъваемите столове, на които седяха. Тази вечер апартаментът имаше много по-обитаем вид заради разпръснатите столове и масички. Четирийсет и два инчовият телевизор бе закрепен за стената, а до него имаше няколко плаката на стадион „Авива“.

Дрискол посочи хладилния апарат на снимката от уебсайта.

— „Фенуик 9500“. — След това извика на екрана образите от техните видеокамери. — Тук, зад бюрото, има същият.

Киров стана и се приближи до екрана, за да види по-добре.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Дизайнерите на Гадер са добавили панели от черешово дърво, за да се слива с останалите шкафове, но определено е същият. Погледнете редиците отвори горе и долу. — Дрискол показва последователно снимката от уебсайта и образа, заснет от камерите.

Киров кимна.

— Прав си. Същият е. Какво откри за него?

— Принципно това е охлаждаща камера, използва се предимно в клиниките и кабинетите на лекарите. Ако някой проникне вътре, се задейства алармата. Ако някой проникне в камерата в офиса на Гадер, той ще алармира охраната на стадиона, самия Гадер и неговите частни охранители.

— Кое не е добре за нас — каза Киров. — Особено като се има предвид, че стадионът разполага с двайсет и четири часова охрана. Има ли начин да се преодолее алармената инсталация?

Дрискол въздъхна.

— Не съвсем. Само един пропуск и всички ще се спуснат отгоре ни.

Хана повдигна вежди.

— И това от устата на най-добрия крадец на света? Прекалено ли е трудно?

— Не съм казал това. Споменавам го само, за да обясня защо отхвърлям доста очевидна възможност. — Посочи отново снимката от уебсайта. — Този апарат има още една интересна черта. Ако основният охладител откаже по някаква причина, включва се аварийно захранване. До местния офис на компанията се получава тревожен сигнал и диагностичен доклад. И те веднага изпращат екип да отстрани повредата.

— Интересно — каза Киров.

Чарли се усмихна.

— Ще стане още по-интересно, ако в този екип сме аз и татко.

— Разбирам. — Киров се замисли за миг. — Но нали знаете, че ще ви наблюдават във всяка секунда, в която сте там?

— Разбира се — каза Дрискол, — но няма значение. Ще ти донеса онова, което искаш. Това ми е работата.

— Оценявам увереността ти, но все пак съм малко разтревожен — каза Киров. — Ако хората на Гадер ви заловят, ще бъдете убити по зверски начин. Ще измъчва и двама ви, докато не му кажете всичко.

— В такъв случай, ако ни заловят, ще е по-добре бързо да изчезнете — засмя се Дрискол. — Защото ще му кажа всичко, което поиска да знае.

— Но той и бездруго ще те убие — каза Киров.

— Искаш ли да свърша работата или не? Трябва да ти кажа, че ентузиазмът ми се изпарява с всяка секунда.

— Разбира се, че искам. Но трябва да знаеш за рисковете.

— Отново се чувстваш отговорен за всички. Започва да става досадно. Винаги знам какъв риск поемам, както и синът ми. Нали така, Чарли?

— Да.

Киров кимна.

— Добре, ще се опитам да се въздържам отсега нататък. Не искам да ви отегчавам. И как ще повредите охладителната камера?

Дрискол пристъпи към един от плакатите, на които се виждаше стадион „Авива“. Заби пръст в долния ляв ъгъл.

— Всички инсталации и захранването на стадиона са тук, две нива под земята от северната страна. Ще вкараме вирус в системата, което ще се отрази като токов удар, включително и в офиса на Гадер. В момента вирусът се разработва от компютърен специалист. Трябва да повредим само охладителната система, а не целия апарат. Равновесието е деликатна работа, но ще успеем. Ще изпробваме вируса първо върху аптека в Донибрук. Те имат такава охладителна камера, вижда се още от улицата. Ще се настаним с телескоп в празната сграда отсреща и ще гледаме пристигането и работата на ремонтния отряд.

Киров кимна.

— Впечатлен съм. Виждам защо всички казват, че си един от най-добрите.

— Един от най-добрите? — каза Дрискол обиден.

— Грешка на езика. Сигурен съм, че си толкова талантлив, че ще вземеш пробата, без да рискуваш живота си.

— Няма проблем. Как бяха нещата в колежа?

— Не толкова добри.

Дрискол се засмя.

— Прецакали сте работата?

— Не получихме това, от което имахме нужда. Срецнахме проблеми — каза Хана. — Ще трябва да подходим от друг ъгъл.

— Имате ли нужда от помощта ми?

Киров и Хана се спогледаха.

— Всъщност може би да. Ще трябва да координираме усилията си. Ще бъде добре, ако уцелим момент, когато Гадер е извън града, а Лампмън е в колежа.

Дрискол му хвърли поглед, пълен с любопитство.

— Искаш Лампмън да е там, когато нахлуете в лабораторията?

Киров кимна.

— Трябва да е там. В противен случай, планът ни няма да проработи.

— А се тревожиш, че ще заловят нас!

— В момента Гадер е извън страната, но през уикенда отново ще има гости в апартамента. Трябва да нанесем удара си преди това.

— В такъв случай, трябва да измислиш нещо по-продуктивно — каза Дрискол. — И по-успешно от последната ти задача. Все пак, аз не мога да свърша всичко сам.

Ресторант „Ситронел“

Вашингтон

Гадер отпи поредната глътка от виното си и изруга тихо. Нибал Дока отново го караше да чака. Арогантно копеле.

Дока беше само посредник, и при това съвсем ненужен. Беше посланик на Пакистан в Съединените щати — положение, за което бяха платили приятелите му, които можеха да разчитат на всякакви услуги от негова страна.

Гадер си помисли, че трябваше да се срещне с тях. А не с този идиот. Но приятелите му бяха пожелали така — ако нещата се объркаха, той щеше да бъде изкупителната жертва.

Може би дори Дока го бе разбрал. Възможно е да е мислил, че ще му се притекат на помощ, но Гадер знаеше, че щяха да спасят само собствените си вратове. Защото винаги може да си намерят друга кукла на конци.

— Съжалявам — чу носовия глас на Дока зад гърба си. — Забави ме важна среща. Дълго ли ме чака?

Гадер се канеше да отвърне нещо остро, но вместо това се обърна и каза:

— Не. Радвам се да те видя.

Дока се настани срещу него.

— Тук разполагат с чудесни вина.

— Сигурен съм, че е така. Но не се настанявай удобно.

— Защо?

— Няма да водим разговора си тук.

Дока наклони въпросително глава на една страна.

— Трябва ни възможно най-голяма секретност. Може би прекалено много хора знаят за срещата ни тук, а и винаги се страхувам да няма камери за наблюдение.

Дока се усмихна.

— Параноик си.

— Уверявам те, че не съм.

— Изненадан съм, че не мислиш, че и у мен има подслушвателно устройство.

— Ако беше така, мобилният ми телефон щеше да вибрира като луд — усмихна се Гадер. — Има лек за това.

Дока изгуби малко от арогантността си.

— Къде предлагаш да отидем?

Гадер се изправи и хвърли двацетачка на масата.

— Да се поразходим.

Гадер поведе Дока към червените тротоари на Джорджтаун. Тръгнаха по главната улица, покрай затворените бутици и ресторанти.

Дока бе очевидно раздразнен.

— Отиваш прекалено далеч. Аз съм зает човек, Гадер. Има ли някакъв смисъл в това?

— Твоите шефове ще го оценят, макар че ти не го разбираш.

— Те не са ми шефове — срязва го той.

Целта на Гадер беше да го ядоса и се радваше, че е успял.

— Извини ме. Твоите приятели. Изключително богатите ти и влиятелни приятели, които в момента са силно ядосани от отказа на страната ти да въввлече Индия в открит конфликт. Много е лошо за бизнеса.

Дока кимна.

— Много хора споделят чувствата им.

— Нападението в Мумбай беше достатъчно доказателство за това. Но приятелите ти търсят нещо повече: да направят нещо, което ще има резонанс и занаят. Поискаха помощта ми преди две години и ето, че аз най-накрая имам нещо за тях.

— Атомно устройство? — Дока сниши глас. — Интересно.

— По-добро.

Дока се засмя, но лицето му стана мрачно, когато видя, че Гадер е съвсем сериозен.

— За какво по-точно говорим?

— За прехраната им. Индия има най-развитата риболовна индустрия в света. Ако това изведнъж им бъде отнето, икономиката им ще се срина.

— За това ли става въпрос? Риболов?

— Ако пуснеш атомна бомба, ще построят сградите отново. Но ако им отнемеш прехраната, никога няма да се възстановят. Няма да

могат да изхранят цялото население.

Дока рязко спря.

— Разбирам. И как ще постигнеш това?

— Открих начин да унищожа морския живот на стотици, може би дори хиляди, мили по крайбрежието. С координирани нападения, ще можем да унищожим и вътрешните източници на риба. И ефектът ще продължи с години, може би дори с десетилетия. Ще ги съсипе. И ако приятелите ти успеят да представят нещата така, че Пакистан да излезе виновен, ще има война със сигурност.

Дока гледаше Гадер така, сякаш му говореше на чужд език.

— Това е... удивително. Обикновено не говориш празни приказки, затова предполагам, че и сега казваш истината, и вярвам, че ще успееш да го постигнеш.

— Така е. Има само някои последни подробности.

— А цената?

— Двеста и петдесет милиона.

— Долара?

— Да.

— Никога няма да ги платят.

— Мисля, че ще ги платят. Заедно, шестимата господата, които ти представяш, струват почти двеста милиарда долара. Вероятно имат двеста и петдесет милиона, които държат между възглавничките на диваните си.

— Това са ужасно много пари. Как да им го кажа?

— Кажим им, че дори една холивудска звезда струва повече. И че им предлагам сделка. След като обмислят възможностите, ще го осъзнаят.

— Ще разговарям с тях довечера. — Изражението на Дока сега изразяваше нетърпение. — Те очакваха да чуят какво имаш за тях и подозирам, че сега ще бъдат дори още по-развълнувани.

Беше успял да накара този идиот да го разбере в достатъчна степен, че да предаде новината колкото може по-бързо.

— Добре. Кажим им, че трябва да ми отговорят до четирийсет и осем часа. Ще чакам обаждането ти. — Завъртя се на пети и се отдалечи.

ГЛАВА 10

Дъблин, Ирландия

Киров излезе от малката къща, която бе наел за Хана близо до Сейнт Стивънс Грийн, и се спря за миг на тротоара. Беше довел Хана тук след ден на установяване на стратегиите с Дрискол, но някак си не му се искаше да я остави сама. Нямаше избор обаче. Хана на практика го беше изблъскала през вратата. Познаваше я добре и нямаше да нахлуе в личното ѝ пространство, ако тя искаше да бъде сама.

— Престани да се тревожиш. Тя ще се оправи, Киров. — Вдигна поглед и видя Евгения да върви към него по тесния тротоар.

Тя му се усмихна.

— Независимо дали го вярваш или не, много от нас успяват да оцелеят и без закрилата ти. Хана може и сама да се грижи за себе си.

Киров кимна.

— Не мога да го оспоря.

— Добре. Време е да разбереш, че никога не можеш да спечелиш спор с мен. — Хвана Киров за ръката и двамата седнаха на входните стъпала. — Освен това, аз ще бъда тук с нея. И ще взема всякакви предпазни мерки никой да не ме проследи. — Отново се усмихна. — Намерих GPS проследяващи устройства в токовете на обувките ѝ, докато бяхме в хотела. Отстраних ги.

— Така ли? — Той присви очи. — Каква беше марката?

— Американска. Вероятно са влезли в стаята ѝ и са ги поставили, докато е тичала тази сутрин. — Поклати глава. — Удивително е колко малки ги произвеждат вече. Когато бях в КГБ, бяха с големината на кибритена кутия.

— Вършиш добра работа, както обикновено. — Изглежда я студено. — Но все още не съм доволен от теб.

— Че помогнах на Хана да те открие?

Той кимна. Тя се усмихна мило.

— Ядосвам хората почти всеки ден от живота си, но никога не могат да ми се сърдят дълго. Едно от качествата на чаровната ми

личност.

— И на огромната ти скромност.

— Скромност? Не. Скромността вече не е достойнство. Човек трябва да се радва на добрите си качества. И, разбира се, да признава откровено слабостите си.

— Благодаря за житейския урок.

Тя отново се усмихна мило.

— Само един от многото, с които мога да те зарадвам.

— Опасно беше да я доведеш тук. Опасно за нея и за мен. —
Добави: — И за теб, Евгения.

— Направих избора си. Реших, че си заслужава. Тя има право да бъде тук. Вложила е повече от теб в това. А когато научих как си я изоставил, без да кажеш нищо, наистина реших, че не давам и пукната пара за безопасността ти.

— Имах своите причини.

— Глупави причини. Може и да си си казвал, че предпазваш Хана, но всъщност си защитавал себе си.

— Още житейски уроци, Евгения?

— Млъкни. През всичките тези години, в които откъщаваше за убийството на съпругата си... Забравил си какво са истинските човешки връзки. Може би защото за теб е било по-безопасно да нямаш такива.

Киров извърна поглед.

— Беше по-безопасно за хората в живота ми. Съпругата ми бе убита от моите врагове, тя нямаше такива. Не можех да изложа и някого друго на риск.

— Това е вече в миналото. Може да се преструваш, че си ми ядосан, но очите ти светнаха, когато онази нощ видя Хана на моста.

— Наистина не мисля, че можеш да забележиш нещо подобно от сто метра разстояние — каза той сухо.

— Мога да го видя дори от хиляда метра. Изключително добре прозирам в теб, Киров. Свикнала съм да те разчитам през годините. — Евгения се усмихна. — Когато влезеш в непознато помещение, погледът го обхожда за скрити заплахи. Аз също го правя, и то години, след като напуснах КГБ. Но когато си с Хана, пазиш само нея, не и себе си. Винаги знаеш къде е и какво става около нея. — Евгения сви рамене. — Едва се забелязва, но аз го виждам.

— Имаш богато въображение. Хрумвало ли ти е, че може би се чувствам отговорен за нея?

— Отново ставаш досаден. Да, хрумвало ми е, но отхвърлих мисълта. Предпочитам собствените си интерпретации. Те са много по-интересни. Повярвай ми, никой не е отговорен за Хана Брайсън, освен тя самата.

Киров се усмихна.

— Права си.

— Тя няма нужда от защитата ти, но заслужава уважението ти. Не си й засвидетелствал голямо уважение, когато си я напуснал по този начин.

— Така е. Прецаках нещата.

Евгения се усмихна лъчезарно.

— Виждаш ли, житейските ми уроци вече дават плодове. Човек трябва да бъде честен със себе си и да си признава слабостите. Добре, приключих с лекцията. — Изправи се. — Да вървим.

— Тези копелета!

Евгения беше влязла в къщата и бе започнала да разопакова багажа си, когато чу възклицанието на Хана.

Върна се в дневната.

— Щом споменаваш думата „копелета“, сигурно имаш предвид Киров. Той е първи в списъка.

— Не и в момента. За нещастие, има и други копелета по света.

Хана обърна лаптопа си към нея и й показа.

— Това всъщност е поверително, но в момента съм така ядосана, че пет пари не давам.

Евгения погледна екрана, на който се виждаха подводници, които много приличаха на „Конър“.

— Защо е поверително? — запита Евгения. — Половин Америка вече ги видя по „Дискавъри ченъл“.

— Никой не е виждал това, включително и аз.

Евгения сбърчи нос.

— Не използвахте ли подобна при Маринт?

— Да, подобна. Струва ми се, че корпорацията „Аква“ са модифицирали дизайна ми и са построили тази подводница за военни

цели. Това тук са площадки за изстрелване на ядрени ракети. А тези дупки са за оръдията. И кой знае какво още са добавили?

— И не си знаела за това?

— Да. Не са се консултирали с мен и дори не са ми споменавали за тази възможност. — Изруга. — Еберсоул ми каза, че имат нужда от мен за нещо. Знаели са, че ще бъда бясна, когато разбера.

— За какво са имали нужда от теб?

— Не знам. Еберсоул се опитва да се свърже с мен, откакто сме тръгнали. Оставил е това съобщение в електронната ми поща. Решил е, че единственият начин да получи отговор от мен, е да ми покаже това.

Евгения посочи лаптопа.

— Предполагам, че нямаш достъп до електронна поща тук.

— Нямам. Но помолих Киров да ме закара до място, където има безжичен Интернет, така че да не издам местоположението ни. — Хана извади евтиния си телефон. — А сега трябва да се обадя на Еберсоул. Но ако някой следи неговите телефони, ще е по-добре да се свържа с различна клетка. Ще се обадя от друго място.

Евгения грабна якето си.

— Ще дойда с теб.

Хана смръщи вежди.

— Нямам нужда от бодигард.

— Не затова идвам. — Евгения взе якето на Хана и ѝ го хвърли. — Дъблин е страхотен град. Трябва да видим колкото можем повече от него.

Взеха такси до района, в който се намираше барът „Темпъл“. Това беше доста известно място с много барове и ресторанти. Бяха им необходими само няколко минути да намерят кръчма, която да не е пълна с туристи. Евгения влезе вътре да запази маса, а Хана потърси спокойно местенце отвън, за да се обади по телефона.

Секретарката на Еберсоул вдигна веднага.

— Човек би помислил, че избягваш обажданията ни — каза спокойно Еберсоул.

— Какво си мислил, по дяволите?

— А, виждам, че си получила снимката.

— Моля те, кажи ми, че това е произведение на отдела ви по графично изкуство.

— Не. Подводницата е истинска. Направена е в завода ни в Норфолк. Къде си, Хана? Да обсъдим въпроса лично.

— Не е възможно. Не мога да си представя дори, че сте модифицирали дизайна ми, без да се консултирате с мен.

— Не е наша работа.

— А чия?

— Ти как мислиш? Видяла си снимката. Кой, според теб, е платил за модификациите?

Хана знаеше. Беше разбрала в мига, в който бе видяла дупките за оръдията.

— Американската флота.

— Искаха сами да направят модификациите. Казаха, че е въпрос на сигурност.

— Това е смешно. Правила съм много военни проекти.

— Знам. Но имаха някои особени идеи. Общо взето, искаха да получат желания резултат, но без да се препират с теб.

— Не бих спорила с тях, ако правят всичко както трябва.

— За това исках да говорим. Проектираните от тях подводници не притежават маневреността на твоите, които използвахме при Маринт.

— Странно — каза тя саркастично. — Маневреността не е ли обикновено изискване за военните подводници?

— От американската флота не мислеха, че въпросът е за присмех. Това са флотилия миниподводници, които...

Тя стисна здраво телефона.

— Какво искаш да кажеш с това „флотилия“?

— Седем са вече завършени. В момента се конструират още шест, но преустановихме работата по тях, докато не си изясним какво трябва да бъде направено.

— Седем? — Гласът на Хана трепереше от гняв. — Изменили сте дизайна ми и сте повторили една и съща грешка седем пъти? Ти сериозно ли говориш?

— Хана, моля те. Успокой се.

— Как бих могла? Не мога да повярвам, че сте се съгласили на това.

— От флотата много бързаха да ги пуснат във вода.

— Но защо корпорацията „Аква“ не се е противопоставила? Има една вълшебна дума, която използвам, когато някой се опитва да ме убеди в нещо, което не смятам за добра идея. И знаеш ли коя е тя? Думата е „не“.

— Не е толкова просто.

— Напротив. Отказвам непрекъснато.

— Договорът бе за много милиони. Имаме отговорност към акционерите си.

— И аз имам отговорност към банката, която държи ипотеката за жилището ми. А още и към племенниците си, които искат да учат в колеж. Но все пак отказвам.

— Истинска каша е, Хана. Признавам. Имаме нужда от помощта ти.

— Не е за вярване. Не знам на кого да съм по-ядосана. Дали на американската флота за глупостта, или на „Аква“ — за алчността.

— Хана, моля те. Имаме нужда от помощта ти.

Хана си пое няколко пъти дълбоко дъх и продължи:

— Трябва да призная, че никой от хората ти не ми спомена и дума за това. Може да им се има пълно доверие по отношение на сигурността.

— Вероятно не са искали да са край теб, когато узнаеш. Аз поне не исках.

— Значи подводниците са истинска катастрофа?

— Всъщност, не. Справят се доста добре, въпреки, теглото, което въоръжението добавя. Просто са тромави при обръщанията. Инженерите от флотата се опитаха да отстранят недостатъците, но имат някои проблеми. Получихме одобрението им да те включим в проекта.

— Одобрение от флотата, не от мен.

— Хайде, Хана...

— Щом от флотата не са имали достатъчно доверие, да ме включат от самото начало, не виждам защо трябва да отстранявам грешките им.

— Направи го за „Аква“, Хана. Ние ти осигурихме експедицията при Маринт.

— Само защото сте мислели, че може би ще имате нужда от мен за военния проект.

— Отчасти, да.

— Но флотата налива милиони в този глупав проект и аз ще бъда щастлива да ги пратя по дяволите.

— Хана, където и да си, позволи ми да изпратя частен реактивен самолет за теб. Докарахме подводниците в Лас Палмас на Канарските острови, за да ти бъде удобно. И тъй като „Коперник“ е още тук, предполагам, че ще се върнеш на борда му. Ела да видиш подводниците в действие.

— Не е възможно в момента.

— А кога ще бъде възможно?

— Може би никога.

— Моля те, Хана. Ще работим с теб. Всичко, което поискаш.

— Дори да исках да помогна, а аз не искам, в момента не мога. Не съм свободна.

— А ако ти изпратя информация за подводниците и какво сме разработили досега?

— Изпрати. Но не мога да гарантирам, че ще я погледна.

— Ще изпратя куриер.

— Не. По електронната поща.

— Информацията е доста. Разпечатки, доклади, видеоматериали на подводниците в действие... Ще бъде много по-просто да изпратя куриер.

— Нищо не е по-лесно от електронната поща. Сканирай всичко, архивирай го и ми го изпрати.

— Това не е най-сигурният метод. Материалите са поверителни, помниш ли?

— Тогава ги кодирай. Използвай същия код, който използвахме и преди експедицията до Маринт.

— Хана, защо затрудняваш едно толкова просто нещо?

— Този е единственият шанс да ти помогна. Ако бях на твое място, щях да го приема.

Еберсоул ругаеше под носа си.

— Ще го направя, а кога ще се чуем пак?

— Такова нещо не мога да ти обещавам. Но този наистина е единственият ти шанс — каза Хана и сложи край на връзката.

„По дяволите Еберсоул, корпорацията «Аква» и американската флота.“ Не трябваше да се обажда. Знаеше, че така само ще се ядоса,

но Еберсоул бе намерил начин да получи исканото от него.

Евгения надникна навън. Погледна Хана в лицето и бавно кимна.
— Влез вътре, Хана. Трябва веднага да пийнеш нещо!

След половин час Хана все още пиеше първата си бира и гледаше как Евгения довършва третия си коктейл. Оркестърът от трима души изпълняваше народна ирландска музика, но тя почти не се чуваше заради шумните гости на заведението.

— Наистина трябва да пийнеш — каза Евгения.

— Няма да ми помогне — каза Хана. — Алкохолът не ми действа, когато съм ядосана. Имам късмет в това отношение. Или нямам, зависи как ще погледнеш.

— Определено нямаш. И какво ще правиш с тези подводници?

Хана се облегна назад.

— Проблемът е на флотата, не мой. Ние трябва да се концентрираме върху ставащото тук.

— Ще им помогнеш, Хана. И двете го знаем.

— Защо казваш това? Те ме предадоха. Изиграха ме.

— О, но тези плавателни съдове са все още твои деца. Копелета може би, но все пак твои. Не вярвам, че ще им обърнеш гръб.

Тя смръщи вежди и отпи от бирата си.

— Е, може би няма. Но пак ще накарам и флотата, и „Аква“ да се поизпотят малко.

— Добре. Одобрявам. — И тя се облегна назад. — Решението е взето. А сега се отпусни и се позабавлявай малко, преди да се върнем в къщата. — Изучаваше Хана с поглед. — Този епизод ми даде ново виждане за теб. Винаги съм те мислила като изобретател и изследовател. Винаги съм знаела, че си сила, с която трябва да се съобразяват, но никога не ми е хрумвало, че може да си важна за военните.

— Опитвам се да не бъда. Работила съм за тях и преди. По дяволите, те са важен фактор в моята професия. Но се опитвам да ги избягвам, когато е възможно. — Стисна устни. — Заради глупави грешки като тази.

— Не си идеалистка по отношение на военните?

— Военните защитават страната ми. Ако вървят по път, който намирам за грешен, значи трябва отново да си помисля. — Поклати глава. — Макар че военните имат своя бюрокрация, това определено е влудяващо.

— Но ти можеш да работиш навсякъде по света. И все пак вярвам, че си патриотка.

Хана сви рамене.

— Да, обичам страната си. Всички правим грешки. — Погледна Евгения. — Ти живееш и работиш в Съединените щати. Сигурно мислиш, че страната е приемлива.

Евгения кимна.

— Винаги съм я харесвала. Динамична е. Завиждам ви. Двамата с Киров вече нямаме родина. Не ме искат в страната ми, след като напуснах КГБ. А той бяга толкова дълго, че когато можеше да се върне в Русия, за него вече нямаше нищо там.

— Киров може да се грижи за себе си. — Усмихна се на Евгения. — А теб отказвам да съжалявам. Никой не е постигнал по-голям успех.

— О, да. — Отпи от бирата си. — Наистина много харесвам живота си. Уреден е. Киров, от друга страна, все още търси. Кой знае къде ще стигне.

— Кой знае? Не мога да си представя кой е по-способен от него да си създаде място за живеене, където и да е — каза Хана. — Желая му късмет.

— Звучи много крайно.

— Имам си собствени проблеми. Киров иска нещата да стават по неговия начин и винаги може да замине нанякъде. Не мога да разчитам, че ще бъде до мен, затова не мога да си позволя увлечение. Ще бъде глупаво. Нямам нужда от него.

— Да, но го искаш, нали?

Хана сведе поглед към питието си. Искаше ли го?

Той притежаваше харизма, магнетизъм и я заливаше топлина, когато го погледнеше.

О, да, нямаше съмнение, че го желае сексуално. Кое не означаваше, че ще постъпи неблагоприятно.

Допи бирата си.

— Изпий си питието, Евгения. Време е да се върнем в къщата.

В десет часа на следващата сутрин Киров влезе в апартамента и се изненада да види Дрискол и Чарли, облечени в кафяви униформи и застанали пред огледалото. Усмихна се.

— Сега сте хората по поддръжката?

Дрискол намести значката си.

— Да. Така са облечени служителите към охладителната камера на Гадер. Уши ни ги деветдесетгодишна старица от Дъндръм. Вълшебница е в тези неща. Показах ѝ снимка, дадох ѝ размерите ни и тя ги изработи за по-малко от шестнайсет часа.

— Още един човек, когото е добре да познаваш — каза Киров.

Дрискол сви рамене.

— В моята работа не оцеляваш, ако не разполагаш с цяла мрежа талантиви хора. — Протегна ръце. — Намерила е възможно най-добрия плат и ни прилягат идеално.

Можем да влезем през главния вход на обслужващата фирма и никой няма да се усъмни в нас.

Чарли заемаше различни пози пред огледалото.

— Трябва да кажа, че ми стои дяволски добре. Не са много мъжете, които изглеждат добре в такава униформа, но аз определено съм от тях. — Вдигна яката и заговори като съблазнител: — На вашите услуги, мис Ана. Мога ли да направя още нещо за вас?

— Не ми харесва как говориш — каза Дрискол. — Звучиш като посредствен порноактьор.

Чарли се засмя.

— Толкова ли е зле?

— Да. Но наистина изглеждаш добре. — Посочи някаква схема на стената. — А сега да се върнем на работа. Трябва да изучим камерата.

Чарли направи гримаса.

— Но ние само се преструваме на хора от поддръжката.

— Ще трябва да поправим компресора, забрави ли? Ще се упражняваме на много подобен на него.

Чарли поклати глава.

— Още домашна работа...

— Тя е деветдесет процента от всяка работа, момчето ми. И особено от моята. А сега да запретваме ръкави.

Докато Чарли изучаваше схемата, Дрискол и Киров излязоха на терасата и се загледаха в стадион „Авива“. Той блестеше на утринното слънце, отразените от него слънчеви лъчи заливаха съседните сгради.

Дрискол бръкна в задния си джоб и извади плик.

— Това дойде сутринта. Благодаря.

— Какво е?

— Писмото с предложение за работа от „Денисън секюрити“. Много щедра заплата, плюс отговорността да наема пет души мой персонал.

— Поздравления.

— Ти го направи за мен, Киров. Благодарен съм.

— Не беше трудно. Със собственика сме били заедно в руската флота.

— Аха. Връзките ти са в действие.

— Той вече знаеше за теб и репутацията ти. Очарован е, че ще работиш за него и ще пазиш клиентите му, за да не бъдат ограбени от хора като...

— Мен — усмихна се Дрискол.

— Точно така.

— Както и да си успял, благодарен съм ти. Мога да наема сина си и да му покажа правия път. Нещо, което на мен не ми беше предложено в младостта ми. — Погледна Чарли през стъклената врата. — Майка му е била права да го пази в тайна през всичките тези години. Нямах да повлияя добре на възпитанието му.

— Сигурен съм, че това не е вярно.

— Така е. Не вървах по правия път, затова и не можех на никого да го посоча. — Дрискол сведе поглед. — Знаеш ли, когато остаряваш и виждаш как любимите ти хора умират, светът може да стане много тъжно място. Затова Чарли е такава радост в моя живот. Не е същото, като да съм го отгледал от бебе, но вероятно, в нашия случай, е дори по-добре.

Киров се усмихна.

— Което означава, че и двамата имате късмет.

— Имаш ли деца?

— Не.

— А някога мислил ли си да имаш?

Киров кимна.

— Някога бях женен и двамата със съпругата ми искахме голямо семейство. Тя си беше наумила, че ще искаме пет деца. Не четири, не шест, а пет. И дори започна да им измисля имена. Записваше ги на листчета хартия и ги лепеше на хладилника. Ако някое име ѝ омръзнеше след седмица, отпаднаше от списъка.

— Интересна система.

Киров се усмихна.

— Да, беше много специално време. — Обърна се рязко. — Е, имаш работа. Ще те оставя. И поздравления отново, Дрискол.

Агент Елайджа Бейкър сложи слушалките на главата си и се приготви да чуе още хиляди извинения. Двамата агенти, които беше довел със себе си в Ирландия, оплескваха операцията при всеки неин обрат.

— Аз изпробвах лично онези проследяващи устройства — каза агент Бейкър. — Трябва да работят навсякъде в града.

— И какво се е случило, тогава?

— Не знам. Двамата с Холис поставихме такива в абсолютно всички обувки на Хана и в джобовете на палтото ѝ. Изчезнаха от монитора преди час.

— Да — каза Бейкър с горчивина. — И тогава ми предложихте нескопосаната теория с местната интерференция. Мислехте, че ще мине. А междувремежно Хана Брайсън изчезна.

— Е, обаждам се да кажа, че се появиха на екраните ни преди малко.

— Всичките?

— Да.

Лицето на Бейкър засия. Може би Брадли и Холис не бяха чак такива неудачници, все пак.

— Установихте ли отново визуален контакт с Брайсън?

— Не точно.

— Какво означава това?

— Проследихме сигнала. Той ни отведе до сградата на Централната поща. И по-точно до кошчето за боклук пред сградата.

— Обувките на Хана Брайсън са били в кошчето?

— Тъ, не. Устройствата са били отстранени, поставени в опаковка за подаръци и изхвърлени в кошчето. Бяха адресирани до теб.

— До мен?

— Да, сър. „На Елайджа Бейкър, с любов.“ Позволихме си да отворим пакета. Устройствата бяха подредени във формата на сърце.

Много забавно, Киров.

— А мобилният й телефон? Използва ли го?

— Не, сър. Не и от вчера сутринта.

— Добре. Останете на поста си. — Бейкър сложи край на връзката и изруга. Трябваше да нареди да следят Хана Брайсън лично, вместо да разчита на тези проклети GPS устройства.

— Тежък ден в офиса?

— Да. — Обърна се към леглото, когато тя зададе въпроса си. — Не сме по-близо до откриването на Киров от вчера. Дори сме по-далеч всъщност.

Анна Деверо седна в леглото и се загърна в завивките, оставяйки раменете си голи.

— Казах ви, че трябва да го поверите на мен.

— И как щеше да се справиш? Да отвлечеш Хана Брайсън и да я измъчваш, докато не ти каже каквото искаш да знаеш?

Анна сви рамене.

— Много по-ефективно от вашия подход.

— Мисля, че това изисква повече финес.

— Финесът не ви отвежда много далеч в момента. — Усмихна се нежно. — Понякога, мили мой, се изисква по-остър инструмент.

ГЛАВА 11

Хана отвори портата на наетата къща и видя Киров застанал на предната веранда.

— Придвижвам нещата — каза той.

И мина покрай нея, преди да е успяла да му отвори вратата.

— Влез.

Той не обърна внимание на сарказма в гласа ѝ.

— Моите източници ми казаха, че Гадер ще се върне в страната до четирийсет и осем часа. Ще трябва да изпълним планираното утре.

Хана си пое дълбоко дъх.

— Дрискол готов ли е?

— Трябва да се увери, че връзката му в телефонната компания е готова, но всичко друго е вече уредено. Той е истински професионалист.

— Това е повече, отколкото мога да кажа за нас двамата.

Киров постави длан на ръката ѝ, сякаш да я окуражи.

— Ще се справим.

Хана вдигна поглед към него изненадана. Гласът му бе дрезгав, но усмивката му бе почти успокоителна. Не виждаше много често тази негова страна.

— Щом казваш.

— Твърдя го с убеденост. Изглеждаш уморена. Спиш ли достатъчно?

— Въртях се неспокойно през по-голямата част от нощта. Мислех как да измъча корпорацията „Аква“.

Той се засмя.

— Цялата корпорация или някой специално?

— Всичките.

— Какво са направили, че да заслужат гнева на Хана?

Тя махна с ръка.

— Дълга история.

— Разбирам — каза той някак разсеяно. И смени темата. — Ще имам нужда от помощта ти, преди да сме привели плановете си в действие.

— Затова съм тук. От какво имаш нужда?

— От удивителната ти памет. Вчера ни прекъснаха, преди да съм успял да заснема лабораторията. Искам да я огледам отново... чрез теб.

— Добре.

Още от дете тя притежаваше фотографска памет, която ѝ позволяваше да си спомня и най-малките подробности само след кратък поглед. Когато беше дете, тя много се забавляваше — например, беше убедила учителите си, че притежава рентгеново зрение, като им описваше видяното преди съдържание на дамска чанта или чекмедже. Но когато порасна, я пазеше в тайна от повечето си приятели и колеги. Ако знаеха за тази необичайна нейна способност, нямаше да ценят толкова високо постиженията ѝ. Както беше казала на Мелис, предпочиташе да не я демонстрира.

— Ще помогне много.

Хана седна на дивана в дневната и направи знак на Киров да седне до нея.

— Ще направя всичко, на което съм способна.

— Имам вяра в теб — каза той тихо. — Виждал съм те да се справяш при много по-трудни обстоятелства.

— Помня. — Последния път, когато ѝ се наложи да използва паметта си, искаха от нея да опише ужасната нощ, в която бе загинал Конър. Беше истински кошмар. Сега щеше да бъде много по-лесно.

Всичко щеше да е много по-лесно от онова.

„Не мисли за това. Концентрирай се върху настоящето.“

— Както знаеш, не мога веднага да я опиша. Трябва ми минута, за да се пренеса обратно през времето на самото място.

— Имаме всичкото време на света.

— Току-що ми каза, че това не е вярно. — Облегна се назад и си пое дълбоко дъх.

„Върни се назад. Виж местата, усети миризмите...“

Бяха влезли през вратата, оставяйки след себе си гласовете в коридора...

Тежката дървена врата се затвори със скърцане след тях...

Силна миризма. На сярата?

Стъпките им отекваха по пода, покрит с бели плочки. Нейните дори бяха проскърцали два пъти. А флуоресцентните лампи над главите им жужаха.

Тези лампи... едната премигна. Беше третата вляво.

И тази подробност изведнъж я накара да си спомни ясно цялото помещение.

Отвори очи.

— Добре. Там съм. Какво искаш да знаеш?

— Има ли отвори на отоплителната и климатичната инсталация?
— запита той бързо.

Тя се усмихна.

— Не бързай, картината няма да изчезне, ей така изведнъж да се изпари. Странно, не виждам такива. Чакай. Ето ги. Ниско долу по протежението на всяка от страничните стени. Дълги редици отвори.

Киров поклати глава.

— Удивително.

— Какво друго?

— Хладилните камери имат ли екрани, на които е изписана температурата им?

— Да. В десния горен ъгъл.

— Можеш ли да видиш температурите?

Беше ѝ трудно, но се справи.

— Четирийсет и четири градуса, четирийсет и четири градуса, петдесет и един. Само това различавам. Не виждам онези в другия край на стаята от мястото си.

— Добре, а сензори за движение? Аз не видях, но трябва да бъдем сигурни.

— И аз не виждам отпред... — Хана си представи как се обръща.

— Не виждам и отзад. Няма и видими алармени инсталации.

— Добре. И на всяко бюро има кранче за газова горелка, нали?

— Да. Във формата на буквата L.

— Предполагам, че някъде отпред има ключ за всичките?

Хана си представи как присвива очи.

— Има някаква кутия на бюрото на професора. И процеп за малък ключ. Вероятно е това.

— Отлично.

— Нещо друго?

Киров поклати глава.

— Не, само от това имах нужда. Притежаваш невероятна дарба, Хана.

Тя напусна мислено лабораторията и посвети вниманието си отново на Киров.

— Не съвсем. Това е като номер. Няма нищо общо с истинската интелигентност, въображение и творчество.

— Дарби, с които също си благословена.

Тя сви рамене.

— При тях трябва да работя повече, но и задоволството е много по-голямо.

— Виждам.

Хана се изправи и посочи кухнята.

— Искаш ли кафе? Мисля, че Евгения купи някакво ужасно силно френско кафе, а може да има и...

— Хана... — Киров взе ръката ѝ и палецът му нежно я погали.

Заляха я горещи вълни.

— Не го прави.

— Не? — Изправи се и се приближи плътно до нея. — Време е. И двамата го искаме.

— Не правя всичко, което искам. Имам ум и воля.

— Красив ум — прошепна той. Ръката му се плъзна и погали тила ѝ. Целуна я. — И прекрасна воля. — Целуна я отново. — Първото, което забелязах в теб и от което се възхитих. — Палецът му галеше тила ѝ и вълнението ѝ нарастваше с всеки миг. — Но оттогава започнах да ценя и много други неща. — Езикът му докосна нежно долната ѝ устна. — Имаш прекрасни рамене. Гърдите ти са невероятни. — Дланите му се плъзнаха надолу и спряха на хълбоците ѝ. — Мога да се възбудя само като те гледам да вървиш... свободна, смела, безкомпромисна...

Тя гореше. Не можеше да диша.

— Опитваш се да ме съблазниш.

— Да. Определено се опитвам. — Едрите му длани стискаха хълбоците ѝ. — И се моля да успея. Успявам ли?

Това не беше умно. Защо не можеше да се отдалечи от него?

Направи движение, но долната половина на тялото ѝ се изви към него.

Той си пое рязко въздух, заби пръсти в хълбоците ѝ, притисна я към себе си.

— Какъв прекрасен отговор. Харесва ли ти?

Тя прехапа долната си устна, за да не извика.

— Разбира се, по дяволите. — Задъхваше се. — Това е секс. Което не означава, че...

— Шшш, тихо. — Целуна я отново. — Помниш ли какво ти казах веднъж? Винаги ще бъда до теб.

— Странни думи към жена, от която скоро ще си тръгнеш.

— Да, усещам иронията в ситуацията. Разбира се, по онова време мислех, че ще умра. Имам предвид емоционално.

— Благодаря, че се върна да ми изясниш нещата. — Господи, тялото ѝ беше готово.

— Позволи ми да бъда по-буквален този път. — Целуна я отново. — Желая те, Хана.

— И затова трябва да скоча в леглото с теб?

— Това е най-искреното ми желание. — Дланите му галеха гърдите ѝ. — Ще направя така, че да стане и твое най-искрено желание. Обещавам, Хана.

Гърдите ѝ се издуваха под дланите му, мускулите на стомаха ѝ се свиваха. Бузите ѝ горяха. Чувстваше как постепенно престава да се съпротивлява. Защо въобще се опитваше? Нали го искаше? Желаше го.

— Евгения ми каза, че ще се върне едва следобед — прошепна Киров. — Къде е спалнята ти?

— Защо Евгения... — Замръзна, когато мисълта стигна до замъгления ѝ от желание ум. — Не, знам защо го е казала. — Отстъпи назад и го отблъсна. — Евгения ти е приятелка. Помага да получиш от живота всичко, което искаш. Каза ми, че от нас двамата ти си по-важният. Така че, естествено, ще намери начин да те улесни, ако искаш да се търкаляш в леглото с мен.

— Глупости. Никой не е имал такъв замисъл. Може би е искала да ми даде възможност. Това не би ме изненадало. Но има ли значение какво иска Евгения? Важното е, че ние го искаме.

— Има значение, защото не искам да бъда манипулирана от нея или от теб. И двамата сте майстори на манипулацията, но не и с мен, Киров. Няма да мине.

— Тогава ще измамиш и двама ни. Защо не си съгласна? Искаш го, по дяволите.

— Да. — Господ да ѝ беше на помощ, все още го желаше. Трепереше само като го погледнеше. — Но ти ме съблазняваш, Киров. Призна го. А аз ти позволих да го направиш. Между нас все още има нерешени неща, все още ме боли, задето си тръгна така. — Поклати рязко глава. — Когато реша да легна с някого, това ще бъде по моя воля, мое решение, а не защото съм съблазнена, противно на здравия разум. Не съм толкова слаба. — Но беше на косъм да захвърли здравия си разум през прозореца. — Идваш тук, шепнеш ми романтични фрази, казваш ми, че означавам нещо за теб. Е, аз пък не те слушам.

— Това беше доста ясно — каза Киров. — И щом е така, ще е най-добре да си тръгна. Не съм... на себе си в момента. — Обърна се и закрачи към вратата. — Което означава, че се изкушавам да те съборя на пода и да те накарам да се подчиниш на инстинктите. Но съм цивилизован човек. — Като стигна вратата, се обърна с лице към нея. То беше зачервено, а очите му горяха. Не изглеждаше цивилизован. Излъчваше чисто мъжко желание. Никога преди не бе виждала нещо такова. — И като цивилизован човек, ще ти позволя да запазиш личното си пространство. Това все пак ще се случи, но ти ще накараш и двама ни да преминем през ада, докато стане. Ако ме пожелаеш, обади ми се. Обещавам, че няма да се опитвам да те съблазнявам. Податлив съм на сексуалното убеждаване. И ще се наслаждавам на всяка секунда. — Отвори вратата. — Ще се видим утре, Хана.

Тя гледаше вратата, която се затвори след него. Идиотка ли беше? Господи, искаше да легне с него. Тялото ѝ все още беше подуто, болеше. Искаше ѝ се да изтича след него и да му каже...

Гордостта и волята бяха хубави неща, но не можеха да ѝ попречат да изгаря в треска за него.

Не беше идиотка. Ако имаше връзка с Киров, тя трябваше да започне с абсолютна честност и с яснота за това по какъв път ще поемат и къде ще се озоват. Трябваше да бъде вярна на себе си.

По дяволите.

Бержерак, Франция

Гадер шофираше по покрития с чакъл път, който щеше да го отведе до отдавна занемареното лозе, което принадлежеше на дядо му. Виното, произвеждано тук, беше посредствено в най-добрия случай, но дядо му беше достатъчно умен да подкупи местните туроператори, за да водят групите си във винарната и да го опитват. Там красивите и едрогърди жени сключваха сделки и поръчваха големи количества всеки ден. След смъртта на дядо му обаче никой не продължи инициативата и лозето бе обрасло с бурени.

Но ето, че сега, след всичките тези години, то отново щеше да изиграе някаква роля.

Гадер следваше пътя, който го отведе до задния вход на главната сграда. Паркира близо до малкото ремарке, в което имаше генератор. Слезе от колата и влезе в сградата през скърцащата врата, чиято боя бе олющена.

Доктор Тимъти Холис му извика от другия край:

— Радвам се да те видя, Гадер.

Холис беше слаб, с дълга до раменете черна коса. Вратовръзката му бе разхлабена, ръкавите — навити до лактите, по ризата му имаше петна от пот и беше очевидно, че работа усилено от известно време. Гадер се запита какво ли ще помислят колегите му от Лувъра, ако го видят в този момент. Поклати глава.

— Съжалявам, не съм Анна. Знам, че си разочарован. Тя е заета, има някаква работа извън страната. И вярвам, че спартанската обстановка не е затруднила особено работата.

— Тук е много спокойно. А повярвай ми, аз оценявам нуждата от усамотение. За мен е чест, че ми е дадена възможност да работя с нещо толкова ценно.

— Макар че никога няма да можеш да разкажеш за работата си?

Холис прокара бързо ръка през потната си коса.

— Тази рамка ми даде отговори, които отдавна търсим. Сега мога да открия много доказателства, които ги подкрепят. Когато свърша, вече няма да имам нужда от рамката.

Гадер кимна.

— Ще бъдеш с години пред Мелис Немид и всеки друг изследовател.

— Което означава повече пари и ресурси, за да продължа работата си. Повярвай ми, много е трудно да намериш кой да спонсорира изследванията ти върху Маринт, ако не се казваш Мелис Немид. Проектът може и да е тайна, но пак е удивителна възможност за мен.

— Добре. Нямам търпение да видя находките ти.

— Няма да бъдеш разочарован. — Холис направи знак на Гадер да го последва в другия край на огромното помещение. — Нека ти покажа какво съм свършил.

Отидоха в другия край на онова, което някога бе винарна. Гадер погледна няколкото плитки подноса, всеки от които бе пълен с различна на цвят течност. До всеки имаше и малки моделирани парченца в същия оттенък.

— Какво е това?

— От рамката липсват дузини парченца бижута, кварц и цветно стъкло. Работата по възстановяването им бе доста тежка. В някои случаи са останали достатъчно фрагменти, за да ми подскажат с какъв цвят точно да заменя липсващите парченца. В други случаи трябва да налучквам и да търся взаимодействие със заобикалящите парченца.

— Цветовете наистина ли са толкова важни?

— Да. Някои фигури в езика на жителите на Маринт могат да имат съвсем различно значение в зависимост от цвета, в който са изписани. Така че, да, цветовете са от съществено значение.

Гадер погледна подносите на пода.

— Значи ги използваш, за да правиш парченца, които да заменят липсващите?

— Да, от полиуретан. Възстановявам ги с абсолютна точност. И получих точна възстановка на рамката.

— И къде е тя?

Холис се усмихна.

— Тя трябва да се гледа навън, за да преминават през нея слънчевите лъчи. Мисля, че трябва да видиш пълния ефект.

Холис посочи портата, която водеше към заграден вътрешен двор, където някога туристите са опитвали виното под ласкавите слънчеви лъчи. Гадер го последва и видя, че рамката виси между две платформи, високи по два метра. Многоцветните квадрати бяха ярко

осветени от следобедното слънце и блясъкът им бе такъв, че спираше дъха.

— Невероятно, нали? — Холис погледна Гадер, а после — рамката. — Точно така е изглеждала през последните дни на Маринт.

— Изумително — каза Гадер. Сведе поглед към белите плочки и дъхът му спря. — О, мили боже.

Гадер се бе втренчил в многоцветната мозайка, която слънцето и рамката образуваха по белите плочки, с които бе покрит вътрешният двор. Ярките цветове го караха да губи дар слово. Поклати удивено глава.

Холис посочи многоцветната мозайка.

— Такива рамки е имало из цял Маринт, но тази е специална. Работа е на учен, който твърдо рано открил какво е причинило упадъка на Маринт.

— Нещо по-определено?

Холис се усмихна и подаде на Гадер папка.

— Докладът ми. Всичко е записано в него. Има и снимки с висока резолюция на мозайката, както и преводът ми, символ по символ, на съобщението. Самата Мелис Немид не би могла да свърши по-добра работа.

Гадер разлисти набързо страниците, като обърна специално внимание на последните две. И вдигна рязко глава.

— Абсолютно ли си сигурен?

— Без никакво съмнение. Точно това търсеше, нали?

Гадер отпусна ръце покрай тялото си.

— Резултатът е по-добър, отколкото си позволявах дори да мечтая.

— И аз реших, че ще бъдеш доволен.

Гадер се усмихна.

— Правилно си решил. Заслужаваш награда, доктор Холис.

— Няма да откажа, ако ми предложиш такава. — Усмихна се. — Макар че щеше да ми достави по-голямо удоволствие, ако ми беше поднесена от прекрасната Анна.

— Прекрасна е, нали? И толкова се интересува от теб. Няма да повярваш колко задълбочено обсъждахме успешното ти завършване на проекта.

Лицето на Холис грейна.

— Наистина ли? Какво каза тя?

— Нямам време да ти разкажа всичко. — Гадер бръкна в джоба на якето си. — Но, повярвай ми, щеше да се радва да ти даде сама наградата.

Извади полуавтоматичния си пистолет и стреля четири пъти в гърдите на Холис.

Стадион „Авива“

Дъблин, Ирландия

Дрискол и Чарли седяха в караваната на две пресечки от стадиона. Играеше се мач и нощното небе бе прорязано от светлините на лампите.

Дрискол се засмя, когато Чарли разви схемата на охладителната камера.

— Ако вече не си я научил наизуст, сме в беда.

— Знам я, не се тревожи. Само се надявам приятелят ти да е успял да вкара вируса в хранващата система на стадиона.

— Каза, че се е погрижил още снощи, и му вярвам. Досега не ме е разочаровал.

— Винаги има първи път.

— Прав си, синко. Но ако се обградиш с добри хора, увеличаваш шансовете си. Повече се тревожа за човека, който отговаря за телефона. Всички автоматични алармени сигнали към обслужващия център трябва да бъдат уловени и пренасочени към мен тук. Ако не се получи, можем да се срещнем с истинския екип по поддръжката. Ситуацията ще бъде доста неловка.

— Имам въпрос. — Чарли вдигна поглед от схемата. — Защо, за бога, си избрал тази кариера? Предполагам, че повечето крадци се занимават с това, защото са мързеливи. Но ето, че това е по-трудно от всичко, което съм правил в живота.

Дрискол се усмихна.

— Не се занимавам с това, защото е лесно. Прав си, не е. И ако не се справиш, ще прекараш години в затвора.

— Защо, тогава?

Дрискол дълго гледа през предното стъкло.

— Когато си израснал в Брей като мен, хората те гледат надменно. Собственици на магазини, банкери, почти всички. Предполагам, че това ме накара — поне в началото — да се чувствам по-умен от тях. Колкото и да се опитвах, не можеха да ме спрат да взема това, което искам. Кара те да се чувстваш силен.

Чарли кимна.

— Да.

— Но не си. Забавно е, има предизвикателство. Но накрая се оказваш просто паразит. Щом го осъзнаеш, вече не е толкова забавно.

— Ти обаче дълго време си се занимавал с това.

Дрискол сви рамене.

— Бях много добър. Което не означава, че винаги ми е харесвало. — Потупа Чарли по ръката. — Идеята ми за това, кое е забавно сега, е работата в охранителната фирма.

Парите са добри и ще помагаме за залавянето на паразитите.

— Няма ли да се чувстваш като плъх, обърнал се срещу своите?

— Своите? Повечето са истински мръсници и не го забравяй. Всичко е част от играта, момчето ми. Колкото сме по-умни, толкова по-умни трябва да бъдат и те. Имам една тайна — повечето от тях никак не са умни.

Мобилният телефон на Дрискол звънна и той погледна екрана.

— Това е. Охладителната камера на Гадер докладва за повреда. — Усмихна се на Чарли. — Вътре сме.

Дрискол запали двигателя на караваната и спря пред входа за охраната на стадиона. Заговори на човека в будката:

— „Сигурни системи“. Тук сме по сигнал. Трябва да поправим охлаждащата камера на един от собствениците на апартаменти. Охраната знае за пристигането ни.

Младият човек в будката вдигна телефона и говори с някого няколко секунди. Започна да попълва пропуска им още преди да е затворил.

Протегна ръка и остави пропуска на таблото пред Дрискол.

— Добре, качете се по рампата, завийте надясно и карайте, докато видите знака за паркиране на служебни автомобили. Качете се на третото ниво, четвърти апартамент. Охраната ще ви чака и ще ви пусне в апартамента.

— Благодаря.

Последваха указанията, паркираха и разтовариха нещата си от караваната. И двамата носеха огромни кутии с инструменти, а Чарли дърпаше зад себе си и малък куфар на колела.

— Дотук — добре — прошепна Чарли.

— Още не сме свършили. — Дрискол се огледа, докато тълпата викаше радостно, защото отборът беше отбелязал гол. — Нека главата ти остане на раменете.

Наближиха входа на апартамента на Гадер точно когато пристигна охраната, облечен в синя униформа.

— Ще ви бъдем благодарни, ако отстраните повредата бързо — каза. — На мистър Гадер не му харесва някой да има достъп до апартамента, когато не е тук.

— Няма да бъде проблем — каза Дрискол. — Камерата ни изпрати диагностичен доклад, затова знаем какво точно трябва да бъде направено.

Влязоха в тъмния апартамент и охраната включи осветлението. Лампите не светнаха.

— Чух, че имало някакви проблеми със захранването — каза. — Надявам се, че нещата няма да се объркат за вас.

Дрискол поклати глава.

— Не би трябвало. Камерата има акумулатор и може да издържи двайсет и четири часа на акумулаторно захранване. — Посочи офиса на Гадер. — Вярвам, че е някъде там. Да започваме.

— Трябва да остана с вас.

— Разбира се. Ще ни покажете ли пътя?

Дрискол хвърли поглед през рамо и видя, че синът му е облян в пот. Не беше нещо ново за новак в занаята, но не бе добре за имиджа, който искаха да постигнат. Дрискол дръпна синята лента за коса, която беше в джоба на Чарли, и безмълвно му посочи челото. Докато вървяха към офиса на Гадер, Чарли сложи лентата на главата си.

— А, подобрен модел — каза Дрискол, като видя камерата. — Красива дърворезба. Тези се изработват единствено с врати от стъкло или неръждаема стомана. — Сведе поглед към цифрите под дръжката. Моментът на истината.

— Разполагате ли с комбинацията? — запита охраната.

— Щом има повреда, можем да я отворим с кода за обслужване.

Чарли му хвърли нервен поглед.

— Успокой се, хлапе. Лицето ти трябва да е безизразно като на играч на покер.

Дрискол набра шестцифрения код за обслужване, който бе видял да използват служителите при камерата в аптеката.

Нищо не се случи.

Не смееше да диша. Полазиха го тръпки. Най-лошият му страх се превръщаше в реалност. Как, по дяволите, щяха...

Ключалката щракна и на малкия екран се появи: „Отворено“.

Успех!

Бяха вътре.

Анна Деверо, която шофираше собственото си „Ламборгини“, се вля в съседната лента, като позволи на бизнесмена в близката кола да го огледа добре. Автомобилът ѝ винаги караше мъжете да се заглеждат, макар Анна да знаеше, че всъщност не могат да откъснат поглед от нея.

Усмихна му се. Като тийнейджърка и в началото на двайсетте си години често играеше тази игра, а сега беше време да провери дали все още притежава магията.

Телефонът ѝ звънна и тя извърна поглед от бизнесмена, на когото едва ли не му течеше слюнката. О, добре. Разбира се, все още притежаваше магията.

— Анна Деверо.

— Мис Деверо, тук е Чарлс Еймс, от охраната.

— Разбира се, Чарлс, познавам гласа ти. — Говореше тихо и с интимна нотка. Еймс ѝ беше правил много услуги. — Всичко наред ли е?

— Да, няма за какво да се тревожите. Казаха ни, че трябва да ви информираме за всичко необичайно, тъй като мистър Гадер е извън града. Току-що ни се обади охраната от стадион „Авива“. Повредила се е охладителната камера в офиса на мистър Гадер и охраната ни се обади, че техниците вече работят по отстраняването на повредата.

По дяволите.

— Как е станало?

— Токов удар. Не е кой знае какво. Ситуацията е под контрол.

Тя поклати глава. Идиотът вероятно мислеше, че Винсънт я използва единствено да охлажда виното си. Разбира се, че за него не е голяма работа.

— Отиди веднага там — каза рязко, забравила за интимната нотка. — И вземи двама от хората си.

— Моля?

— Погрижи се за защитата на съдържанието на камерата.

— Но там е охраната на стадиона. Обаче щом искате...

— Не губи време. Отиди веднага. — Анна сложи край на връзката. По дяволите.

Каза си, че трябва да се успокои. Вероятно наистина не беше голяма работа. Но все пак...

Натисна педала на газта и се понесе към стадион „Авива“.

„Тринити колидж“

Дъблин, Ирландия

20:40

Киров и Хана стояха в сенките на висок бор и гледаха малобройните студенти, които прекосяваха тъмното студентско градче. Хана потупа джобовете на якето си.

— Проверяваш ги за четвърти път — каза Киров. — Не си нервна, нали?

— Разбира се, че съм. Не ми харесва да се разхождам с тези неща.

— Само още две минути. Докато получим съобщението на Дрискол.

Хана гледаше Киров, който наклони часовника си така, че светлината на лампата да попадне върху него. Беше спокоен, както винаги, а отношението му към нея бе почти безлично. Не беше сигурна как ще се държи с нея след бурната им среща. Но Киров бе същият човек, когото вече започваше да опознава — уверен, властен и авторитетен, командващ всяка ситуация. Тя не беше и наполовина така спокойна като него, но се опитваше да прикрие този факт. Не беше типично за нея. Непрекъснато си представяше лицето му, излъчващата се от него сексуалност... да, съблазняването на сетивата.

„Забрави. Изчисти ума си от всичко. Мисли единствено за предстоящата работа.“

Телефонът на Киров звънна. Той погледна малкия екран и се усмихна.

— Дрискол е.

Хана въздъхна облекчено.

— Алилуя. Да вървим.

— Желая ти късмет.

— На теб също.

Киров затича нататък, а Хана тръгна бързо към сградата на ботаническата градина. Адреналинът изпълваше вените ѝ. Усещането бе така силно, че ѝ бе почти чуждо — сякаш обитаваше чуждо тяло.

„Стегни се. Концентрирай се.“

Затича към задния вход, от който щеше да попадне в коридора, водещ към офисите. Вратата се заключваше през нощта, но Киров я беше отключил по-рано с шперца си.

Дръпна я и, за нейно облекчение, тя се отвори. Влезе и затича по стълбището. След три площадки, отвори друга врата и излезе на покрива, където бучеше огромното външно тяло на климатична инсталация.

Съблече якето си, извади две тежки торбички, пълни с течност, и ги остави внимателно върху покрива. Разпра подплатата на якето си и извади алуминиев тиган за еднократна употреба. Разгъна го до първоначалната му правоъгълна форма.

Изля в него съдържанието на торбичките. Още преди да е изляла цялото им съдържание, от сместа започна да се издига дим.

Хана се усмихна. Само ако татко ѝ бе тук да види. Това беше домашно приготвена версия на течността, която използваша при любителските влакови модели. Познатата миризма донесе със себе си и прилив на спомени за баща ѝ, за богатата му колекция от влакове и стотиците метри железопътни линии.

Истинското забавление щеше да настъпи, когато сместа се влееше в отворите на климатичната инсталация.

Хана вдигна тигана и изля течността в тях.

Стадион „Авива“

Дъблин, Ирландия

Охраната сграбчи Чарли за ръката.

— Какво правиш?

— Трябва да преместя всичко в хладилната чанта.

— Наистина ли е необходимо?

— Собственикът вероятно щеше да възрази, ако ги оставя отвън — каза Дрискол. — Сигурно има причина да държи тези неща в хладилна камера. Но вратата трябва да е отворена, за да извършим ремонта. Затова ще ги преместя в хладилната чанта. Ако си съгласен да поемеш отговорността, мога да ги оставя и отвън.

Охраната поклати глава.

— Не, всичко е наред. Остави ги вътре.

Чарли постави в хладилната чанта още няколко шишенца с лекарства и две бутилки шампанско. И затвори капака.

Дрискол отвори кутията с инструменти и се усмихна на охраната.

— Няма да отнеме много време.

ГЛАВА 12

Киров погледна часовника си, а после — тротоара. Доктор Лампмън щеше да мине всеки момент на връщане от вечерния си курс. Но ако Хана не бе свършила със задачата си, щеше да мине покрай сградата с ботаническата градина и да продължи към паркинга.

Кое то не искаха да се случи.

Киров примижа и погледна към сградата. Дали това не беше...?

Дим.

Малко в началото, а после — повече и вече видим в помещенията, където лампите бяха запалени. Дори излизаше от някои прозорци на втория и третия етаж.

Зазвуча алармата и вътре засвяткаха червени светлини.

Киров погледна отново към тротоара. Няколко студенти се бяха спрели, а зад тях разпозна тромавата походка на доктор Саймън Лампмън. Точно по график.

Професорът гледаше сградата с ужас. Изруга високо и се затича към входа за лабораторията.

Киров беше на няколко метра след него.

Лампмън извади несръчно ключовете, отключи вратата и я отвори. Киров я улови, преди да се затвори, и загледа как Лампмън тича по слабо осветения, задимен коридор и влетя в лабораторията. Киров се спря на прага ѝ и го видя да отваря едно шкафче, да вади от него голямо кожено куфарче и да хвърля стотици листове на пода. След това отвори две охладителни камери и извади няколко химически прибора и подноси, които напъха в куфарчето.

Димът ставаше все по-гъст, а алармите като че ли пищяха още по-пронизително. Лампмън кашляше, очите на Киров се насълзиха. Тази смес навяваше на Хана приятни спомени от детството, но на Киров напомняше единствено за дизеловия генератор на подводницата.

Сви се в една ниша и загледа как Лампмън носи куфарчето към други охладителни камери в края на коридора. По пътя спря, отвори

чекмедже близо до камерите и напъха в куфарчето две DVD-та и папка. Отвори хладилните камери и прехвърли няколко прозрачни кръгли контейнера в куфарчето, което бе все още отворено. Спря се. Погледна първо лабораторията, след това камерите пред себе си, като че ли пресмяташе нещо наум. Кимна, затвори куфарчето и затича обратно към входа.

Киров понечи да застане на пътя му, но усети остро пробуждане в средата на гърба.

— Внимателно.

Киров се обърна. Беше младежът с дългата коса и раницата. Отблизо изглеждаше много по-възрастен и със сигурност доста по-заплашителен.

Лампмън замръзна.

— Какво става?

Младежът не сваляше поглед от Киров.

— Няма за какво да се тревожиш, докторе. Мистър Гадер ме изпрати да те пазя.

— Да ме пазиш?

— От хора като... този.

Младежът погледна коженото куфарче.

— Имаш ли всичко необходимо?

Лампмън кимна.

— Добре. Тръгваме. И тримата.

Стадион „Авива“

Дъблин, Ирландия

Дрискол показва на охраната дигиталния термометър.

— Четирийсет и два градуса. Съвършено.

— Добре. — Охраната посочи куфара на колела. — А сега сложете всичко обратно. Трябва да заключа.

Чарли отвори капака на куфара и бързо извади нещата, които беше сложил вътре. Двамата с Дрискол бързо ги наредиха в хладилната камера.

— Това ли е всичко? — Охраната надникна в празния куфар и кимна към камерата. — Добре. Затворете я.

Дрискол затвори вратата и отново използва обслужващия код, за да заключи вратата. Взе кутията с инструменти, а Чарли хвана дръжката на куфара с колелцата.

— Готово — каза Дрискол на охраната. — Благодаря, че ни отделихте от времето си.

Двамата с Чарли излязоха от апартамента и тръгнаха по рампата. Чарли вървеше бързо, няколко крачки пред другите.

— По-бавно — каза Дрискол. Когато приближи Чарли, прошепна: — Не прекалено бързо. Не искаме да изглежда така, сякаш бързаме.

Взеха асансьора до паркинга, натовариха всичко в караваната и влязоха. Дрискол отвори куфара, махна фалшивото дъно и огледа пробите.

— Добре свършена работа. Дори не те видях как пускаш тук.

Чарли се усмихна.

— Такава беше идеята, нали?

Запалиха двигателя и потеглиха.

Киров усещаше дулото на пистолета в основата на гръбнака си, докато вървеше по задимения коридор. Погледна назад към младежа.

— Мислиш ли, че ще успееш? Пожарната ще е тук всеки момент, а съм сигурен, че охраната на университетското градче е отвън.

— Прав си — каза младежът. — Трябва просто да те убия.

Лампмън изглеждаше като човек, който има пристъп на паническо разстройство.

— Не мога да се забъркам в нещо такова.

— Прекалено е късно — каза Киров. — Имаш ли представа колко хора вече умряха заради пробите, които държиш?

— И ти ще бъдеш един от тях — каза младежът.

Киров се наведе и се обърна рязко. Преди младежът да е успял дори да помръдне, Киров удари дланта му в стената и прободете китката му с малка игла. Само след секунди младежът изтърва оръжието и падна на колене. След две секунди беше в безсъзнание.

Лампмън започна да отстъпва назад.

— Какво, за бога...?

Киров вдигна иглата.

— Беше предназначена за теб. Сега ще взема куфарчето.

Лампмън го притискаше към гърдите си.

Киров вдигна пистолета и го затъкна в колана си.

— Дай ми го, моля те. Не искам да ми се наложи да използвам пистолета.

Докато Лампмън мислеше над думите му, Киров протегна ръка и изтръгна куфарчето от ръцете му.

Лампмън понечи да възрази:

— Не можеш...

— Кажй на полицията каквото искаш. Но истината няма да изглежда добре за теб, а Гадер в никакъв случай не би искал полицията да се намеси. И ако се тревожиш за репутацията си, трябва да помислиш и за нея.

Киров затича по коридора и се скри в дима. Протегна ръце пред себе си. Къде, по дяволите, беше задната врата?

Чакай. Този звук. Познатото бръмчене на двигател отвън. Отпред и леко вдясно.

Като използваше рева на двигателя за ориентир, Киров продължи да тича по задимения коридор.

Колко далеч можеше да е вратата?

После видя светлина отвън, която проникваше през стъклената врата и прорязваше дима.

Киров отвори вратата и попадна в светлината на фаровете от мотоциклет. Мотоциклетистът потегли с рев и спря рязко пред него.

Хана вдигна стъклото на шлема.

— Какво чакаш? Качвай се!

Киров скочи на задната седалка. Сирените на пожарната кола виеха в далечината, а Хана запали двигателя на мотора и подкара бързо към „Пиърс стрийт“.

Стадион „Авива“

Дъблин, Ирландия

Анна стоеше в офиса на Гадер, стиснала юмруци и втренчила поглед в хладилната камера.

— Няма ги! — Удари по съседното шкафче с длан. Обърна се към Карл Дайсън, шефа на охраната на стадиона. — Липсва ни нещо

ценно. Къде са сервизните работници?

— Току-що тръгнаха — каза мъжът от охраната, който влезе в този момент. — Но аз бях с тях през цялото време. Не са взели нищо.

— Идиот! — процеди тя през зъби. — Преди колко време тръгнаха?

Той сви рамене.

— Минути.

Тя хукна към изхода.

— Върни се в помещението си и виж записа. Искам марката, модела и номера на превозното средство, с което са в момента.

Дайсън заекна.

— Това не е възможно. Ще отнеме време.

— Възможно е, ако искаш да запазиш работата си. Искам да ги имам, преди да съм стигнала до колата си. — Спря на прага и се обърна. — И да ми кажеш в каква посока са тръгнали, преди да съм излязла от паркинга.

— На запад, по „Лендсдаунроуд“ — каза шефът на охраната, когато колата на Анна излезе с рев от гаража. — И със сигурност знаем, че шофират каравана „Мицубиши Делика Л400“, тъмносиня или черна.

— И все още не знаете номера?

— Да. Току-що видяхме данните от камерата при входа, номерът бе опръскан с кал. Имаме го отчасти... Започва с буквите „К“ и „Л“.

— Разбрах.

— Обадохме се на компанията по поддръжката, те нямаха представа, че камерата е имала нужда от ремонт. Казаха, че не са били техни хора. Ще се обадим в полицията.

— Не, не намесвайте полицията.

Мълчание.

— Правилно ли чух?

— Казах: без полицията. Мистър Гадер не би искал да привлече вниманието към себе си.

— В района на стадиона беше извършена кражба. Нямам избор, трябва...

— Престъплението бе извършено срещу мистър Гадер. Казвам ви: не се обаждайте в полицията. Ние ще се погрижим.

— Трябва да го обсъдя с главния управител.

— Обсъждайте го колкото искате, но мистър Гадер ще бъде страшно недоволен, ако желанията му не бъдат спазени. Обадете се, когато разполагате с повече информация.

Зачака шефа на охраната да затвори, преди да каже на другия в този конферентен разговор.

— Чу ли всичко, Еймс?

Шефът на охраната на съпруга ѝ прочисти гърлото си.

— Да. Но наистина трябва да помислим дали да не се обадим в полицията.

— Няма да споря и с теб. Без полицията. Затова ти плащаме. Къде си сега?

— „Хадингтън роуд“, близо до стадиона.

— Добре, отиди до спирката на ферибота. Възможно е да се насочат към Ливърпул.

— А ти?

— Аз ще поема на юг по „Бийч роуд“. Ще искат да се отдалечат възможно най-бързо и най-далеч.

— Може би ще ни е от помощ, ако знаем какво са откраднали, мис Деверо. Какво търсим?

— Бели химически подноси, вероятно са в хладилна камера.

— С какво си имаме работа? Безопасно ли е за нас? Като се имаше предвид опасната търговия на Гадер, въпросът бе основателен.

— Да, Еймс. Просто ни ги върнете. Ще поддържаме връзка.

Анна сложи край на разговора и погледна през предното стъкло. Въпреки че крадците имаха преднина от няколко минути, все още можеше да ги настигне. Светофарът светеше зелено.

Анна натисна педала на газта.

„Бийч роуд“

Дъблин, Ирландия

Дрискол шофираше по тъмния път и често поглеждаше в огледалото за обратно виждане. Пътят зад тях беше чист. Дотук, добре.

Погледна сина си, върху чието лице попадаха светлините от таблото.

— Успяхме. Ще доставим стоката и оттук нататък ще живеем добре. Тъжен ли си заради смяната на професията.

— Не. Имам нужда от ново начало.

— Ще го получим. В писмото в което ми предлагат работа, пише, че ще бъдем в Сидни за период от осемнайсет месеца, а след това ще имаме избор. Можеш дори да се върнеш в Ирландия, ако искаш.

— Приятелите ми са тук. Но не знам. Не съм бил никъде другаде, освен в Ирландия, Англия и Шотландия. Винаги съм искал да видя света и предполагам, че това е шансът ми.

— Така е. И нищо няма да ме направи по-щастлив от това да ти го покажа. Но знаеш ли, колкото и прекрасни неща да виждах по света, нещо все ме теглеше към Ирландия. Дори когато бе прекалено рисковано за мен тук.

— Дом?

Той кимна.

— Направих всичко възможно да придобия изискана фасада, но по сърце съм просто сантиментален ирландец. Възможно е и ти да се чувстваш като мен и да искаш да се връщаш тук.

— Възможно е. — Погледна баща си. — Има и момиче.

Дрискол се засмя.

— Обикновено има. Защо не си ми казал за нея?

— Тя ме напусна. Мислеше, че не съм достатъчно амбициозен. Беше по времето, когато реших да те намеря. По дяволите, радвах се да те видя.

— Въпреки ужасните неща, които майка ти вероятно ти е разказала за мен.

— Не всички бяха ужасни — засмя се Чарли. — Но искам да се върна тук преуспял. Може би тогава тя ще мисли различно за мен.

— Човек никога не знае, синко. Във всеки случай, може би ти ще мислиш по различен начин за себе си. Това е по-важно. — Дрискол погледна в огледалото за обратно виждане. — Има някой зад нас.

Чарли се обърна да погледне.

— Полицията?

— Не, колата прилича на италиански спортен модел. Приближава бързо. Ще я пуснем да мине.

Колата се изравни с тях. Дори в мрака Дрискол различи елегантната линия на марката „Ламборгини“.

— Нямам нищо против като се върна тук да карам такава кола — прошепна Чарли.

Дрискол сбърчи вежди.

— Това не ми харесва.

„Ламборгини“-то ги дебнеше така, както пантерата дебне плячката си.

Дрискол завъртя кормилото рязко вдясно и навлезе в страничен път. Още преди да са завършили маневрата, „Ламборгини“-то зави на сто и осемдесет градуса и пое отново зад тях.

Дрискол стисна кормилото.

— Скоростта е на нейна страна, но ние имаме по-голяма маса.

— Нейна?

— Зърнах я. Мисля, че е жената на Гадер. — Изви устни. — Любимата ти Анна.

„Ламборгини“-то се опита да се изравни с тях, но Дрискол успя да го задържи отзад.

Засега.

Чарли бръкна под седалката и затърси нещо.

— Какво правиш? — запита Дрискол.

— Имам застраховка. — Чарли извади хавлия, в която беше увит револвер. — Никой няма да ни спре.

— Остави това нещо. Аз не използвам оръжия.

„Ламборгини“-то ги задмина с рев.

— По дяволите! — Дрискол заудря ядосано по кормилото.

— Не й позволявай да ни блокира пътя. Трябва отново да излезем на „Рок Роуд“.

Дрискол му хвърли поглед.

— Остави оръжието. Трябва да...

Ахна. Със скърцане на гуми, „Ламборгини“-то бе направило нов съвършен завой на сто и осемдесет градуса и сега ги заслепяваше с фаровете си. Колата набра скорост и се спусна към тях.

— Тя е луда — каза Чарли.

— Или е сигурна, че има по-надеждни въздушни възглавници от нас.

Чарли свали прозореца си и се прицели в бързо приближаващата спортна кола. Стреля веднъж, после още веднъж, но, изглежда, нито един от куршумите не улучи.

Дрискол стисна още по-силно кормилото.

— Или си лош стрелец, или стъклото ѝ е непробиваемо за куршумите.

Чарли изруга, подаде ръка през прозореца и отново стреля. „Ламборгини“ — то продължаваше да лети към тях.

В последната минута, Дрискол завъртя рязко кормилото вляво.

— Внимавай! Огромен камък! — извика Чарли.

Караваната го закачи и се затъркаля надолу по стръмния склон, за да се спре, легнала на една страна, в дъното на клисурата.

Чарли се опита да се повдигне.

— Татко... Татко!

Дрискол усети кръвта в носа и устата си.

— Чарли... Изчезвай оттук.

— Няма да те оставя.

Дрискол се опита да се размърда.

— Не мога да помръдна.

— Тогава ще те нося.

— Не ставай глупав.

Фаровете на „Ламборгини“-то се появиха горе на склона.

— Изчезвай оттук. Веднага.

— Пробите! — Чарли се обърна и видя, че хладилната камера, която беше снабдена с колела, е прекатурена и се намира зад Дрискол.

— Няма време, синко. Свържи се с Киров и му кажи за случилото се. Револверът още ли е у теб?

— Не, аз... — Чарли погледна към пътя над тях. — Хвърлих го, когато започнахме да се търкаляме по склона.

— Няма нищо. Бягай, Чарли. Ще ми бъде два пъти по-трудно, ако трябва да се тревожа и за теб. Върви!

— Не.

— Тогава намери револвера. Не можем да направим нищо без оръжие.

— Трябваше да го държа здраво. — Чарли излезе през отворения прозорец и се обърна назад. Лицето му бе изкривено в агония. — Татко...

— Всичко ще е наред. Тя е жена. Те не са склонни към насилие. Ще ѝ наговоря куп лъжи и тя ще си отиде. Не съм искал много от теб, но те моля да ми се подчиниш сега. — Добави тихо: — Гордея се с теб, Чарли. А сега върви.

Чарли се скри в храстите.

Дрискол вдигна поглед към фаровете на „Ламборгини“-то. Докато гледаше, видя Анна Деверо, която вече се спускаше грациозно по склона.

Като стигна до преобърнатата каравана, клекна до нея.

— За кого работиш?

— Само за себе си.

— Лъжеш. — Отиде от страната на Дрискол и разби вече напуканото стъкло със силен удар. Парченца полепнаха по лицето му, което кървеше. Коленичи до него с усмивка.

— Кой те нае?

— Никой.

Пъхна ръка вътре и притисна палци до гръкляна му.

— Ще счупя ларинкса ти, старецо. Но ще ти дам още един шанс. Щом те пусна, ще ми кажеш името. После ще взема онова, което е моя собственост, и ще си отида. Разбра ли ме?

Не можеше да диша, от ноздрите му течеше кръв.

Анна отдръпна ръцете си.

— Името.

Дрискол се изплю в лицето ѝ.

Анна се усмихна, не направи опит да изтрие кървавата слюнка, която се стичаше по бузата ѝ.

— О, ще си платиш за това, старецо. — Сбърчи вежди, защото видя фаровете на няколко автомобила, които бяха спрели горе на склона. — Много лошо. Можехме да се позабавляваме.

Анна постави дясната си ръка под брадичката му и подпря крак на вратата.

Завъртя се назад и счупи врата му.

Уиклоу, Ирландия

00:10

Киров, Хана и Евгения седяха в мълчание в малката, взета под наем, къща с изглед към Ирландско море. Къщата очевидно се наемаше от играчи на голф, защото се намиреше близо до световноизвестния европейски клуб.

— Къде е той? — запита Хана. — Мина прекалено много време. Трябваше...

— Чувам нещо. — Евгения скочи на крака.

Киров я изпревари и вече надничаше през предния прозорец.

— Чарли е. — Отиде до вратата и я отвори.

Чарли стоеше на прага замаян.

— Мъртъв е.

— Знаем. — Хана го хвана за ръката и го накара да влезе. — Подслушвахме полицейските честоти, за да видим дали хората на Гадер ще съобщят за кражбата. — Покри дланта му със своята. — Толкова съжалявам, Чарли. Добре ли си? Изглеждаш ужасно.

— Не, не съм добре. Баща ми е мъртъв. Мисля, че ще повърна.

— Полицията говори за случилото се така, сякаш е било катастрофа — каза Евгения. — Но съобщават само за баща ти. Страхувахме се, че хората на Гадер могат да ви настигнат.

Чарли се отпусна на дивана.

— Видях го да умира. — Поклати глава. — Видях го да умира, а нищо не направих.

— Сигурна съм, че не си можел нищо да направиш — каза Хана.

— Напротив. Трябваше да му помогна. Гледах иззад храстите близо до върха. Татко ми каза да се върна и да намеря револвера, който изгубих, когато колата започна да се търкаля по склона. Бях го изкачил до средата, когато я видях да слиза, и спрях. Изглеждаше така крехка. Трябваше да остана. Баща ми каза, че може да вървя, тъй като тя е жена и няма да го нарани.

— Тя? — запита Киров.

— Анна. Счупи му врата. — Поклати глава в почуда. — Изглеждаше, че не ѝ е трудно. Искях да се върна и да я разкъсам, но тя изчезна някъде. Изтичах обратно до караваната, но той беше мъртъв. Не знаех какво да правя. Бяха спрели и други автомобили, по склона слизаха хора. А той ми каза да ви намеря.

— Пробите? — запита Хана.

Чарли поклати глава.

— Не. Всичко вървеше добре, но когато онази кучка ни принуди да катастрофираме, трябваше да оставя пробите в караваната. Съжалявам.

— И аз — каза Киров. — Постъпил си правилно, но това е дяволски лош късмет. Никак не ми се иска пробите да останат притежание на Гадер. Тъй като и артефактът е у него, той може би има всичко, от което се нуждае. — Обърна се към Хана. — Ти какво искаш да направиш по въпроса?

Тя погледна Чарли, който беше на ръба на нервен срив.

— Трябва да се придържаме към плана на Евгения. Да вземем кораба до Англия. Там ще наемем малък самолет и ще занесем пробите на Мелис в лабораторията в Атина.

— Но нямате всички проби. Оплесках нещата. Онази кучка ги взе — каза Чарли. — Киров каза, че е важно всичките да са у нас.

— Ще занесем пробите, които имаме. Възможно е в записките на Лампмън да има нещо, което ще ни даде преднина пред Гадер.

— Вече не давам и пет пари за пробите. Никъде няма да ходя — каза Чарли.

— Напротив — каза Киров. — Тук не е безопасно за теб.

— И за това не давам пет пари. Ще остана и ще се погрижа Гадер и онази кучка да си платят.

— Ще си платят. — Киров го хвана за рамото. — Обещавам ти.

— Кога?

— Скоро.

— Искам да го направя сам. Тази вечер.

Хана се приближи към него.

— Знам как се чувстваш. Всички знаем. Но трябва да постъпиш умно. Ако ги преследваш, те ще те убият. А щом полицията идентифицира баща ти, хората на Гадер лесно ще се досетят, че ти си му помогнал. И ще започнат да те преследват, Чарли.

— Добре. Така да бъде.

— Не — каза Киров. — Възможно е и да използваме агресията, но по-късно. И при нашите условия. Имай ми доверие, Чарли.

Чарли потърка челото си.

— Дори не знам къде ще отида.

— Когато това свърши, ще отидеш в Австралия, както щяхте да направите, ако баща ти беше жив.

— Онази охранителна фирма искаше него, не мен. Аз бях само придатък.

— Ще говоря с тях. Ще имаш жилище там. И същите възможности, както ако беше отишъл с баща си. Шансът е добър, Чарли. Вземи го.

Чарли поклати глава.

— Не мога просто да избягам. Тя го уби.

— Остави това на нас — каза Киров. — Обещавам ти, че Гадер и Ана ще си платят, но те имат пари, власт и цяла малка армия, която ги подкрепя. Трябва да внимаваш. Баща ти искаше да бъдеш в безопасност. Затова те е помолил да се отдалечиш от караваната. Ако наистина искаш да си платят, трябва да изчакаш правилния момент. Така щеше да постъпи баща ти.

Чарли се замисли.

— Да, може би. Винаги ми е казвал да бъда търпелив. — Добави ожесточено: — Но не мога да бъда търпелив. Не за дълго. Те го убиха. Убиха баща ми.

— Едно по едно, Чарли. — Евгения тръгна към вратата. — Корабът ни чака. Трябва да вървим.

— Ела с нас, Чарли — каза Киров тихо. — Ще имаме нужда от помощта ти.

Чарли се колебаеше и гледаше ту единия, ту другия.

Накрая кимна.

— Добре. Не знам какво друго да правя. Но не мога нищо да обещаая. — Тръгна към вратата. — Всичко се промени вече.

— Той е прав, Киров — каза Хана, гледайки Чарли, който се бе подпрял на перилата на палубата на няколко метра от тях. Не беше казал и дума, откакто преди два часа бяха напуснали Ирландия. — За него всичко се промени. В началото имах проблеми с приемането му. Той определено е нешлифован диамант. Но се стараяше толкова много, а и се виждаше колко много обича баща си.

— Да — каза Киров. — И баща му го обичаше. След всичките години, в които са били разделени, бяха открили нещо добро. Искане за достойно бъдеще, за да останат заедно. — Изкриви устни. — Това улесни нещата за мен.

Хана го погледна. Изражението му бе сериозно и мрачно като тона му.

— Като че ли долавям характерната за руснаците меланхолия. Какво точно улесни?

— Да манипулирам Дрискол да ми даде онова, от което имах нужда. — Стисна устни. — Харесвах Дрискол, Хана, чувството му за хумор, интелигентността му и... По дяволите! Не трябваше да става така. Мислех, че планът на Дрискол има добри шансове да успее, но трябваше да задълбая по-дълбоко, може би да намеря подкрепление...

— Престани — каза Хана. — Хората ти на онази подводница може и да са те смятали за Бог, но не си Супермен. Планът на Дрискол бе блестящ. Не можеше да направиш нищо за безопасността им, освен ако не бе наел армия да го защитава.

Той не отговори. Очите му не се отделяха от Чарли.

Думите ѝ не достигаха до него.

Хвана го за ръката и го завъртя към себе си.

— Чуй, знам какво чувство за отговорност имаш, но е време да го преодолееш. Не беше виновен за смъртта на съпругата си. Беше жертва. Умен си. Знаеш, че е вярно. Ако не предприемеш нещо, реакцията ти на всеки твой ход ще остане завинаги такава. Предложи на Дрискол точно каквото искаше той и дори му го беше дал вече. Той беше професионалист и искаше своя шанс. Вълнуваше се. Гордееше се с таланта си и с радост го демонстрираше пред Чарли. — Направи пауза. — Всичко се обърка. Аз също съжалявам и също съм ядосана. Но, по дяволите, престани да се ядосваш на себе си и се концентрирай върху хората, които го убиха.

Той не отговори веднага. След малко се обърна и я погледна.

— Свърши ли? — Усмихна се леко. — Добре. Защото не знам още колко мога да понеса. Никакво съчувствие, никакви уверения в разбиране. Просто силен шамар, за да се осъзная. Това не е характерно за теб, Хана.

— Нещо, за което много хора са благодарни.

— Само ако са глупаци. — Хвана ръката ѝ. — А аз не съм глупак, Хана.

Ръката му бе топла, стискаше я здраво. Не излъчваше сексуалност, а утеха и приятелство. Беше скала, на която да се опре в момент на нужда. Не искаше да се откъсне от него.

— Не се отдръпваш — каза Киров.

— Защото не си глупак — каза тя. — И не се опитваш да ме съблазниш.

Той се засмя.

— Неподходящ момент. Неподходящо място. Освен това, казах ти, че решението ще бъде твое. Аз просто съм на разположение за каквато и еротична игра ти дойде наум. — Усети как тя се напруга, и я стисна още по-силно. — Всичко е наред. Това може да почака — каза тихо. — Онова, което имаме, също е хубаво. Нали?

Да, хубаво беше. Колебливата връзка, която се бе оформила между тях през тези последни няколко седмици, беше нещо хубаво. Всеки ден научаваха все повече един за друг и това причиняваше трусове във връзката. Но на този свят нищо не остава същото. Както му бе казала, винаги има действие и противодействие — освен ако не живееш във вакуум.

Не искаше да пусне ръката му. Извърна поглед.

— Да, имаме това, Киров.

ГЛАВА 13

Гледаше отражението на луната във водата. Никога не бе харесвала корабите. Бяха прекалено бавни, а и никога не ѝ бе харесвала идеята, че единственият път за бягство е студеното море. Не знаеше как Киров е издържал на подводницата през всичките тези години. Но пък, от друга страна, двамата с Киров бяха различни по толкова много начини, по колкото си и приличаха.

Погледът ѝ се спря на Киров и Хана в другия край на палубата. Киров не бе така мрачен, както когато се качиха на борда.

Дали бе дело на Хана?

Вероятно. Хана не можеше да се примири с мрачните му настроения. Кое то бе добре за нея. Евгения вярваше, че ако човек е деен и позитивен, нищо не може да помрачи настроението му.

Погледът ѝ се премести върху Чарли, който стоеше сам до перилата. Изпитваше болка и беше сляп за всичко друго. Ако бъдеше оставен сам, щеше да изпадне в нищото или да бъде убит. Жалко. У него имаше потенциал.

О, какво пък, по дяволите.

Скочи на крака и отиде при Чарли.

— След час ще пристигнем. — Опря лакти на перилата. — Ще бъда щастлива да сляза на сушата. Седем часа е прекалено дълго време.

Чарли не отговори.

— А ти?

— Не ми пука — отговори Чарли мрачно. — Не обръщам много внимание.

— Точно така. Много си зает да се самосъжаляваш.

Той замръзна от шока.

— Върви по дяволите.

— О, това е някакъв отговор. Може би все пак си жив. Не бях сигурна. Държиш се по-скоро като зомби.

— Искам да бъда сам.

— Досега беше сам. Време е да се върнеш в реалността и да се включиш във войната.

Той смръщи вежди.

— Ще се включа във войната веднага щом ми покажете Анна Деверо и Гадер.

— Точно така, действаш само ако някой ти подготви ситуацията. Това бе работа на баща ти, нали? Той подготвяше всичко за теб. После ти се включваше и помагаше.

— Млъкни.

— И искаш това още да продължава. Ще се облегнеш на Киров и на нас останалите и ще се опиташ да отмъстиш.

Чарли постави длани на раменете ѝ.

— Млъкни.

— Мислиш ли, че баща ти би искал това? Може би. Той прекалено много защитаваше малкото си момче. — Направи пауза. — Но мислиш ли, че щеше да се гордее с теб? Аз не мисля.

— Гордееше се с мен. Сам ми го каза.

— Бил е горд, че стоиш далеч от затвора. Гордеел се е, че изглеждаш добре и че си умен. Ако се изключи това, какво си направил, че да се гордее с теб?

Чарли я стисна толкова силно за раменете, че ѝ причини болка.

— Защо казваш това? — запита с дрезгав глас.

— Харесвах баща ти. Имаше стил и ум. Беше завършена личност. — Направи пауза. — А ти, от друга страна, си като объркана мозайка от парченца. Истинско чудо е, че си е правил труда с теб. — Размърда рамене. — Чудо е, че и аз си правя труда с теб. Причиняваш ми болка. Ако не ме пуснеш до три секунди, ще пукна поне две от ребрата ти. След това ще започна да мачкам пениса ти. Знаеш, че мога да го направя.

— Да. — Погледът му обхождаше лицето ѝ. — Но защо? Защо да си правиш труда с боклук като мен?

— Имаме ли проблемъкъ? — Освободи се от ръцете му и направи крачка назад. — Мислиш ли и за нещо друго, освен за себе си?

Той поклати бавно глава.

— Не, по дяволите, мисля за члена си. Той е дяволски важен за мен.

Тя се усмихна.

— Както би казал всеки мъж.

— Защо се държиш така гадно с мен?

— Казах ти, харесвах баща ти. — Направи гримаса. — И, трябва да призная, може би харесвам и теб, Чарли.

— И това е причина да ми забиеш нож?

— Това е моят начин. — Вдигна поглед към него. — Готов ли си да ме изслушаш?

— Имам ли избор, който да ми позволи да запазя пениса си? — запита той с горчивина.

— Ще трябва сам да откриеш. — Усмивката ѝ се стопи. — Мисля, че се разкъсваш от вина за смъртта на баща си. Че си играл ролята на послушния син, когато е трябвало да вземеш нещата в ръцете си, да останеш и да му помогнеш. Вярно ли е?

Чарли затвори очи от болка.

— Господи, да.

— Направил си грешка, но не можеш да върнеш времето назад. Единственото, което можеш да направиш, е да извлечеш поука. А това няма да стане, като мислиш непрекъснато и кършиш ръце. Можеш да направиш така, че смъртта на Дрискол да означава нещо.

Отвори очи. В тях блестяха сълзи.

— За мен означава нещо. Той имаше повече кураж, отколкото аз някога ще имам.

— Не си бил подлаган на изпитание. Но в живота не става въпрос да умреш добре, а да живееш добре. Баща ти бе достатъчен опитен, та да го знае. Какъв човек искаш да бъдеш, Чарли? Искаш ли да бъдеш като баща си?

Чарли се колебаеше.

— Не знам. Той беше умен и забавен. И наистина добър човек. Обичах го. Мога ли да бъда като него? Не мисля. Ядосвам се прекалено силно. Той беше изискан, а аз съм просто грубо момче от улицата.

— Има такива неща като израстване и промяна. — Остави думите ѝ да стигнат до съзнанието му. — Всичко е възможно, ако го искаш достатъчно силно. Дрискол те обичаше и най-добрият подарък, който можеш да му направиш, е да не останеш такъв, какъвто си бил, когато сте се намерили. Мисля, че баща ти би искал да развиеш докрай потенциала си. Най-важното обаче е какво искаш ти.

Той мълча известно време.

— Как да го постигна?

— Мога да ти помогна. Имала съм много по-труден живот от твоя, Чарли. Първо, тъй като знам, че няма да можеш да се концентрираш върху нищо, докато не накараш Гадер да си плати за смъртта на баща ти, мога да те науча как да бъдеш смъртоносен и да постигнеш отмъщение. Добър си за аматьор, но всеки професионалист би те повалил за секунда. — Направи пауза. — Ако не бе изгубил пистолета си при прекатурването, нямаше да водим този разговор. Всичко е зависело от револвера ти. Основен принцип е никога да не губиш оръжието си.

Той кимна бавно.

— Разбирам.

— Ако оцелееш в схватката с Гадер и реша, че можеш да се научиш, мога да те взема със себе си в Ню Йорк и да видя дали ще успея да изгладя още някой от острите ти ръбове. Често имам работа с компании и държави, които държат работата им да бъде свършена. Познавам джунглата прекалено добре.

— В момента това не ме интересува — каза той нетърпеливо. — Гадер. Искам да се науча как да убия него и кучката му.

— Разбираемо е. — Обърна се. — Но ще те уча само дотогава, докато правиш всичко, което кажа. В минутата, когато избухнеш или предприемеш нещо сам, всичко свършва. Времето ти да бъдеш незрял свърши със смъртта на Дрискол. — Срещна погледа му. — Помисли си.

— Няма нужда да мисля — каза той тихо. — Ще направя всичко, което трябва. Кога започваме?

Тя сви рамене.

— Изпълняваме задача. Ще трябва да намеря време.

— Какво искаш да кажеш? — Смръщи вежди. — Искам да... — Млъкна. — Както кажеш.

— Да. — Тя се усмихна леко и се обърна. — Дори само този урок ще те отведе далеч.

*Летище „Уестън“
Дъблин, Ирландия*

07:30

Гадер слезе от частния реактивен самолет и изгледа мъжа, чакащ го в хангара. Той беше Чарлс Еймс, шефът на охраната му. Беше го придружавал и превеждал през някои от най-опасните държави в света, а ето, че се бе провалил да опази съдържанието на хладилната камера в стадион, пълен с охрана.

— Знаеш, че не толерирам неуспехите, Еймс — каза, докато сваляха багажа му.

— Аз също.

— Тогава как се случи това, по дяволите?

Еймс не проговори веднага, после каза неохотно:

— Откриха единственото слабо звено в защитата ни. Обслужващата фирма има нужда от незабавен достъп в случай на повреда. Изиграха охраната, облечени като нейни работници.

— Единствено благодарение на Анна съм си възвърнал изгубеното. Трябва да се чувстваш ужасно глупаво.

Еймс сви рамене.

— Провалихме се. Няма да се случи отново.

„Не и ако те уволня“, помисли си Гадер, но само кимна:

— По-загрижен съм какво е станало в колежа. Доктор Лампмън е изгубил не само пробите, които му дадох, а и записките си. Мислех, че нещата там са под контрол.

— Човекът ни в университетското градче е бил инжектиран с лекарство, което приспива изключително бързо. Той ни даде добро физическо описание на крадеца, но все още нямаме достатъчно следи.

— Не е за вярване. — Гадер се обърна към него. — Искам си собствеността обратно и искам да знам кой ми е причинил това. За да ме ударят от две страни, вероятно са били едни и същи хора. С какви улики разполагаме?

— С описанието на човека, откраднал пробите от доктор Лампмън. Бил същият, който уж случайно влязъл в лабораторията преди няколко дни. Но тогава е бил с жена. Нашият човек не е успял да ги снима, но сега с него работи художник. — Извади две скици от куфарчето си. — Все още не сме идентифицирали мъжа, но мислим, че е Никълъс Киров, бивш командир на руска подводница и същият, който ни попречи да изтръгнем информация от Самюел Дебни във Венеция. Успяхме да убедим Дебни да ни каже името му, но само това

знаем за него. Много е трудно да бъде проследен Киров. Знаем обаче, че напоследък е свързан с въпросната жена. — Подаде му друга скица. — Тя е идентифицирана с абсолютна сигурност. Хана Брайсън. Вероятно сте чували за нея.

— О, да. Скоро ѝ откраднах нещо много ценно. И сега тя се опитва да ме накаже? — Сведе поглед към скицата. — Тя като че ли не обича да ѝ се месят в работата. Чудя се дали ще ѝ хареса онова, което ще ѝ причиня, когато я хвана. — Върна скиците на Еймс. — Искам пълни доклади и за двамата на бюрото си, когато се прибера у дома. Приятели, семейство, колеги. И телефонен номер.

— С Брайсън няма да е трудно, но с Киров... Мисля, че някога е работил в ЦРУ. Прикрива следите си изключително умело.

— Работете. Това копеле за втори път застава на пътя ми. Не искам да има и трети. А междувременно аз ще се справя с жената. — Не биваше да се заблуждава обаче, че с нея ще бъде по-лесно, отколкото с Киров. Знаеше колко смъртоносни могат да бъдат жените. — Ще ѝ се иска да не се е раждала. Искам да я боли. Искам да я видя нарязана на парчета. — Помисли си, че на Анна може би ще ѝ хареса да направи това. Макар да предпочиташе да работи върху мъже. Не, щеше да запази това удоволствие за себе си. Брайсън и Киров го бяха накарали да изглежда като глупак. Трябваше да им даде пример. — Намерете ги.

— Ще започна веднага работа върху телефонните им номера. — Еймс се обърна. — Ще се видим в апартамента ви, сър.

Раздразнен си помисли, че Еймс може да стигне там преди него. По дяволите, лимузината му още я нямаше. А, не, ето я, идваше. Имаше време да се обади на Девлин.

Той вдигна на третото позвъняване.

— Девлин, имам добри новини от Франция. Проектът е в ход. Напредва по план.

— Незабавно?

— Възможно най-скоро. Два дни максимум.

— Може би ще е необходимо известно време...

— Не повече от два дни и искам име.

— Ще го имаш. — Девлин затвори.

Гадер си помисли, че Девлин няма да се провали. Не беше като тези проклетни хора от охраната, които бяха позволили да му отмъкнат

пробите.

Лимузината спря в хангара и шофьорът се спусна да помогне на екипажа от самолета да натоварят багажа на Гадер в багажника.

Гадер влезе в лимузината, но в последния момент извика на Еймс.

— Ще се срещнем в офиса в 18:00. Ще можеш да ми докладваш за напредъка тогава.

Шофьорът затвори вратата след него.

— Добре дошъл, любов моя. — Анна бе кръстосала дългите си крака пред себе си. Държеше бутилка шампанско.

— Ето, това се казва приятна изненада. — Гадер я целуна. — Малко е рано за питие, не мислиш ли? — Анна рядко пиеше. Винаги беше мислил, че това се дължи на страха ѝ да не изгуби контрол.

— Ябълков сок.

— О! Не че едно питие няма да ми се отрази добре. Или дори четири.

Тя кимна.

— Знам. Съжалявам, че трябваше да си дойдеш по-рано.

— Еймс е открил, че копелетата, които стоят зад това, са Киров и Брайсън. Трябва да ги намерим. Обади се на всички и използвай чара си. Важно е.

Тя отпи от чашата си.

— Жалко, че не разбрах повече от стареца, преди да си отиде от този свят.

— По дяволите, не можа ли да го заловиш жив? Разполагаме с хора, които щяха да го накарат да проговори.

— Никой не е по-добър от мен, мили. Но имаше прекалено много свидетели. Само след две минути вече се бяха събрали половин дузина хора. А трябваше да взема безценния ти товар.

— Какво знаем за мъртвия?

— Името му е Мартин Дрискол. Много добър крадец. Осъждан само веднъж, и то преди няколко години.

— Работил ли е за някого от съперниците ни?

— Не, доколкото можах да откроя. Все още проучваме въпроса.

— Някакъв късмет с проследяването на партньора му!

— Още не. Другият бе много по-млад, между двацет и трийсетгодишен. Дрискол обикновено работи сам и няма колеги, които

са известни. Хората ни работят.

— Добре.

Тя отпи отново от чашата си.

— Ако съдя по телефонното ти обаждане, постигнал си успех във Франция.

Гадер се усмихна.

— Огромен успех. Не исках да го обсъждаме по телефона, но имам възможно най-добрите новини.

Тя му хвърли въпросителен поглед.

— Ударихме джакпота, Анна.

— Искаш да кажеш...

— Артефактът е липсващото парче от мозайката. Той се оказа всичко, на което се надявахме.

Анна се засмя.

— Не мога да повярвам!

— Вярно е. Информирах приятелите ни в Пакистан, че ни остават броени дни. Очаквам да ми се обадят следобед.

Тя го целуна.

— Ти не престана да вярваш.

— Така е, но сега разбираш защо бях толкова разтревожен заради случилото се тук миналата вечер. Не можем да позволим нещо да ти попречи сега. Залогът е твърде висок. — Кимна към малката хладилна камера на пода на колата. — Това ли са пробите?

— Да. Не бях сигурна какво ще искаш да правя с тях.

Той взе камерата и я отвори.

— Ще ги върнем в офиса на стадиона. Ще кажа на Еймс да има винаги двама дежурни охранители поне, докато... — Гласът му заглъхна. Гледаше втренчено в хладилната камера.

— Какво има?

— Мисля, че липсва един поднос. — Започна да размества пробите. — Къде е, по дяволите?

Тя смръщи вежди.

— Сигурен ли си?

Той усети как напрежението и гневът стягат гърдите му. Търсеше като обезумял.

— Не го виждам. — Гледаше я ядосано. — Къде е, Анна?

Тя го гледаше право в очите. Гласът ѝ бе леденостуден.

— В какво точно ме обвиняваш, Винсънт? Предлагам да продължиш да търсиш. Преброй ги.

Той направи, каквото тя бе предложила. Всичките бяха там. Един се бе залепил за горния поднос.

— Права си.

Затвори хладилната чанта и се облегна назад. Беше отишъл прекалено далеч. Ако не можеше да има доверие на Анна, на кого можеше, по дяволите? Ако тя не бе действала така бързо миналата вечер, можеше да изгуби всичко и да му се наложи да започне отначало.

— Права си, както обикновено. Прости ми.

Анна се отпусна малко, но държанието ѝ си остана студено.

— Разбирам, че нощта е била тревожна за теб. Но наистина трябва да мислиш, преди да кажеш нещо.

Щеше да го накара да си плати за грешката. Може би не в момента, но щеше.

— Абсолютно си права — каза Гадер. — Да забравим за това.

— Разбира се. Но, Винсънт... — Наведе се съвсем близо до него. — Никога повече не подлагай предаността ми на съмнение. Убих човек заради теб. А и двамата знаем, че вероятно няма да е за последен път.

— Така е — засмя се той. — Съжалявам, Анна. За да ти се реванширам, нека ти кажа как се отървах от обожателя ти Холис. Ще се развеселиш.

Летище „Стодуел“

Лондон, Англия

— Гадер знае, че ние сме откраднали пробите. — Киров затвори телефона си. — Уолш каза, че хората на Гадер са разпитвали всички по улиците за нас. Понякога дори са били брутални.

— Уолш ядосан ли е?

— Да, но не на нас. В противен случай нямаше да ни предупреди. — Добави: — Това неизбежно щеше да се случи, Хана. Беше просто въпрос на време.

— Знам. — Но пак я тревожеше фактът, че Гадер използваше всичките си ресурси в Дъблин, за да ги проследи. — Какво ще правим

сега?

— Ще изпълняваме плана. И ще внимаваме. Единствено това можем да направим. — Пауза. — Освен ако не искаш да се откажеш.

Тя поклати глава.

— Не можем да се откажем. Дрискол умря. Колко още... — Пое си дълбоко дъх. — Готова съм. Обади се.

— Мога да се справя и сам.

— Не, казах ти. За мен Гадер не е достатъчно реален. Той е тъмна сянка, която разрушава всичко около себе си. Не искам да мисля за него като за нещо, по-голямо от живота.

— Да го сведем тогава до реални размери. — Набра номера. — Три минути.

Тя пое телефона.

Гадер вдигна на петото позвъняване.

— Ти, копеле — каза ядосано Хана. — Ти го уби. Няма да се измъкнеш.

Гадер не проговори известно време.

— Кой е? — И си отговори сам. — О, мисля, че е Хана Брайсън.

— Да.

— Каква изненада. Киров с теб ли е?

— Не и в момента. Непрекъснато ми казва да се успокоя. Но не мога. Тя уби Дрискол хладнокръвно.

— Кръвта на Анна никога не е хладна. Винаги е гореща, когато действа.

— Дрискол беше добър човек. Не заслужаваше да умре.

Втора пауза.

— В такъв случай, не е трябвало да застава на пътя ми. Имал е късмет, че е умрял бързо.

— Счупила му е врата. — И добави с треперещ глас. — Това няма да ти донесе нищо добро. Няма да се откажем. Ще намерим рамката. И ще ти отнемем всички проби.

— Нямате шанс.

— Чух, че ни търсиш. Няма да ни намериш. За толкова глупави ли ни мислиш?

Поредната пауза.

— Не, мисля, че си кучка. — Гласът му бе злобен. — Да, търся ви. И ще ви намеря. И когато това стане... искаш ли да знаеш какво ще

направя с вас?

Киров погледна часовника си и вдигна пръст.

— Ще ви нараня повече, отколкото смятате за възможно. — Гласът на Гадер бе натезжал като олово от злоба. — Ще ти отрежа гърдите, а после и всички крайници. Как се осмелявате да влизате в територията ми и да крадете моя собственост?

— Не са твоя собственост. Нито рамката, нито пробите.

— Мои са, защото казвам, че са мои. Собствеността е всичко. Няма да позволя да застанете на пътя ми. Ще ви намеря и ще съжалявате, че сте се родили.

— Празни заплахи.

— Ще ви покажа колко са празни. Ти си нищо. Ще направя, каквото искам...

— Сложи край — каза Киров.

Тя затвори. Пое си дълбоко дъх и се опита да спре треперенето си.

— Достатъчно дълго ли говорих?

Той кимна.

— Имал е време да проследи обаждането. И беше очевидно, че го прави. Имаше достатъчно паузи, които подсказваха, че се опитва да удължи обаждането.

Тя потрепери.

— Грозота. Вече знам какво чудовище е. Винаги е бил там някъде, на заден фон, но е различно, когато чуеш гласа му. Цялата тази злоба...

— Да, трябва да е останал доволен. — И добави: — Говореше ти прекалено интимно. Това ме ядоса. Мисля да се върна и да го посетя.

— Не, не ставай глупав. Обещай ми, че ще останеш в Дъблин.

Киров не отговори.

— Обещай ми, по дяволите.

Той сви рамене.

— Добре. Трябва да се опитаме да го привлечем в капан на наша територия.

— Струва ли си?

— Разбира се. Така ще спечелим време и сигурност.

— Да разбирам ли, че проследяването на обаждането няма да го доведе дотук?

Киров поклати глава.

— Ще го отведе директно в университета в Единбург.

— И как ще стане това?

— Стар шпионски номер. Съединяваш два телефона — слушалката на единия към микрофона на другия и обратно. Проследяването на обаждането ги отвежда до офиса, където си скачил двата телефона. Имам връзка в Лондон, който е специалист по тези неща.

— Разбира се, че имаш — каза Хана. — И предполагам, че ти дължи услуга?

— Не, всъщност сега аз съм му длъжник. Особено защото трябва да му платя за изгубеното време и пътуването. — Усмихна се. — Там има още двама души, които много приличат на нас и ще се погрижат той да ги види. Хората на Гадер ще са заети да преследват тях.

— И сега ние сме свободни?

— Засега. Свързах се с някои приятели в Атина. Те ме увериха, че там няма и следа от присъствието на Гадер, но винаги съм вярвал в мерките за безопасност. — Обърна се. — Хайде. Време е да се качим в самолета. Евгения и Чарли ни чакат.

Тя кимна и тръгна към малкия реактивен самолет, който ги чакаше пред хангара. Каза си, че си е струвало. Защото цялата тази грозота трябваше да бъде изтрита от лицето на Земята.

Киров я погледна.

— Справи се добре — каза тихо.

Само няколко думи, но накараха грозотата да си отиде.

— Разбира се. А сега да се качим на самолета за Атина.

— Проследи ли го? — запита Гадер. — По дяволите, задържах я достатъчно дълго.

— Да. Мисля, че да. — До ухото на Еймс имаше притисната телефонна слушалка. — Макар че не трябваше да я заплашваш и така да я принудиш да затвори...

— Нима искаш да кажеш, че вината е моя, ако не си успял?

— Не, сър. Не бих казал такова нещо.

Да, Еймс добре знаеше какво е позволено.

Гадер се подпря на бюрото. Не беше играл козовете си така, както трябва. Беше се ядосал, когато бе чул гласа на Хана Брайсън. Беше така близо до голямата печалба, а ето, че Киров и тази жена бяха застанали на пътя му. „Добре, успокой се. Направи необходимото.“

Беше само въпрос на време да паднат в ръцете му.

— Проследили сме го — каза Еймс. — Университетът в Единбург, Шотландия.

Университетът, който разполагаше с една от най-добрите лаборатории в света. В началото се бе замислил дали да не изпрати пробите на професор Макданиъл. А сега, изглежда, Макданиъл все пак щеше да има своята възможност.

Но не за дълго.

— Тръгвай — каза на Еймс. — Нека екип замине веднага за Единбург. Искам пробите, Киров и Брайсън тук.

— Живи ли ги искаш?

— Така казах, нали?

„О, не ги убивайте. Имам планове за Хана Брайсън.“

ГЛАВА 14

*Музей за историята и науката на Маринт
Глифада, Гърция*

— Това е, нали? — Киров посочи голямата бяла сграда. — Музеят на Маринт?

Караше наетата кола по крайбрежната магистрала. Хана седеше до него, а Евгения и Чарли — на задната седалка.

— Да — каза Хана. — Всъщност никога не съм била там, но съм виждала достатъчно снимки и знам как изглежда. Няма друга сграда като тази.

— Още не е отворен за обществеността, нали? — запита Евгения.

— Да. Официалното откриване е след няколко седмици. Но изследователските лаборатории работят вече повече от две години. Мелис и екипът ѝ нямат търпение да изследват пробите.

— Знае ли откъде сме ги взели? — запита Киров.

— Не. И вероятно трябва да остане така.

— Добре — съгласи се Киров, докато шофираше по виещия се път, който щеше да ги отведе до задния вход на музея. След като минаха покрай охраната, на алеята ги посрещна висок млад мъж, с очевиден произход от Средния изток. Стисна ръката на Хана.

— Радвам се да ви видя отново, мис Брайсън. Аз съм доктор Азиз Натали.

— Помня ви от експедицията. — Усмихна му се. — Вие сте този, който никога не спи.

— Не и когато работя по проект, който ми допада. Но когато свърша работата си тук, ще спя вероятно по четиринайсет часа на ден.

— Планът звучи добре. — Хана го представи на Киров, Евгения и Чарли. — Къде е Мелис?

— Има посетител и каза, че ще закъснее. Забавлява го на шхуната снощи. — Посочи към брега, който бе почти на миля под тях, където бе закотвена „Попътен вятър“.

— Събирането на средства няма край — каза Хана.

Азиз се усмихна.

— Ще бъде тук скоро.

Хана се наслаждаваше на забележителната гледка, която се разкриваше пред очите.

— Мястото никак не е лошо.

— Предпочитам да съм в океана, но и тук е добре — сви рамене Азиз. — Мелис каза, че носите проби TD44, които трябва веднага да отидат в лабораторията.

Хана вдигна преносимата хладилна камера.

— Тук са. Само ни покажете пътя.

Азиз им направи знак да го последват през автоматичните плъзгащи се врати на лабораториите.

— Тук сме едва от два дни, но работим без почивка.

— Някакъв успех досега? — запита Хана.

— Малък. Знаем, че ако тези водорасли се изложат на висока концентрация на азот, започват да растат невероятно бързо. Разпростират се така, както нищо друго познато на човечеството. Но поне доколкото можем да кажем, няма да представляват опасност за местното население. Сигурно пропускаме нещо.

Киров посочи хладилната камера.

— Отговорът може да е там вътре. Професор Лампмън работеше над тези проби в лабораторията си. Ако успеете да анализирате работата му, може би ще стигнете до решението. Записките му също са тук.

В очите на Азиз се четеше нетърпение.

— Ще се заемем веднага. Мелис каза, че това е основният ни приоритет. — Прокара значката си по закачения на стената скенер, вратите се отвориха и разкриха огромна лаборатория, чиито алуминиеви повърхности блестяха.

Хана се огледа удивена.

— Виждам защо на Мелис винаги се налага да събира средства. Това тук е невероятно.

— Истинска мечта — каза Азиз. — Тук не се чувстваме така, сякаш изследваме историята, а така, сякаш я правим. Мелис така ме е разглезила, че не бих приел друга работа след тази.

— Това не е непременно вярно — каза Хана. — Но може да ти се наложи сам да си създаваш удивителни работни места.

— Предполагам, че си права. За теб се получи, нали?

Хана кимна.

— И за Мелис.

Азиз взе преносимата хладилна камера от Хана и я подаде на един от помощниците си.

— Пригответи това за биоскенера, моля те.

— Можем ли да разгледаме музея? — запита Евгения.

Азиз кимна.

— Разбира се. Техниците все още работят, но почти всичко друго е готово. Ще ви заведе.

След пет минути влязоха в огромната зала на музея с шестте масивни колони, изнесени от дъното на океана. Между колоните се виждаше удивителна многоцветна мозайка, която Хана си спомни, че е виждала в Националния географски музей след първата експедиция на Мелис.

Евгения се въртеше, опитвайки се да види и запомни всичко.

— Невероятно! Иска ми се да съм живяла в Маринт. — Погледна Хана. — Нямах представа, че са създали толкова красиви неща.

— Повечето хора нямат. Едно е да видиш някоя реликва в книга или списание и съвсем друго — да стоиш пред нея. Жителите на Маринт са познавали високи технологии, но също така са полагали огромни усилия да създават красиви неща. Чувствали са, че така подсилват творческия си импулс.

Чарли стоеше пред серия от мозайки, изобразяващи огромна флотилия рибарски лодки. Поклати глава с огромно благоговение.

— Това щеше да се хареса на татко. Веднъж излязохме заедно на риболов. Хубаво беше.

Киров пристъпи към мозайките.

— Баща ти щеше вече да планира как да излезе оттук с тях.

Чарли се усмихна.

— Да.

— Съжалявам, че закъснях. — Мелис бързаше към тях. — Закуската и пътят дотук ми отнеха повече време, отколкото мислех.

— Простено ти е. — Хана я прегърна. — Азиз ни каза, че си забавлявала гост снощи.

— Забавлявала? Да, може и така да се каже. — Погледът ѝ бе прикован в Киров. — Ти трябва да си Киров. Чувала съм за теб. Аз съм Мелис Немид.

Той пристъпи към нея и стисна ръката ѝ.

— И аз съм чувал за теб. Сигурно си необикновена, щом Хана ти е така предана. — Представи ѝ Чарли и Евгения. — Музеят е великолепен. Оставихме пробите, но не можахме да устоим да не разгледаме.

— Добре. Искам всички да се възхищават на Маринт като мен.

— Не е възможно — каза Хана. — Но можем поне да се приближим до твоето възхищение.

— Разгледайте. Имам малко работа, после ще се срещнем в лабораторията.

Киров кимна и тръгна по коридора с Евгения и Чарли, които го следваха. Хана се канеше да тръгне след тях, когато Мелис я хвана за ръката.

— Чакай. Трябва да говоря с теб насаме.

Хана я погледна изненадана.

— Насаме? Няма нищо по отношение на пробите, което Киров и Евгения не бива да чуят.

— Не става въпрос за пробите. Лично е.

Изречението на Мелис беше сериозно. Хана я погледна загрижено.

— За Пийт и Сузи ли става въпрос? Добре ли са делфините?

— Предполагам, че да. Не тръгнаха с мен, когато напуснах Маринт.

— Съжалявам, Мелис. Знам, че това те тревожи.

— Така е, но не в това е проблемът. — Тръгна по коридора. — Обадиха ми се вчера следобед.

— Джед?

— Джед е добре. Ще престанеш ли да правиш предположения и да ме оставиш да говоря? — добави с горчивина. — Макар че може да е по-лесно, ако стане с въпроси и отговори. Не става въпрос за мен, Хана. — Отвори една врата. — А за теб. Някой е дошъл да те види.

Хана я гледаше объркано.

— Какво...

— Трябваше да дойда, лелю Хана. — Рони стана от стола, на който седеше. — Не се ядосвай, моля те.

Тя го гледаше шокирана.

— Рони? — Недоумяваше. — Какво...

— Трябваше да дойда — повтори Рони. Очите му горяха. — Ти имаш нужда от мен. Не се ядосвай, моля те.

— Разбира се, че ще се ядосам. — Прекоси стаята и го притисна силно към себе си. — Но по-късно. Добре ли си?

— Да. — Притискаше се в нея. — Опитах се да остана, но не можах. Трябваше да знам, че си добре. Трябва да ти помогна.

— Телефонът, Рони. — Опита се гласът ѝ да прозвучи спокойно и разумно. — Трябва само да ми се обадиш и ще дойда.

— Прекалено си далеч. Трябва да съм тук, за да мога да се грижа за теб.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Ще трябва да поговорим за това. — Отблъсна го от себе си. — След като ми кажеш как дойде тук. Майка ти ли те доведе?

Той поклати глава.

— Тогава как... — Онова, което подозираше, не беше добро. — Майка ти знае ли, че си тук?

Той кимна.

— Не бих разтревожил мама. Тя мислеше, че ще прекарам уикенда при приятеля си Марк. Обадих ѝ се снощи, след като дойдох тук, казах ѝ къде съм и че съм в безопасност.

— И не знаеше, преди да тръгнеш? Как можа да изоставиш така майка си и Дона?

— Те са двете. Ти си нямаш никого.

— Нямам нужда... — Прокара длан през косата си. — И как стигна дотук? На дванайсет си, дете без придружител. Как успя да стигнеш сам от Бостън до Атина? Без съмнение, не биха те допуснали в самолет без всичките необходими подписи и разрешение от възрастен.

— Не е толкова трудно — каза той. — Проверих в Интернет. Имах паспорт от времето, когато татко ме доведе в Лондон при теб. И пари, след като миналото лято работих във футболния лагер.

— Но как се качи сам в самолета?

— Нямаше да мога на американски превозвач, но европейските авиолинии не са толкова стриктни. Деца без придружители пътуват непрекъснато. Просто пристъпих към гишетото за билети, сякаш знаех какво правя, и след това се качих в самолета.

— Не е за вярване — прошепна тя.

— И аз така казах — обади се Мелис иззад тях. — Автоматично мислим, че за децата има правила, които осигуряват за безопасността им.

Хана беше забравила за присъствието на Мелис.

— А ти как го намери?

— Той ме намери. — Усмихна се на Рони. — Макар да бях вторият му избор. Дошъл в музея и попитал за теб. Когато му отговорили, че не си тук, попитал за мен. Твърди, че си му казала, че ще дойдеш тук.

Беше споменала нещо подобно в онзи разговор с Рони, но нямаше представа как ще постъпи той.

— Мелис бе наистина много мила с мен — каза Рони. — Заведе ме на вечеря на шхуната си.

— Мелис, съжалявам...

— Престани веднага! — каза Мелис. — Рони не ми създаваше никакви грижи. Беше ми забавно с него. Бях малко самотна снощи.

— Самотна? Не казвай тази дума. Тя като че ли се отразява зле на Рони. Може да ти остане завинаги на гости.

— Това няма да е толкова лошо. — Мелис и Рони си размениха погледи. — Той наистина няма търпение да се запознае с Пийт и Сузи. Мисля, че тримата ще се разбират добре. — Погледна Хана. — Бях тук, когато Рони се обади на майка си. Аз самата разговарях с нея и я уверих, че ще се грижа за него до пристигането ти. Искане да й се обадиш.

— Слава богу! Не искам Кейти да се тревожи за него. Ще й се обадя веднага щом поговоря с Рони.

— Защо не се разходите по терасата? — предложи Мелис. — Времето е чудесно тази сутрин. — Усмихна се. — Слънчевата светлина може да бъде много успокояваща.

— Добра идея. Имам нужда да се успокоя малко. — Кимна на Рони. — Да вървим. Имаме дълго да говорим.

— Хана.

Тя погледна обратно към Мелис.

— Изпитваш само тревога и желание да защитаваш. Трябваше да го очаквам. Конър можеше да убеди птиците да слязат от дърветата и Рони е като него. Всичко ще бъде наред. Няма да бъде груба с него.

— Мисля, че можем да се грижим за него — каза Мелис тихо. — Искам само да знаеш, че всичко, което му казах, не са празни приказки. А сега, хайде, излезте на слънчева светлина.

Хана се питаше какво да каже на племенника си, докато крачеха бавно по терасата. Трябваше да не бъде груба, но все пак — твърда.

— Чудиш се как да ми кажеш, че трябва да си вървя у дома — каза Рони. — Татко казваше, че едва ли не чува как ума ти работи, когато имаш проблем. Като механизмите на апаратите, които създаваш.

— Е, механизмите са заяли в момента. — Погледна към морето. — Знаеш, че те обичам. Знаеш, че искам да бъдеш с мен. Просто моментът не е подходящ. Имам проблеми.

— Точно затова трябва да бъда с теб.

Беше казала грешното нещо. Естествено, че Рони искаше да я защити. Опита друг подход.

— Изпускаш училището и футболния сезон. Моментът не е подходящ и за теб.

— Мога да наваксам с уроците. А не давам и пукната пара за футбола. Не ми се вижда важен в момента.

След смъртта на баща си виждаше колко незначително е всичко.

— Трябва да се грижиш за майка си и Дона.

— Могат и без мен известно време. Две са, имат и баба. Ти си сама.

Господи, колко бе твърдоглав! Упорит, сериозен и мил.

— Не съм сама, Рони. Имам екипа, с който работя.

Той поклати глава.

— Те не са ти близки. Не като татко. Може и да не са до теб, когато имаш нужда от тях.

Тя отчаяно търсеше подходящите думи.

— Работя с мъж на име Киров. Бил е капитан на атомна подводница и е много отговорен. — Това със сигурност беше истина. — Няма да позволи нищо да ми се случи.

— Капитан на атомна подводница. — Той смръщи вежди. — Те са страхотни, да, но не знам...

— Рони, той е умен, издръжлив и...

Той клатеше глава.

— Не мога да си ида у дома. Не го познавам. Трябва да съм сигурен.

Тя го гледаше ядосано.

— Защо се държиш така?

Той не отговори веднага.

— Казах ти за съня си. Не можех да спра да мисля за него. Сигурен съм, че татко иска да бъда до теб. — Вдигна поглед към нея. — Ето трябва да остана, лельо Хана, докато се уверя, че си в безопасност.

Какво трябваше да каже тя сега?

— Не можеш да бъдеш с мен. Имам работа, заради която ще съм в непрекъснато движение.

— Така каза и Мелис. Този капитан Киров с теб ли ще бъде?

— Да. Ще бъда в безопасност. Затова, виждаш ли, няма нужда да оставаш. Трябва да си вървиш у дома.

Той поклати глава.

— Бостън е прекалено далеч. Трябва да съм по-близо до теб. — Усмихна се. — Мелис каза, че мога да остана с нея на шхуната. Така, ако имаш нужда от мен, няма да се наложи да прекося океана, за да дойда. Няма да съм толкова далеч.

— Мелис е много мила, но не мисля...

— Няма да ѝ преча. Каза, че мога да ѝ помагам с делфините, а екипажът ѝ да ме учи на мореплаване. Татко ме учи на езерото у дома, но нямаше много време.

Защото беше винаги с Хана някъде сред океана. Тя бе отнела на Рони тези моменти с баща му.

— Всичко е наред, лельо Хана. — Погледът на Рони се бе спрял на лицето ѝ. — Беше страхотно, когато си беше у дома. Той искаше да бъде така. Не разбирах, когато бях малък, но той ми обясняваше.

Тя го прегърна и го притисна до себе си.

— Говориш като старец. Искам отново да бъдеш млад. Искам да скачаш, да бягаш, да играеш.

Лицето му ненадейно се озари от усмивка.

— Тогава ми позволи да остана на шхуната на Мелис и да играя с делфините.

— Умно. — Направи гримаса. После взе лицето му в дланите си и погледна право в очите му. — Ако те изпратя у дома, ще се върнеш, нали? Ще намериш начин да скочиш в друг самолет.

— Татко иска да съм тук.

Тя въздъхна примирено.

— Ако ти позволя да останеш, ще бъде само за малко. И не мога да обещавам, докато не говоря с майка ти. Трябва да обещаеш, че ще останеш на шхуната на Мелис и няма да тичаш след мен.

— Добре. Докато този Киров е с теб. Ще трябва да се видя с него и да се уверя, че татко щеше да му има доверие. Къде е той?

Ето, че сега искаше да види Киров и да го прецени. Щеше да бъде забавно, ако не беше смешно. Как щеше да реагира Киров, когато едно дванайсетгодишно дете преценяваше характера и способностите му?

О, какво значение имаше? Беше забавно. Нека Киров се справеше с това.

— Киров е още в лабораторията. — Тръгна към вратата на терасата. — Хайде. Сигурна съм, че ще бъде очарован да се запознае с теб.

Киров вдигна поглед от записките на Лампмън.

— Чудех се къде те е отвлякла Мелис. — Погледът му се спря на Рони. — А ти си?

— Рони Брайсън — каза Хана. — Синът на брат ми Конър. Решил да скочи в самолета и да дойде да ме види.

— Интересно. — Усмихна се. — Приятел съм на леля ти Хана. И съм много щастлив да се запозная с теб, Рони.

— Тя каза, че си бил капитан на атомна подводница.

— Вярно е. Но имам и много други професии. Пътувам много.

— Къде.

— Назови кое да е място, вероятно съм бил там.

— Но сега няма да ходиш никъде. Ще останеш с леля Хана?

Киров повдигна вежди, като видя колко настоятелно е момчето.

— Доколкото знам, това е планът, да.

— Не, трябва да обещаеш.

Погледът на Киров се спря на Хана.

— Не вярвам, че говори от твое име. Пропускам ли нещо?

— Иска просто да се увери, че ще бъде в безопасност. Тревожи се за мен. — Срещна погледа на Киров. — Точно като теб, и той вярва, че имам нужда от защита. Не мога да го убедя в обратното.

— Нима? — Кимна и се усмихна. — Аз съм много добър в убеждаването. — Обърна се към Рони. — И се грижа за хората около себе си. Искаш ли да чуеш какви са квалификациите ми?

— Да.

Киров се засмя.

— Тогава трябва непременно да поговорим. Искаш ли да излезем на терасата? — Тръгна към вратата. — Остани тук, Хана. Наистина нямаме нужда от теб.

— И аз нямам желание да чуя разговора ви. Защото вероятно ще ме подразни.

— О, сигурен съм, че ще бъде така. — Отвори вратата и остави Рони да излезе пръв на терасата. — Макар че и двамата много те уважаваме, Хана.

Тя стоеше и ги наблюдаваше през френските прозорци. И двамата се бяха подпрели на перилата. Изглеждаха странно, но едновременно с това и дружелюбни. Високият мускулест мъж и слабичкото високо момче с рошавата кестенява коса. Изражението на Рони бе замислено и сериозно. Това на Киров бе също толкова сериозно, но от време на време се озаряваше от усмивка.

— Всичко наред ли е? — Мелис се бе върнала в лабораторията и вървеше към тях. — Рони ще остане ли тук?

— Да, нямам голям избор. Той е като Конър, лесно е да се погаждаш с него. Но е ужасно упорит, ако става въпрос за нещо, което го интересува.

— Той е страхотно дете. Много го харесвам — каза Мелис. — Ще се радвам да е с мен на „Попътен вятър“.

— Благодаря ти. С теб поне ще е в безопасност. Страхувах се, че ще настоява да дойде с мен. Не бих могла да му позволя.

Усмивката на Мелис изчезна.

— Защото се страхувах, че ще го изложиш на опасност.

— Не знам какво ще стане. Нямам право да го поставям в положение на... насилие. — Поклати глава с горчивина. — Успях да го убедя, че нямам нужда от защита, но се налага и Киров да каже

тежката си дума. Не повярва на преценката ми, така че трябваше да го оставя да си състави собствена.

Погледът на Мелис проследи този на Хана и се спря на мъжа и момчето на терасата.

— А как го приема Киров?

— Като предизвикателство. Забавлява се.

Мелис присви очи.

— Но ти се надяваше, че ще се чувства неловко с момчето?

— Може би. Не смеех да очаквам прекалено много. Киров винаги остава хладнокръвен и не познавам човек, с когото не би могъл да се справи.

— Включително и теб? Помислих, че долавям напрежение. Още не сте разрешили различията си?

— Няма значение. Можем да работим заедно. — Погледна отново Киров и Рони. Стойката на тялото и отношението на Рони се бяха променили — той изглеждаше отпуснат и дори нетърпелив. — Мисля, че вече е спечелил Рони. И ето, че момчето ще ти бъде гост.

— Ще се радвам. А и на него ще му бъде забавно. — Погледът ѝ се спря на Киров. — Виждам колко лесно може да спечели Рони. Киров наистина прави впечатление. Не по обикновения начин, но притежава достатъчно сила и магнетизъм, за да прикове вниманието на всеки. — Направи пауза. — Признавам, когато го срещнах, изпитах чувството... Не знам. Накара ме да повярвам, че няма планина, която не би могъл да изкачи.

Очевидно бе спечелил и Мелис.

— Да, прави впечатление. — Смени темата. — Какво каза майката на Рони, когато вчера говори с нея?

— Кейти е много умна жена. Познава сина си. Познава и теб. Каза, че на Рони му е много трудно и знае, че ти ще направиш това, което е най-добре за него.

— Опитвам се. Но все пак трябва да говоря с Кейти. Надявам се, че така е най-добре за него.

— И аз мисля като теб. — Пауза. — Не съм ти казвала никога, но имах ужасно детство. Бях белязана завинаги. А после открих делфините. Те ме излекуваха. Не знам как. Може би просто работата с тях ме погълна напълно. А може би любовта ми към тях бе достатъчна

за обрата. Любовта е велик лечител. Близостта с Пийт и Сузи ще се отрази добре и на Рони.

Мелис бе много затворен човек и вероятно не ѝ беше лесно да разкрие тази част от живота си. Това трогна Хана, както и фактът, че може би го направи, за да може тя да вземе спокойно решението си.

— Да, вероятно ще му се отрази добре — каза Хана тихо. — С тебе също ще му е добре. Не познавам друг човек, при когото бих го оставила с такава радост.

Киров потупа Рони по рамото и двамата се обърнаха, за да влязат в лабораторията.

— Всичко е наред, лельо Хана — каза Рони, — докато си с капитан Киров. Той ще се погрижи за това.

— Наричай ме просто Киров, Рони. Капитан е прекалено официално, а и това е в миналото. Надявам се, че вече сме приятели.

— Да, сър — усмихна се Рони. Обърна се към Хана. — Ще ми разкаже за живота си на атомната подводница.

Беше очевидно, че Рони е напълно завладян от Киров.

— Колко мило. Радвам се, че го одобряваш — каза сухо.

— Щом го смяташ за толкова компетентен, може би ще помислиш дали да не се върнеш у дома?

Усмивката му се стопи.

— Не, трябва да бъда тук. Кап... Киров обеща да ми каже, ако има проблем. Може и да се наложи да помогна. Той все пак е сам.

— Така ли? — измърмори тя. — А аз мислех, че го смяташ за цяла армия.

— Флота — поправи я Киров. — Много по-добър съм в морската, отколкото в сухоземната тактика. — Обърна се към Рони и му подаде ръка. — Имаш думата ми, че нищо няма да се случи на Хана, докато е с нас.

Рони поклати глава.

— Тя е много умна. Знам, че ще се вслушва в думите ти.

В очите на Киров блесяха дяволити пламъчета, но тонът му бе сериозен.

— Ще положи усилия да бъде така.

Хана си пое дълбоко дъх и се опита да не покаже раздражението си.

— Едва ли може да бъде другояче. Ти успяваш да...

— Значи Рони ще остане с мен на „Попътен вятър“ — побърза да ги прекъсне Мелис. — Това е чудесно. Ще прекараш ли вечерта с нас, Хана?

— Не съм сигурна. — Обърна се към Азиз, който работеше в другия край на лабораторията. — Имаш ли напредък?

— Да. Доста добър при това. — Очите му блестяха от възнение. — Записките на Лампмън ме водят в съвсем нова посока. Бил е доста по-напред от мен. Ако успея да комбинирам моите изследвания с неговите, може да има проблясък.

— Кога?

Той сви рамене.

— Когато стане. Но съм близо. Ще уведомя Мелис веднага, когато има резултат.

— Аз ще остана тук с него — каза Киров. — А ти отиди с Мелис и племенника си. Покажи му града. Атина е преживяване, което никога не бива да пропусне. Ще ти се обади, когато има нещо.

— Добре. Прав си. Щом е тук, трябва да види някои места. — Огледа лабораторията. — Къде са Евгения и Чарли? Още ли са в музея?

— Не, Евгения каза, че ще се разходят из природата и ще стрелят в мишена. Изглежда, е взела Чарли под крилото си.

„Доста смъртоносно крило“, помисли си Хана и се обърна към Рони:

— Господ да му е на помощ.

— Не непременно — каза Киров и се върна към бележките, които изучаваше преди тяхното влизане. — Евгения ще се грижи добре за него.

— Мислиш ли, че можеш да го направиш? — запита Евгения. — Разстоянието е петстотин метра, все пак.

Чарли примижа заради силното слънце и се прицели в малката консервна кутия, поставена на най-долния клон на маслиновото дърво.

— Мога. — Прицели се внимателно и стреля.

Консервната кутия падна на земята.

— Добър стрелец си — каза Евгения.

— Дяволски си права.

— Но все пак не достатъчно добър. Когато успееш да го направиш, докато тичаш с все сила, криейки се и изскачайки иззад тези храсти и камъни, може и да останеш жив, независимо на какво ще те подложи Гадер.

— Това е губене на време. Няма причина да не го нападнем в Дъблин и...

— По-добре е да се надяваш, че няма да се сблъскаме с него в Дъблин, което е негова територия. В терен като този има много повече прикрития. А сега опитай отново. Както казах.

Той поклати глава.

— Никой не може да даде такъв изстрел, тичайки с всички сили.

— Не е така. — Провери автоматичния си пистолет. — Постави три консервни кутии на онзи клон и се махни от пътя ми.

Той сви рамене и изпълни желанието й.

Евгения гледа втренчено мишената няколко секунди.

— Не е лесно, нали? — запита Чарли саркастично.

Тя усети как адреналинът в кръвта й се покачва.

— Фасулска работа.

Затича се. Удари едната кутия, преди да е стигнала до камъните. Удари следващата, като стигна при дърветата. Падна на колене и уцели третата отблизо.

Изправи се и се обърна с лице към него.

— Видя ли?

Той я гледаше, онемял.

— Дяволски си добра.

— Да, но не съм най-добрата. Не се упражнявам достатъчно вече. Когато бях на осемнайсет и работех за КГБ, можех да ти вдъхна страхопочитание. — Зареди отново. — Но съм достатъчно добра за повечето ситуации, в които мога да изпадна. — Погледна го. — А ти не си. Готой ли си да опиташ отново?

— Ще се изложя. Няма начин да...

Тя се засмя.

— Мисля, че те уплаших. Може би имаш нужда от малко мотивация. — Отиде до захвърлените на земята вещи и взе лаптопа си. — Има още много да научиш, освен как да застреляш лошите момчета. Можеш да изгубиш играта дори преди да е започнала. Ако успяваш да

си с крачка пред врага, куршумът ти ще е там, когато той направи тази крачка.

— Да се поставя на неговото място?

Тя кимна.

— В повечето случаи можеш да го направиш без никакъв проблем. Защита. Самозащита. Обичайна тактика. Едва когато попаднеш на някого, който е необикновен, имаш проблеми. — Набираше нещо. — Можеш да проучиш досиетата на Гадер и Анна Деверо и да видиш дали има нещо за тях, с което можеш да се идентифицираш. — Обърна лаптопа така, че той да види снимките и досиетата. — С Гадер ще бъде по-лесно.

— Искаш да кажеш, че е по-трудно да разгадаеш жените?

— Невинаги. Но никога не подценявай врага само защото е жена.

Той погледна последната консервна кутия, улучена от нея, която продължаваше да лежи в тревата.

— Няма.

— Можеш да решиш, че не ѝ липсват умения, но не е достатъчно концентрирана. Имала съм работа с жени, които никога не се колебаят да дръпнат спусъка.

— Анна Деверо уби баща ми. Пред очите ми. Знам на какво е способна.

— Не, не знаеш. — Сведе поглед към снимката на екрана. — Всъщност не знаеш нищо за нея. Съмнявам се дори, че Гадер я познава. Тя разкрива само тези свои черти, които иска. Които смята, че е необходимо да разкрие в момента. Но се съмнявам някога да е показала слабост.

— Толкова е красива — прошепна той. — Дори когато слизаше по онзи склон, не можех да повярвам, че подобна красота може да е заплаха. Дори баща ми не се тревожеше.

— Така ли?

— Поне така ми каза. — Поклати глава. — Но той е по-умен от мен. Би трябвало да знае на какво е способна.

— Прочети досиетата, а после отново ще се упражняваме.

Той поклати глава.

— Ще ги прочита по-късно. А сега ще се заловя отново за работа. — Започна да вдига консервните кутии и да ги поставя отново по клоните. — Искаше да съм мотивиран — ето, сега имам мотивация.

— Изгледа я студено. — Ще бягам по-бързо от теб. И ще се справя по-добре. Не първия път. Може би дори не десетия, но ще се справя.

Тя кимна бавно.

— Вярвам ти. Захващай се за работа.

Ориса, Индия

Девлин си помисли, че малкото заливче е изключително живописно, а районът — проспериращ, в сравнение с повечето посетени от него места.

По брега тичаха и играеха полуоблечени деца. Рибарите бяха заети с разтоварването на улова за деня.

На хълма се виждаше малък хотел, с ресторант на верандата, откъдето се разкриваше прекрасна гледка към селцето долу.

Девлин никога не беше обичал Индия, защото бе прекалено гореща, кална и бедна. Но дори той признаваше красотата на това място.

И беше подходящото място.

Протегна ръка към телефона.

Трябваше да съобщи едно име на Гадер.

Ориса.

Гадер седеше в колата близо до „Тринити колидж“ и чакаше телефонът да звънне. Натисна копчето на устройството за проследяване на телефонните разговори, което бе на конзолата до него. Не беше сигурен дали може да му има доверие. Проклетото нещо бе инсталирано от същия експерт по охраната, който напоследък се бе провалил така лошо. Може би трябваше просто да се довери на Еймс и на способността на устройството да попречи разговорът му да бъде подслушан и проследен. Прекалено лошо, ако...

Телефонът звънна.

Гадер отговори.

— Точно навреме. Странно, много си точен, когато имам нещо, което искаш.

Нибал Дока не обърна внимание на сарказма му.

— Моите приятели са заинтригувани от предложението ти. Искат да изследват тази възможност.

„Ето какво се случва, когато политиците позволяват чуждите посланици да бъдат избрани чрез подкупи“, помисли си кисело Гадер.

— „Заинтригувани“ и „изследват“ са кодови думи за „губене на времето“ — каза Гадер. — Имаме ли сделка или не?

— Обещавах нещо, което никога преди не е правено, и очаквах моите приятели да ти дадат четвърт милиард долара предварително. Сигурен съм, че разбираш колебанието им.

— Ако бях търговец, с когото никога не са работили, тогава да. Но аз имам репутация и опит. В този бизнес съм повече от десет години и съм имала работа поотделно с всеки от приятелите ти. Винаги съм доставял исканата стока на клиентите си. Репутацията ми зависи от това. Защо да я застрашавам?

— Искат демонстрация.

— Нямам безплатни проби.

— Кой е казал нещо за безплатни.

Само това чакаше.

— Слушам.

— Дай пример за това, какво може да върши твоята TD44, и ние ще ти дадем зелен светофар за плана, който нахвърли пред мен. — Направи пауза. — Разрушението трябва да бъде значително.

Гадер седя мълчаливо известно време. Като се имаше предвид за какви пари става въпрос, можеше да очаква да го подложат на изпитание. Не някакво неразумно искане, но все пак...

— Ако цената е добра, мога да започна веднага.

— И каква е цената?

— Пет милиона долара. Така ще получат доста драматична демонстрация, която Индия ще помни с векове. И когато успея, ще продължим веднага с първоначалното ми предложение. Двеста и петдесет милиона за цялото крайбрежие на Индия.

— Имаме сделка, Гадер. Пет милиона долара ще бъдат прехвърлени в сметката ви през следващия час.

По дяволите.

Беше изненадан от бързото приемане на условията му. Това означаваше, че на Дока са дадени правомощия да плати повече от пет

милиона. Нямах значение. Сумата беше незначителна в сравнение с онази, която го чакаше.

— За мен е удоволствие да правя бизнес с теб — каза Гадер. — Моля те, предай поздравите ми на приятелите си и им кажи да не правят планове за ваканция в Индия.

Затвори и остана да седи, опитвайки се да потисне вълнението си. Всичко си идваше на мястото. Благодарение на Девлин, разполагаше с място за експеримента. И Лампмън беше обещал, че ще приключи с работата по TD44 само след няколко дни.

Не, не след няколко дни. Трябваше да има пробите сега.

Набра бързо номера на Лампмън. Не помнеше дали Лампмън има лекции днес, но не даваше и пет пари. Можеше да каже на студентите си да вървят по дяволите.

Лампмън отговори.

— Добро утро, Гадер.

— Кажи ми, че не съм обещал току-що нещо, което не можем да изпълним.

— Зависи изцяло от онова, което си обещал.

Гадер си помисли, че Лампмън звучи странно. Уверено, нахално дори. Бе далеч от поведението на разкаяния човечец, който бе така ужасен, след като бе изгубил пробите. Като изучаващ човешката природа, знаеше, че това означава добри новини.

— Каза, че искаш данни от историческа гледна точка — каза Гадер. — Дадох ти ги. Вярвам, че са ти помогнали.

— Да. Бях окуражен и след първоначалните експерименти, но сега съм много по-окуражен, Гадер. Това е нещо, което наистина трябва да видиш.

— В лабораторията ли си?

— Извън града съм. Можеш ли да дойдеш веднага?

— Викаш ме?

— Смятай го за покана. Мога да направя снимки, но мисля, че ще предпочетеш да видиш сам.

Да, определено беше нахален. Пътуването може би си струваше дори само заради това.

— Къде си?

— Току-що ти изпратих съобщение с GPS координатите. Мястото е в пустошта, както се казва, но ще го намериш.

Преди да е успял да отговори, Гадер чу сигнала за получаване на съобщение.

— Добре, тръгвам. Не се тревожи, ако няколко от моите приятели стигнат там преди мен.

ГЛАВА 15

Дънслогин, Ирландия

15:14

Колата на Гадер спря на черния път на осемнайсет мили северозападно от Дъблин. Двама мъже от охраната му стояха на пътя с Лампмън, а още двама бяха в колата зад Гадер.

Той огледа района и от двете страни на черния път.

Бяха минали пет минути, откакто за последно бе видял признаци за цивилизация.

— Не се шегуваше, че приятелите ти ще пристигнат първи — каза Лампмън. — Но не ме предупреди, че ще претърсят целия район.

— Извинявай за предпазните мерки. Хората с моята професия често са мишена, затова рядко приемам покани в усамотени места.

— Тогава може би трябва да помислиш за друг вид работа.

— Да се пенсионирам? Това може би зависи от онова, което ще ми покажеш днес.

— Е, тогава смятай, че ти остава още малко. — Лампмън се усмихна. — Досети се, че не бях много ентусиазиран, когато ми предаде информацията от рамката. Бях изпълнен със скептицизъм. Трудно ми беше да повярвам, че нещо толкова просто може да предизвика такъв ефект. И че учен от онова време може да се е досетил за това.

— Но се оказа така? — запита Гадер.

Лампмън направи знак на Гадер да го последва по прашния път.

— Виждали сме зони с минимум кислород, или така наречените „зони на сенките“, в нашите океани и преди. Ето какво се случва обикновено — богати на азот замърсители принуждават огромни популации от планктон да се разрастват по повърхността на водата. Планктонът изгнива и пада на морското дъно, където бива разграждан от милиарди микроби. Проблемът е, че тези микроби също консумират кислород. Много кислород. Консумират толкова много кислород, че не остава за нищо друго живо в този район.

— И това се е случило при Маринт?

— Не мисля. Не точно. При Маринт нещата са били много по-сериозни. Крайбрежните райони не са се възстановили с години, може би с векове. Веднъж активирани, водораслите очевидно са се разпространили като растителен вид, който не ни е познат. Разпространявали са се с огромна скорост и са изсмуквали кислорода от водата.

— Това вече го знам.

— Тогава също така знаеш какво активира разрушителната им способност. Открили са го в онази рамка.

Гадер се усмихна.

— Царевница?

— Звучи смешно, знам. Но е вярно. Царевницата е растение, което се култивира от човека. Няма дива царевница. Култивирана е едва през последните няколко хиляди години от дива трева с наименованието teosinte.

— Мислех, че идва от Мексико.

— Така е. Европейците дори не са я познавали преди няколко хиляди години. Но след откриването на Маринт, установихме, че също са култивирали тази дива трева и са отглеждали царевница. Близък братовчед, може да се каже, на тази, която отглеждаме сега. Знаехме, че са я открили доста късно в историята на тяхната цивилизация, а сега знаем, че е ускорила за идването на края. — Поклати глава. — Такова незначително растение да причини края на една от най-високите култури, които познаваме.

— Как се е случило?

— Жителите на Маринт започнали да изгарят стъблата във фурните си. Възможно е последвалото замърсяване на въздуха да се е натрупало по крайбрежната ивица и да е активирало водораслите. А може и да са ги изхвърляли в реката като отпадъци. Както и да е било, ученият от Маринт е прав. Това било началото на края.

— Сигурен ли си във всичко това?

— Като учен, искам да знам от какво е породен този ефект. Все още не знам и няма да знам, докато не се сдобия с още проби TD44, които да изследвам. Но е достатъчно да ти кажа, че работи. И то бързо.

— Изглеждаш доста сигурен.

Лампмън се усмихна и посочи към малкото езерце, което тъкмо се появи пред тях.

— Защо не погледнеш?

— Шегуваш се, нали?

Лампмън поклати глава.

Гадер изпита огромно вълнение и закрачи бързо към водата. А тя бе тъмнозелена. Стотици мъртви риби, жаби и насекоми плаваха отгоре.

Гадер погледна Лампмън.

— Искаш да кажеш, че ти си предизвикал всичко това?

— Точно това казвам. — Лампмън му показва снимки. — Ето как изглеждаше езерото преди четирийсет и осем часа.

Гадер взе снимките и ги погледна. Трепна при вида на чистата вода и красотата на заобикалящата природа.

Вдигна поглед.

— Четирийсет и осем часа?

— Би трябвало да минат седмици, за да се стигне до този стадий. Казах ти. Не прилича на нищо познато.

Гадер коленичи на ръба на водата.

— Смесил си пробите водорасли с царевични стъбла?

— Направих това в лабораторията и след като забелязах бързата реакция, синтезирах химичен разтвор с някои от елементите, които биха причинили подобна реакция. Ще мога да постигна по-добър и по-бърз резултат, след като стесня кръга на елементите.

— Фантастично — прошепна Гадер.

— Казах ти, че си струва пътуването.

— Абсолютно. — Сведе поглед към мъртвата, лишена от живот, вода. — Виждам, че мога да продължа напред.

— Е, не съвсем. Не още. Ще имаш нужда от огромни количества за онова, което ми се струва, че си намислил.

Гадер махна с ръка над езерото.

— А всичко това?

— Само начало, но накрая ще можеш да отглеждаш каквито количества искаш. Мога да ти помагам... но преди съществено увеличение на заплащането ми, а и някои други облаги.

Гадер присви очи.

— Какви облаги?

Лампмън се усмихна.

— Не искам да бъда просто работник, а партньор.

Гадер очакваше това от известно време. Лампмън беше алчен.

— Плащам ти добре.

— Но задълженията ми се увеличават. Караш ме не само да правя жизненоважни изследвания, но също така да анализирам крайбрежните води за потенциални места за отглеждане на водораслите. Естествено, това ме прави любопитен по отношение на делата ти в Англия. Не съм глупак.

— Никога не съм те смятал за глупак. — Хвърли на копелето кокал и после виж какво ще стане. Нямах да живея достатъчно дълго, за да се радва на парите си. — Може би ще ти дам малък процент от печалбата, ако се съ согласиш да си изцапаш ръцете и да ми помогнеш с информация, как да отгледам тези водорасли. Можеш ли?

Лампмън се усмихваше широко.

— Казах ти, че мога.

— Колко бързо?

— Можем да създаваме TD44 тук и може би след девет месеца или година...

— Не е достатъчно бързо. Не мога да чакам толкова дълго.

Лампмън смръщи вежди.

— Нямах избор.

— Винаги имам избор. Каж ми какви са възможностите ми.

— Има само едно място на земята, където можеш да получиш исканите количества. Маринт.

— Ето, че току-що направи избора ми вместо мен. Подготви се да работиш като... партньор. Ще имам нужда от цялата информация, която мога да получа. Трябва да знам как да добивам водораслите там. — Обърна се и тръгна към колата. — Отивам в Маринт.

— Да!

Елайджа Бейкър затвори и се върна в дневната.

— Хана Брайсън е видяна в Атина — каза на Анна, която се бе свила на дивана. — На пристанището, където е шхуната на Мелис Немид. Изпратих Мендоса да я следи.

— В такъв случай ще я пипнем. — Анна спусна крака на пода. На лицето ѝ бе изписано нетърпение. — А Киров?

— Още не знаем. Не се е появил.

— Лабораторията в музея?

— Мендоса ще изследва тази възможност, когато пристигне там. Агентът ми на мястото не е успял да провери.

— Тогава е глупак. Аз ще намеря начин.

— Не се съмнявам — каза Бейкър. — Но той няма твоя... талант.

— Говориш за секс? — Усмиваше се, докато обуваше обувките с високи токчета, които по-рано бе захвърлила.

— Сексът помага. Но умът е този, благодарение на който преживяваш деня. Мисля, ще се съгласиш, че притежавам и двете. Гадер е толкова сигурен, че са някъде в Шотландия, но аз имам чувството, че ще останат близо до Мелис Немид. Затова предложих да изпратиш човек да дебне около музея в Атина. И си струваше, нали?

— Да.

— Трябва по-често да ме слушаш и ще ти поднеса моя любим Винсът, завързан с прекрасна розова панделка.

— Имам си свои планове. — Все още не знаеше доколко може да се довери на Анна. От години се опитваше да залови Гадер и това се бе превърнало в кошмар и огромно разочарование. Той бе недосегаем благодарение на връзките с високопоставени правителствени служители, които го използваха за тайните си операции, както и да снабдява с оръжие и муниции поддържаните от Съединените щати бунтовници в страните от Третия свят. Всеки път, когато Бейкър се опиташе да го арестува, той беше освобождаван след часове. Но Бейкър бе видял своя шанс, когато Гадер се бе заинтересувал от Маринт. Екотероризъм от голям мащаб. Този път щеше да получи присъда. Никой нямаше да иска да помогне на Гадер и да рискува собствената си кариера. Беше време за действие.

Анна се усмихна.

— Да. И съм сигурна, че са брилянтни. Ако ги споделиш с мен, мога да намеря начин да станат още по-добри. Защо иначе дойде при мен?

Защо? Заради безкрайната ѝ амбиция. Каза ѝ, че в замяна на помощта ѝ ще бъде освободена от всички обвинения срещу нея и Гадер. За бизнес с оръжие нямаше да може да става и въпрос след това,

но тя щеше да запази контрола над останалия, който бе оценен на стотици милиони долари. Щеше да бъде независима и богата. Бейкър щеше да получи така исканата от него присъда над Гадер. Той щеше да бъде унищожен. Кое то бе идеално.

Дори повече от идеално. Не знаеше, че също така ще получи Анна в леглото. Трябваше да подозира, че тя винаги ще владее ситуацията и че сексът ще бъде едно от оръжията ѝ. Щеше да бъде глупак, ако ѝ откажеше тази манипулация, тъй като тя беше една от най-опитните куртизанки в света. Докато успяваше да пази ума си трезвен, споразумението между тях щеше да го задоволява напълно.

— Гадер не е ли показал подозрение, че си имаш работа с мен?

Тя се засмя.

— Гадер подозира всички. Но съм се погрижила винаги да има силна нужда от мен, затова не му се иска да мисли, че е възможно да не съм му върна.

— Не искам нищо да ти се случи.

— Трогната съм. — Усмихна се. — Винаги е добре да има мъже като теб, които да се грижат за мен.

Тя имаше нужда от грижи толкова, колкото и кобрата, която се готви да нанесе удара си. Но имаше нещо еротично в риска да се откажеш от ухапването. Той докосна бузата ѝ с показалец.

— Много си ценна за мен. И не се налага да се тревожа за лоялността ти. Всичко, което правиш за мен, правиш и за себе си.

— Искан ми се да ми позволиш да правя повече. — Взе ръката му и я поднесе към устните си. — Толкова е скучно да се изравя информация. Аз обичам действието. Какво заръча на Мендоса за Хана Брайсън?

— Само да я наблюдава отблизо. И когато се появи Киров, ще заловим и двамата. Ще се погрижим да не бъдат повече заплаха за операцията.

— А безопасно ли е това? Както ти казах, Гадер знае, че Киров е човекът, откраднал пробите от Лампмън. Не искаш той да стигне до Киров преди теб, нали? Един възможен конфликт ще усложни много плановете. Проектът е от огромна важност за Гадер, но може и да се откаже, ако реши, че Киров може да го предотврати.

— Това няма да стане. На Мендоса може да се има доверие. Всъщност ползва се с доверието ми още от самото начало. Знае колко е

важно да се действа внимателно.

— Надявам се да си прав. — Целуна го бързо. — Но ако нещо стане, ще намериш начин да овладееш ситуацията. — Тръгна към вратата. — Ще ти се обадя, когато науча нещо за експериментите на Лампмън. Възможно е те да се окажат колелото, което ще задвижи всичко. Гадер трябваше да се срещне с него тази сутрин.

— Ще чакам обаждането ти.

„Може да се обадя на Бейкър, а може и да не му се обадя“, помисли си Анна с раздразнение, когато седна в „Ламборгини“-то си. Подхождаше доста небрежно по въпроса с Хана Брайсън. Беше я изгубил вече в онзи хотел, а трябваше да я притисне и да я принуди да му каже къде е Киров. Той беше глупак, който имаше прекалено много правила и скрупули.

А тя нямаше такива. Още не беше сигурна по кой път щеше да поеме, но трябваше да запази отворена възможността, предоставена ѝ от Бейкър. Тя можеше да се окаже най-добрият начин да постигне независимост и пак да бъде богата като цар Мидас. Обаче Гадер имаше потенциала да бъде още по-богат и това се оказваше голямо изкушение. Защо да бъде царица на света, когато можеше да бъде царица на Вселената? Може би щеше да бъде по-мъдро да остане с него и да напълни още повече сметките си. Трябваше да постигне равновесие и да държи нещата под контрол, докато не решеше нещо.

Във всеки случай, Хана Брайсън и Киров трябваше да изчезнат от картината.

Извади телефона си и набра номера на Чарлс Еймс, шефа на охраната на Гадер. Еймс беше умен, имаше връзки и можеше да бъде манипулиран.

— Чарлс, Брайсън и Киров са се появили в Атина. Искам да уредиш изчезването им.

Той се поколеба.

— Заповед на мистър Гадер?

— Не и този път. — И преди беше молила Еймс да убива заради нея. Плащаше му добре и беше открила, че е извънредно дискретен. — Предпочитам да не го безпокоя. И двамата знаем, че ще одобри.

— Защо да не му кажем, в такъв случай?

— Е, виждаш ли, остава въпросът откъде знам къде могат да бъдат открити. Разбираш ме. Ти също имаш източници, които трябва да пазиш. Искам просто Брайсън и Киров дискретно да изчезнат и никога вече да не безпокоят Гадер. Няма да е проблем за теб. И повече няма да са проблем и за Гадер.

— Дискретността струва скъпо. — Направи пауза. — Както и поверителността.

— Ще удвоим обичайната сума. Не бих и помислила да те измамя.

Той мълча известно време.

— Миналите ми задачи нямаха нищо общо с Гадер. Тази може да се окаже по-опасна.

— Но парите си заслужават. И ще ти бъде много благодарна.

Отново мълчание.

— Къде са?

— Хана Брайсън е отседнала на шхуната на Мелис Немид близо до музея на Маринт. За Киров не съм сигурна, но се обзалагам, че е близо до Брайсън.

— Ще трябва да наема хора в Атина. Няма да рискувам тукашните ми хора да се разприказват пред Гадер, защото ще струва още пари.

Щеше да го направи.

— Каквото е необходимо.

— Веднага ли?

— Възможно най-скоро. Кажи ми, когато задачата е приключена.

— О, непременно. — Отново пауза. — Харесва ми да ти правя услуги, Анна. Така се чувствам близо до теб.

Никога преди не я беше наричал Анна. Можеше да означава покана за секс, която според него тя не можеше да откаже. Или че трябва да внимава, да не би да покаже липса на уважение, което е възможно да доведе до изнудване. Можеше да се справи и с двете, но не и преди да е получила своето.

— Знам, че ще свършиш добра работа, Чарлс. — Сложи край на разговора и запали двигателя на колата. Не беше преминало така гладко, както се беше надявала, но пак щеше да получи, каквото искаше. Брайсън и Киров щяха да умрат и тя щеше да е с крачка по-близо до целта. И само това имаше значение.

Атина, Гърция

Плака

— Какво е това, което ям? — запита Рони и сложи в устата си поредната хапка. — Има вкус на риба, но е превъзходно.

— Нямам представа — каза Хана и отпи от кафето си, след което погледна към развалините на Партенона на хълма над тях. — Но се радвам, че ти харесва. Вероятно не е така здравословно, както би желала майка ти, но винаги има изключения.

— Печени аншоа — каза Мелис и огледа открития кафе-бар, където седяха. Над белите маси имаше чадъри в червено-бяло, а масите бяха заети от туристи. — Реших, че ще ти хареса да вкусиш Гърция.

— Веднъж мама ме заведе на фестивала „Вкусът на Бостън“. — Засмя се. — Не беше като това тук.

— Е, в Бостън не можеш да видиш руини на заден фон — каза Хана. — Нашата страна е още млада.

— Да. — Рони извади своя iPhone и направи няколко снимки на Плака, район, пълен с ресторанти и магазини за сувенири. — Това място е страхотно.

— Истински капан за туристи — каза Мелис. — Но е забавно. По-добре престани да снимаш и довърши обяда си. Снимаш цяла сутрин. Сигурно направи достатъчно снимки за цял албум.

— Мисля да ги изпратя по електронната поща на мама и Дона. Но някои не са така хубави. — Започна да ги разглежда. — По-добре е да ги прегледам и да изтрия лошите.

— Технология — поклати глава Мелис. — Децата в наши дни са удивителни. Просто приемат всичките тези чудеса. Когато аз бях дете, нямаше телефони с камери. Имах стар „Брауни“. Ти ли му подари този iPhone, Хана?

Тя поклати глава.

— Кейти и Конър му го дадоха. Аз обикновено му подарявам спортни екипи и оборудване. — Засмя се като гледаше съсредоточеното лице на Рони, който преглеждаше снимките. Беше се забавлявал много тази сутрин. За това кратко време се беше превърнал

в детето, каквото бе преди смъртта на Конър. — Къде ще отидем през следобед, Рони? В друг музей или ще се върнем на „Попътен вятър“?

Той не отговори веднага, тя вдигна поглед и видя, че е все така съсредоточен.

— Не знам. Защо не запитаме Киров какво му се прави на него?

— Киров? — запита Хана.

— Да, обадих му се и го помолих да дойде при нас, когато бяхме в последния музей. Реших, че и той ще иска да се забавлява. Каза, че ще дойде веднага, след като види резултатите от последните тестове на Азиз.

— Не си ми казал — упрекна го Хана.

— Изненада. — Сведе отново поглед към снимките. — Знаех, че ще се зарадваш да го видиш. Харесваш го... — Смръщи вежди. — Ето още една.

— Какво?

— Чакай малко. Не е ли странно? Този мъж е навсякъде, където сме и ние.

Хана замръзна.

— Така ли? — запита уж небрежно. — Вероятно турист, който обикаля същите места. Дай да видя.

Той побутна телефона по масата към нея.

— Повечето снимки са в музеи, но има няколко от улиците.

Тя увеличи снимките. Едър мъж около четирийсетте с пясъчноруса коса и обрлено лице с лунички. Беше облечен като турист — панталони в цвят каки и яке. У него нямаше нищо заплашително. Наистина приличаше на турист, както беше казала на Рони.

Приличаше. На снимките от музеите той не гледаше никога към тях, а някоя ваза, картина или скулптура.

Беше по-подозрителен на двете снимки от улиците. Изглеждаше... съсредоточен и напрегнат.

— Е, очевидно разглежда същите места.

Рони кимна.

— И харесва същите ресторанти.

— Какво?

— Погледни последната снимка.

Пясъчнорус мъж, седнал под червено-бял чадър.

Погледът ѝ се спря на лицето на Рони.

— Къде е?

— Две маси зад теб. До бара.

Тя се застави да не се обръща, но усети как космите по тила ѝ настръхват.

— Яде същото като мен — каза Рони.

— Което означава, че има добър вкус. — Подаде телефона обратно на Рони. — Но мисля, че трябва да вземем решение какво ще правим. — Стана. — Довърши обяда си. — Аз ще изляза на улицата, за да видя дали Киров не идва. Ако не го видя, ще му се обадя, за да ми каже кога ще дойде.

— Идеята може би не е лоша. — Мелис гледеше телефона на Рони. — Ние ще дойдем веднага щом Рони привърши. — Усмихна се. — Знаеш ли, Рони, още не си разгледал музея на Маринт. Той е моята гордост и радост. Защо да не се върнем на шхуната, а по-късно да разгледаме музея?

— Ще питаме Киров. — Отпиваше от лимонадата си. — Той може да пожелае да отидем другаде.

— На всяка цена ще го попитаме — каза Хана сухо. Започна да заобикаля масите на път към желязната порта, от която се излизаше на тротоара. Внимаваше да не поглежда назад към бара.

Още не. Не и докато не стигнеше до ъгъл, откъдето мъжът нямаше да забележи.

Като стигна до портата, хвърли поглед назад. Той беше спрял да се храни и гледаше към нея.

Което не беше добре.

Излезе на улицата и се огледа и в двете посоки. Поклати глава и махна с ръка на Рони и Мелис. После извади телефона си.

Киров отговори веднага.

— Хана?

— В открит кафе-бар в Плака сме. На улица „Адриану“. Не се приближавай дори дотук. Нещо става.

Киров изруга.

— Вече съм тръгнал. Ще бъда там след няколко минути.

— Не. Следят ни. Мъж с едро телосложение, панталони в цвят каки и моряшко яке. Прилича на турист. До този момент не е направил нищо, възможно е да чака теб. Човек на Бейкър?

— Може би. А може би не. Има ли много хора наоколо?

— Да, кафе-барът е пълен.

— Тогава останете там, докато дойда.

— Няма начин. — Усмихна се и махна на Рони. — Няма да застраша Рони и Мелис. Ще ги настаня в такси и ще ги изпратя обратно на шхуната. Ще се опитам да отвлека вниманието на опашката ни, докато се отдалечат от кафе-бара.

— Остани на мястото си, по дяволите.

Тя спря такси.

— Не искам никой да проследи таксито им. Искам вниманието на мъжа да бъде насочено към мен. Ще се опитам да му се изплъзна по улиците. Ще се срещнем на шхуната. — Затвори и направи знак на таксито да почака. Върна се бързо при масата. — Киров каза, че ще се срещнем на „Попътен вятър“. Хайде, таксито чака.

— Добре — каза Мелис и се изправи. — Свърши ли, Рони?

Той кимна и скочи на крака.

— Но той каза, че ще дойде тук.

— Промяна в плана. — Хана ги бутна в таксито. — Определено иска да ти покаже музея на Маринт. Каза, че е станал истински експерт, докато чака Азиз.

— Мисля, че знам малко повече от него — каза Мелис. — Е, поне ще успее да запълня празнините.

Рони кимна.

— Ти знаеш всичко. Има ли нещо за делфините...

Хана хвърли поглед през рамо.

Мъжът с пясъчнорусата коса беше станал и се приближаваше към тях.

Затвори вратата на колата.

— О, по дяволите, забравих, че исках да ти купя някои сувенири, Рони. Ще отида да взема няколко от онази будка от другата страна на улицата и ще спра следващото такси. — Направи знак на шофьора да потегли. — Ще се видим на шхуната!

— Хана! — извика Мелис, когато таксито се отдели от тротоара. После бързо се съвзе. — Добре, вземи една чаша и за мен.

Хана се обърна рязко, като хвърли бърз поглед след себе си.

Той беше все още в кафе-бара и говореше — или се преструваше, че говори — по мобилния си телефон. Таксито зави зад ъгъла и се скри

от погледа.

Тя се обърна и тръгна по тясна уличка между ресторантите. Излезе на друга и зави наляво, като устоя на подтика да погледне назад.

Уличката бе задна и безлюдна, от двете ѝ страни имаше кофи за боклук, по прозорците бяха монтирани климатици, които ревяха и от които по паветата капеше вода. Зад някои от ресторантите имаше тенекиени кутии, пълни с животинска мас, а зад други — рибени люспи по земята. Започна да изпитва съмнение. А ако мъжът не я следеше? А ако беше избързал и я пресрещнеше на изхода от някоя тясна уличка?

Шум зад нея. Обърна се.

Киров и мъжът в моряшкото яке се бореха за пистолета на Киров и се бяха блъснали в две кофи за боклук.

Киров го удари в гърлото с дръжката на пистолета и мъжът се преви на две, едва дишайки. Киров бръкна в джоба му и извади полуавтоматичен пистолет. Изправи се и го ритна по глезените.

— Имаш ли още?

Мъжът поклати глава, после изведнъж удари Киров с рамо, но той го завъртя и притисна лицето му към тухлената стена.

— Започваш да ме ядосваш — каза.

Устата на мъжа все още бе притисната до тухлената стена и не можаха да различат отговора му.

Киров бръкна в джоба му, извади портмонето му и го отвори.

— Пол Мендоса, търговец на килими.

— Точно така — успя да каже мъжът.

— Не мисля. Някак си не ми приличаш на търговец. Първо чувам, че преследваш приятелите ми из цяла Атина, а ето, че сега дебнеш беззащитна жена в задна уличка. В пълното си право съм да те натупам.

— Тогава извикай ченгетата — каза Мендоса, успял да отлепи устни от стената.

— И ти няма да имаш нищо против?

— Да. Не съм направил нищо лошо.

— Онзи удар с рамо се преподаваше няколко години в Лангли. Никога не съм го смятал за ефективен. Може би ще предадеш мнението ми на по-висшестоящите от теб.

— Не знам за какво говориш.

Киров се обърна към Хана, която ги приближи.

— Обзалагам се, че е от хората на Бейкър.

Тя направи гримаса.

— Това е страшно, като се има предвид, че беше разкрит от дванайсетгодишно хлапе.

— Пуснете ме или извикайте ченгетата — каза Мендоса. — Изборът е ваш.

— Има и трета възможност. Кажете ми кой си и защо ни преследваш.

Мендоса не отговори.

— Нека ти помогна. Търсиш мен и работиш за агент Елайджа Бейкър.

— Той иска просто да говори с теб.

— Нямам проблем с говоренето. Друго ме тревожи.

— Бейкър само се опитва да си свърши работата. Трябваше да ви наблюдавам и да докладвам. Нищо повече.

— Като първа крачка. Може би щеше да получиш други заповеди, когато установеше къде сме и двамата.

— Ние не сме наемни убийци. Можеше да ни нареди да ви заловим, но това щеше да е...

В уличката, от другия ѝ край, влезе „Хъмви“.

— Мисля, че тук стана много тясно — каза Киров. — Ако обещаеш да се държиш добре, можем да намерим друго място, където да обсъдим...

Изстрел! Боята до главата на Хана се олющи.

— Залегни! — извика Киров.

Куршумите се посипаха по стената на сградата.

— Твои приятели? — запита Хана.

— Не. — Мендоса я гледаше втренчено, след като се скриха в нишата на вратата.

— Добре ли си?

Той разтвори якето си с треперещи ръце. По предницата на ризата му се разстилаше кърваво петно.

— Киров! — извика Хана.

Киров загърна мъжа в якето.

— Натискай. — Обърна се към „Хъмви“-то, което беше приближило. Киров вдигна оръжието, което беше взел от Мендоса, но друга поредица от куршуми го принуди да се скрие, преди да е успял да стреля.

— В капан сме — промърмори. Огледа се за възможен изход и забеляза ламаринената кутия с животинска мас до тях. Опипа я. — Топла е.

— И какво? — запита Хана.

— Отстъпи назад! — Киров извади запалка от джоба си и я запали. Вдигна капака на кутията и хвърли запалката вътре. Мазнината лумна в пламъци, които се заиздигаха нагоре. Обърна се към Хана и агент Мендоса. — Пригответе се да бягате.

И ритна кутията. Тя се понесе по уличката и пламъците се издигнаха още по-високо. Предпазени от тях, Киров, Хана и Мендоса се врязаха в прохода между двете сгради, който щеше да ги отведе отново на улицата. Киров клекна и се прицели.

— Не спирайте!

Мендоса падна. Хана се наведе и се опита да го вдигне.

— Хайде. Малко остана.

Той поклати глава.

— Не мога. Върви...

— Не! Хайде!

„Хъмви“-то бързо пое назад. От съседните сгради започнаха да излизат хора и да се трупат по входовете.

Киров прибра пистолета и се наведе над агента.

— Ще получиш помощ.

Дишането на Мендоса беше плитко.

— Трябва да спрете — прошепна той. — Помагате на Гадер.

Киров присви очи.

— Какво?

— Опитваме се да го хванем... но... вие ни пречите.

— Не трябва да говори — каза Хана.

Киров клекна до мъжа.

— Какво искаш да кажеш?

Мендоса се опита да каже нещо, но от устата му не излязоха думи. Опитва отново.

— Гадер... ученият... „Тринити колидж“. Индия.

Стойте далеч... Ще го... хванем. Всичко ще бъде наред...

— Отпусни се — каза Хана. Погледна Киров. — Ще доведе помощ. Остани тук с него, а аз ще изтичам до...

— Мъртъв е.

Погледът на Хана се спря отново на Мендоса. Очите му бяха все още отворени, лицето му — напрегнато. По дяволите. Лош начин да напуснеш този свят.

Киров се изправи и я хвана над лакътя.

— Да вървим.

— Не трябва ли да останем и...

— Не. Бързо.

Преди Хана да е успяла да разбере какво става, вече се движеше бързо по тесния проход между двете сгради. Излязоха на тротоара и минаха край събралата се тълпа, привлечена от шума и дима. Киров кимна.

— Насам.

Двамата изминаха разстоянието до следващата пресечка, завиха зад ъгъла и отидоха до взетата под наем кола. Влязоха и потеглиха, а сирените виеха в далечината.

Киров погледна в огледалото за обратно виждане.

— Мисля, че всичко е наред засега.

Хана си пое дълбоко дъх и се облегна назад.

— Кой се опита да ни убие? Гадер?

— Хората му. Вероятно вече са се досетили, че ние сме откраднали пробите.

— Тогава какво искаше да каже агентът с думите, че помагаш на Гадер?

— Може би преча на разследването на Бейкър. Не съм сигурен. Заинтересува ме повече онова, което каза за работата на Гадер с учения от „Тринити колидж“.

— Лампмън? Но ние знаехме, че прави изследвания за Гадер.

— Прозвуча ми така, сякаш не работи за, а с Гадер. Лека промяна в положението му. И какво се опитваше да каже Мендоса за Индия?

Хана поклати глава.

— Може да се питаме за това и по-късно. Мен ме тревожи фактът, че като че ли целият свят знае къде сме.

— Да. Трябва да напуснем Атина веднага.

— Това ще отвори цяла кутия с червеи — каза Хана. — Не можем да тръгнем просто така. За Гадер, изглежда, е очевидно какво правим тук. Хората на Мелис още работят по пробите и трябва да гарантираме безопасността им. — Прехапа устни. — Рони. Това ме плаши най-много. Искам да го изпратя у дома със следващия полет, но ако хората на Гадер ни наблюдават, това може да се окаже най-лошото. Вече сигурно знаят кой е и какво означава за мен.

— Какво предлагаш да правим тогава? — запита Киров.

Хана дълго мисли. Всяко решение беше опасно. Трябваше да избере това, което съдържаше минимум заплахи.

— Тръгваме веднага. Веднага.

— Всички?

— Да. И ще вземем лабораторията с нас.

— И как мислиш да стане това?

— Ще вземем шхуната на Мелис. Хората ѝ могат да пренесат това, от което имат нужда, в лабораторията на „Попътен вятър“. Лабораторията там също е една от най-добрите в света. Ще се движим бързо и ще се надяваме, че хората, които ни нападناха, ще очакват заповеди и това ще ги забави. Ако имаме късмет, можем да бъдем на стотици мили преди падането на нощта.

— И къде ще отидем?

— Никъде. Насред океана. Единственото място, където не могат да ни открият.

Киров поклати глава.

— Знаеш, че със сегашните технологии това е невъзможно.

— Знам, че не е съвършеното решение. Но ще можем да се движим, ако усетим заплаха. Самолетите могат да претърсват райони с дни, без да забележат кораби в океана. И дали Гадер ще настоява да ни преследва, ако се окаже толкова трудно? Може би има и други неща наум.

— Възможно е това да е най-безопасното за момента — каза Киров бавно.

— Ако измислиш нещо по-безопасно, кажи ми. Но не можем непрекъснато да се оглеждаме през рамо, а точно това ще се случи, ако останем тук.

— Индия...

— Искаш да отидем в Индия? Дори не знаеш какво имаше предвид Мендоса.

— Така е. Но е възможно Лампмън да знае.

— Ти си идиот. По дяволите, обеща ми. Точно така, върни се в Дъблин. Там ще те чакат, за да ти прережат гърлото.

— Вероятно. — Замисли се. — Не, ще дойда с теб на „Попътен вятър“. Винаги мога да излятя с хеликоптер. Искам да съм сигурен, че хората на Гадер не те преследват. Но имам и друга идея за Ирландия...

— Сигурна съм, че е така. — Беше благодарна, че няма да е в опасност поне известно време. Протегна ръка към телефона си. — Ще се обадя на Мелис, за да каже на хората си да преместят лабораторията. Искам след час да сме във пристанището.

Киров кимна.

— Добър план. Аз самият трябва да се обадя на няколко души...

ГЛАВА 16

На палубата на „Попътен вятър“ вече кипеше трескава дейност, когато Киров и Хана стигнаха до пристанището. Екипажът се канеше да хвърли котва, а Азиз говореше оживено с Мелис. Обърна се към Хана, когато тя се качи на борда.

— Ето те и теб. Появяваш се и изгубвам хубавата си лаборатория и трябва да работя в по-примитивна.

— Не е примитивна — каза Хана. — Ще се справиш, Азиз.

Той се усмихна широко.

— Знам, че ще се справя. Вече съм достатъчно напреднал и нямам нужда от кой знае какво оборудване. Ще взема, каквото ми е необходимо.

— Колко бързо може да стане това?

— Помощникът ми опакова нещата в момента. Казах му, че ако всичко не е на борда до час, ще си наема нов помощник. — Очите му блестяха весело. — За нетърпелив млад учен тази съдба е по-страшна от смъртта. Знам съвсем точно как се чувства. Този проект е мечтата на всеки живот. Толкова съм близо. Дайте ми още ден-два и ще имате отговорите си.

— Ще имаш време. Стига дните ни да са спокойни.

Мелис се обърна и тръгна към капитана, който ѝ махаше с ръка.

— Толкова ли си близо до отговора? — Хана запита Азиз.

Той кимна.

— Не бих излъгал Мелис. Ще ѝ го поднеса на сребърен поднос. — Обърна се и тръгна по мостика. — Но сега трябва да се върна в лабораторията и да помогна с опаковането на нещата.

Хана се обърна към Киров и видя, че разговаря с Евгения и Чарли, които тъкмо се бяха качили на борда. Евгения се усмихна, когато Хана тръгна към тях.

— Изглежда, съм пропуснала част от вълнението. Какво разочарование. Но Киров ми обеща, като компенсация, че пътуването няма да е скучно. Наистина не обичам корабите.

— Вече ми каза — каза Чарли. — Ти така ме жилеше словесно, че не забелязах местата, край които минаваме.

— Исках малко да те раздрусам.

Киров погледна Хана.

— Двамата с Евгения ще отидем на разузнаване. Ще се върнем навреме.

— Разузнаване?

— Шхуната вероятно се наблюдава. Трябва да открием човека на Гадер и да го отстраним, преди да е докладвал.

— Ще дойда с вас — каза Чарли.

— Не. — Евгения беше твърда. — Това не е упражнение. Двамата с Киров сме опитни и знаем какво правим. А ти си аматьор. Не можем да рискуваме допускането на грешка.

Чарли се изчерви силно.

— Няма да допусна...

— Не — каза Евгения отново. — Остани тук и наглеждай Хана. — Усмихна се. — Ще има достатъчно действие в Дъблин. — Двамата с Киров тръгнаха по мостика. — Мисля, че забелязах мъж близо до офисите на пристанището — каза му тя. — Ще отида там, а ти отиди в музея. Логично е да наблюдават лабораторията.

Хана ги гледаше как вървят по пристанището и чувстваше разочарование — вероятно същото изпитваше и Чарли. По дяволите, искаше ѝ се да изтича след тях и да се опита да помогне.

Не, мястото ѝ беше тук. Трябваше да се погрижи за безопасността на Рони и Мелис.

— В Ирландия ли ще се върнем? — запита той.

— Според Киров. — Чарли стисна силно перилата. — Изненадан съм, че Евгения не възразява срещу присъствието ми. Все пак, аз съм аматьор.

А Хана беше изненадана, че Чарли се подчинява на заповедите на Евгения. Осъзна, че Чарли се променя. Беше по-зрял и по-малко егоцентричен.

— Можем да помогнем на Азиз в преместването на лабораторията. Освен ако не предпочиташ да стоиш тук и да се оплакваш от Евгения, докато тя си върши работата.

Той направи гримаса и се обърна.

— Говориш точно като Евгения.

— Това не е лошо. Уважавам я.

— И аз. Къде е лабораторията, за чието преместване трябва да помогна?

— Отиди при Мелис. Тя отговаря. — Хвърли последен поглед в посоката, в която бяха изчезнали Киров и Евгения, после се обърна. И тя имаше работа.

Но първо трябваше да намери Рони. Не беше го виждала, откакто се бяха качили на борда, а за него не беше характерно да не е в центъра на събитията.

Намери го сам до перилата от другата страна на кораба.

— Рони?

Той не я погледна.

— Ти ме излъга.

Почти беше очаквала такава реакция. Беше прекалено умен, за да не разбере какво става, след като тя се беше обадила на Мелис.

— Да. Съжалявам. Исках да си в безопасност, докато разбере какво става.

— Трябваше да ми кажеш. Как мога да те защитавам, ако не знам какво става?

Как да му обясни, че той да приеме фактите?

— Това е инстинкт, Рони. За да се грижиш за някого, трябва да двамата. Ти искаш да ме защитиш. Аз искам да защитя теб. Помисли. Ако трябваше да ме излъжеш, за да съм в безопасност, щеше ли да го направиш?

Той се замисли.

— Може би. Но не е правилно.

— Така е. — Направи пауза. — Трябваше да ти се доверя, но бързах и никак не ми се искаше да обяснявам. След като видях снимките, исках единствено да се махнете оттам. — Усмихна се леко. — Между другото, много си наблюдателен. Впечатлена съм.

— Не е кой знае какво. Малко се уплаших. — Сморъци вежди. — Но ти не изглеждаш разтревожена. Затова реших, че всичко е наред.

Беше наранила гордостта му и бе изгубила доверието му. Трябваше да си го възвърне.

— Ще ми простиш ли, ако обещавам никога вече да не те лъжа? Дори когато съм уплашена и искам да си в безопасност?

— Отнесе се с мен като с дете. О, знам, че съм дете, но ти трябваше...

— Прав си. Сгреших. — Покри ръката му, която беше на перилата, със своята. — Никога вече няма да те излъжа.

Той мълча известно време.

— И ще ми позволиш да помогна, ако нещо подобно се случи отново?

— Това вече е трудно — въздъхна тя. — Да, обещавам.

Обърна се и зарови глава на гърдите ѝ.

— Добре. Не ми харесваше да съм ти сърдит, лелю Хана. Но не можех да позволя да се случи отново.

Тя повдигна вежди.

— Да не би да ме манипулираш, за да получиш каквото искаш?

— Може би. Но не съм те излъгал. — Вдигна глава и се усмихна. — Не бих го направил.

Тя го прегърна бързо и го отблъсна.

— Бъди полезен. Отиди при Мелис и я помоли да ти даде работа. Имаме нужда от всички ръце, за да отплаваме.

— Да, да. — Тръгна по палубата. — Мисля, че е умно да сме в открито море. Така има много по-малка вероятност да те открият.

— Радвам се, че одобряваш.

— О, да. Одобрявам. На Киров ли беше идеята?

— Не.

Гледаше след него, докато той вървеше към Мелис.

Дали нямаше дяволитост в последния му въпрос? Възможно бе. Рони растеше и беше способен на тънък хумор... и манипулация. Надяваше се, че споразумението, до което бяха стигнали, нямаше да е неудобно за нито един от двамата им.

Усмивката ѝ се стопи, когато тръгна след Рони. Време беше да се заеме за работа. Като Чарли, тя искаше просто да стои и да чака завръщането на Киров и Евгения. Но времето щеше да мине по-бързо, ако беше заета.

Киров се върна сам почти след час. Беше... напрегнат. Като че ли всеки мускул на тялото му беше стегнат. Беше го виждала такъв няколко пъти и знаеше какво означава това. Остави това, с което беше заета, и тръгна към него.

— Завършена ли е мисията?

— Отървахме се от двама. Не мисля, че има още.

— Мъртви ли са?

Той поклати глава.

— Не бяхме сигурни дали единият, пък и двамата, не бяха хора на Бейкър. Не искахме да изхвърляме и бебето с водата от ваната. Затова ги приспахме за дълго. Ще се събудят с мъчително главоболие, когато сме далеч в морето. — Обърна се към Чарли, който също се беше приближил. — Евгения те чака в музея. Отиди веднага.

Чарли кимна и тръгна към мостика.

— Ние също трябва да тръгваме — каза Киров. — Кога ще отплаваме?

Тя се обърна.

— Готови сме. Вас чакахме.

Слънцето залязваше в пурпурночервени отблясъци и морето блестеше в различни цветове.

— Толкова е красиво — каза Рони, подпрял се на перилата. — Оставих фотоапарата си на койката, иначе щях да направя снимка. Плаваме от часове, лельо Хана. В безопасност ли сме вече?

— Така мисля. — „Не го лъжи само за да го накараш да се чувства в безопасност.“ По дяволите, трудно беше. Инстинктът диктуваше децата да бъдат защитени и щастливи. — Няма признаци, че ни следят, а и Киров се погрижи да не докладват за отплаването ни. Да, шансовете да сме в безопасност са големи.

— Значи просто ще плаваме? Защо не отидем в Маринт?

— Защото в момента там не е безопасно. Ще отидем по-късно.

Рони мълча миг, с поглед, прикован в Мелис, която бе на няколко метра от тях. Силуетът ѝ се очертаваше на огненочервеното небе.

— Мисля, че тя иска да отиде там. Тъжна е, нали?

— Да. Липсват ѝ делфините ѝ.

— Знам. Тя ми каза. Трудно е да имаш делфини за домашни любимци. Не идват, когато им подсвирнеш.

— Те не са ѝ домашни любимци. Тя гледа на тях като на приятели. Не са много хората, които разбират делфините. Те са много странен вид. Пийт и Сузи обичат хората и дори общуват с тях, но имат

силно чувство за принадлежност към вида. И особено към делфините от Маринт. Те като че ли ги викат, зоват ги да останат там.

— Изглежда самотна. Ще отида при нея и ще видя дали...

Висок пронизителен звук. Последван от втори. После нещо като смях.

Мелис изправи гръб.

— Пийт? — гледаше във вълните. — Пийт!

Рони и Хана побързаха да застанат до нея.

Мелис кимна. Розовината по бузите ѝ се дължеше на залязващото слънце, но щастливият блясък идваше отвътре.

— Пийт и Сузи. Толкова сме далеч от Маринт, не очаквах... Но ето ги.

— Дошли са да те търсят — каза Хана тихо.

— Да. — Падна на колене с поглед, прикован в делфините, които бяха близо до кораба, вдигнали очи към нея. — Време беше да дойдете. Липсвахте ми.

Рони коленичи до нея. Гледаше очарован двата чифта огромни очи.

— Красиви са.

— Не ги ласкай — каза Мелис. — И бездруго вече са доста суетни. И особено Сузи.

— Кой делфин е Сузи? Изглеждат ми еднакви.

— Сузи е отляво. Пийт е по-едър и има по-тъмна муцуна. След известно време ще можеш да ги различаваш само от един поглед. — Тя се засмя. — Сузи ще се погрижи за това. Тя флиртува с теб. — Сузи се бе приближила до Рони и „говореше“ с него. После се приближи Пийт и я изблъска. — Мисля, че се превърна в хит, Рони.

— Погледни очите им. Блестят като котешки.

— По-блестящи са. Трябва да им служат в дълбините и да издържат на налягане, на което човешките очи не биха издържали.

— Искам да ги докосна. Няма ли да им навреди.

— Напротив. Мисля, че ще им хареса. Делфините нямат обоняние и гълтат храната цяла, така че не могат да я вкусят. Но докосването е важно за тях. Около трийсет процента от времето прекарват във физически контакти с другите делфини. — Мелис седна на пети. — Искаш ли да поплуваш с тях?

Очите на Рони блеснаха.

— Може ли?

Мелис кимна.

— Отиди да си облечеш банския. Побързай.

Той скочи на крака и затича към стълбите.

— Безопасно ли е? — запита Хана.

— Да. Аз ще бъда във водата с него, а и делфините няма да позволят нищо да му се случи. Виждала съм да крепят плувец, за да го предпазят от удавяне. А това е преживяване, което той никога няма да забрави. — Събу сандалите си. — Харесаха го веднага. Не знам точно какво става, но мисля, че искат да си поиграят с него. Може би усещат... Не знам. Имат прекрасен инстинкт.

Хана си помисли, че Рони е във възторг. Защо да не му позволи да забрави надвисналата над тях заплаха и да не му позволи да се наслади на красотата и чудото на момента?

— Готов съм! — Рони тичаше към тях. — Просто да скоча във водата ли?

— Да, след мен. — Мелис се гмурна.

Рони се смееше от щастие, когато я последва.

Хана се прилепи за перилата, загледа как делфините скачат и побутват Рони. Той протегна ръка и погали Пийт по муцуната.

— Топла е... Мислех, че ще е студена от водата.

Пийт застина под ръката му и дълго го гледа.

Хана се питаше какво ли става между тях.

Магия.

Загадка.

Разбиране.

И нещо друго.

Излекуване.

„Тринити колидж“

Дъблин, Ирландия

13:40

Дъждът плющеше по паважа и образуваше огромни локви. Евгения и Чарли, облечени подходящо, вървяха към западния край на университетското градче. Някои от студентите, очевидно изненадани от дъжда и без чадъри, притичваха между сградите.

Евгения придърпа качулката ниско над очите си.

— Не мога да разбера как вие ирландците, можете да бъдете весели в такова мрачно време.

Чарли се усмихна.

— Да, но тъгата е винаги в нас, скрита някъде дълбоко. И прием, за да остане там.

— А, това обяснява много. — Посочи покритата с лози сграда пред тях. — Това е оранжерията. Доктор Лампмън винаги се отбива там, за да провери как растат растенията. И винаги около 13:45. Всеки ден, освен четвъртък.

— Откъде знаеш?

— Проучване. Това е първото условие, когато имаш работа с нещо непознато и особено с човек, който може би е твой враг. Запомни го.

— Непременно. Ще го включа в списъка си. — Изкриви устни. — Този списък става все по-дълъг и по-дълъг.

— И ще става още по-дълъг. Особено ако искаш да си отмъстиш на Анна Деверо. Ако опиташ, преди да си готов, ще те размаже като насекомо.

— Разбирам, учителю Йода.

Тя го изгледа объркано.

— Кой е Йода?

— Шегуваш се, нали? „Междузвездни войни“, малко зелено човече, учи героите как да сритват задници...

— Не обичам научната фантастика.

— Пропускаш много.

— Съмнявам се. Както и да е, винаги е важно да направиш проучванията си. Не е вълнуващо, но е жизненоважно. Знам, че баща ти също го вярваше.

Чарли кимна.

— Подлудяваше ме с тези неща.

— В този случай, някой го направи за нас. Киров проучи графика на Лампмън, докато планираше кражбата на пробите. Лампмън очевидно спазва строг дневен ред. Кое е добре за нас.

Влязоха в оранжерията и последваха указанията как да стигнат до следващата. Беше въпрос на минути. Дъждът продължаваше да се излива отвън, удряше по стъклата и се стичаше по стените.

— Колко е часът? — прошепна Чарли.

— Винаги носи часовник. Веднага го включи в списъка. Лампмън ще бъде тук всеки... — Млъкна и погледна напред. — Ето го.

Лампмън стоеше в другия край на лабораторията, приведен над маса с растения. Пред него имаше папка и той записваше наблюденията си. Или не ги беше чул, или не се интересуваше от присъствието им.

— Здравейте, доктор Лампмън — усмихна му се Евгения, когато двамата с Чарли го доближиха. — Как сте днес?

Той вдигна поглед от папката и разсеяно отвърна:

— Добре.

— Съжالياваме, че прекъсваме работата ви, но се чудех какво ще помислите за това. — Дръпна ципа на якето си и извади снимки. — Някои са се намокрили, съжالياвам. — Показа му първата снимка, на която се виждаха два вече разложени трупа на предните седалки на автомобил, спрян напред дървета. — Това са Дейвид и Патриша Хърман, макар на снимката едва да се различават. Черепът на шофьора е малко по-голям, ако се пренебрегне сплесканото от удар чело. Вероятно е Дейвид, не мислите ли?

Лампмън отстъпи назад и притисна папката към гърдите си.

— Коя сте вие?

— Това не е важно в момента. Тези двамата бяха софтуерни инженери, наети от Гадер да проникнат в кодираните файлове за членовете на сенатска комисия. Искаше да разгледа нова противоракетна система. Гадер получи, каквото искаше, но правителството на Съединените щати започна да се досеща за ролята на Хърман. Гадер не искаше следата да ги отведе до него и се погрижи да не могат да го издадат на властите. Телата са останали в колата на дъното на клисурата месеци, преди да бъдат открити. Бил направен груб опит всичко да изглежда като злополука, но многобройните контузии изглеждат като получени от бейзболна бухалка.

Лампмън навлажни устни.

— Защо сте тук? Защо ми показвате това?

Тя му показва друга снимка — на труп, който нямаше глава и ръце.

— Накрая успяха да идентифицират тялото на този мъж, който снабдявал Гадер с тайни оръжия. Той също се канел да сключи сделка

и да предаде Гадер. — Показа му и трета — тази на плешив мъж, на който липсваше половината лице. — Антонио Венти, който помогнал на Гадер да сключи сделка с Ал Кайда. Също убит, преди да представи доказателства... — Последва друга снимка. — Това е доктор Тимъти Холис, който работел в Лувъра. Наскоро е изчезнал безследно. — Направи пауза. — Един от най-известните в света експерти по Маринт.

Лампмън замръзна, шокиран.

Евгения се усмихна.

— Да, Маринт. Мислите ли, че Гадер е наел и него?

По челото на Лампмън избиха капки пот.

— Не знам за какво говорите.

— Гадер е опасен. Особено ако реши, че можете да му навредите.

Той елиминира всяка заплаха.

— Да предположим, че някога се съглася да работя за този човек... Защо да се излагам на опасност?

Евгения се усмихна.

— Но вие вече сте в опасност. Отпреди пет минути.

— Какво говорите?

— Знаете, че Гадер е наредил да ви наблюдават. Помните ли нощта, в която ви бяха отнети пробите?

Лампмън отвори уста да каже нещо, после я затвори.

Евгения бръкна в джоба си.

— Тогавя не трябва да ви изненадва, че той... или екипът по охраната му... подслушват телефонните ви обаждания. Как иначе би могъл да държи под око хората, които имат поверителна информация за него?

Лампмън вече се потеше обилно.

— Не отговорихте на въпроса ми. Какво точно направих преди пет минути?

— Обадохте се на властите. И, за да бъдем по-точни, на ирландския Специален клон, трети отдел.

— Но аз не съм го направил. — Лампмън се потупа по гърдите. — Телефонът ми е тук.

Евгения му показва телефона си.

— И тук. Използвам вашия номер, знам и личните ви данни. А човекът до мен се оказа изключителен актьор.

Чарли кимна и Евгения пусна запис, на който се чуваше как Лампмън разговаря с някаква жена.

— ... нямам представа какво е намислил Гадер. Ако знаех, в никакъв случай нямаше да се замеся в това.

— Постъпихте правилно, като ни се обадохте, доктор Лампмън. Знаем, че не ви е било лесно да вземете решението.

— Имам няколко проби на водорасли, върху които той иска да работя. Мога да ви ги донеса. Но трябва да знам, че ще ми осигурите защита.

— Разбира се.

Нервността на Лампмън беше заменена от неподправен ужас.

Евгения спря записа.

— Между другото, аз играех ролята на агентката. Не мога да понасям да чувам собствения си глас, но мисля, че Гадер ще бъде убеден. А вие не сте ли?

— Кучка! — каза Лампмън.

Чарли сви рамене.

— Лесно е да ви имитира човек. Помагат и лекциите ви, разпространени в Интернет. Мисля, че наистина добре улових акцента и интонацията ви.

— Кой сте вие?

— Евгения, вашата спасителка или жената, която ще ви застреля. Вие избирате.

— Това е лудост — каза Лампмън. — Ще накарам да арестуват и двама ви.

— Няма да стане — каза Евгения. — Освен ако наистина не искате да се обадите на Специалния клон, трети отдел, а аз не ви го препоръчвам. За Гадер ще бъде достатъчно, че вече сте се обадили веднъж.

— Той ще повярва на истината. Сигурен съм.

— Нима? — запита Чарли скептично.

Лампмън не отговори.

Беше на точката на пречупването. Евгения прецени, че е време да забият и последните пирони в ковчега.

Отиде до прозорците, които бяха почти напълно замъглени от влагата във въздуха.

— Ето какво се случи през последните пет минути според мен. Всичко започва с телефонното обаждане. Човек от охраната на Гадер го е чул и го е пуснал на шефа си. Той на свой ред го е пуснал на Гадер. Ако Гадер не е бил на разположение, чела го е Анна Деверо. Още преди да са го изслушали до края, са наредили на шефа на охраната да ви убие. Възможно е да са обсъдили как да стане това и дали да изглежда като нещастен случай. Но съм сигурна, че са взели решение. — Евгения избърса част от прозореца и надникна навън. — Виж, в момента говорят с вярната ти сянка.

Лампмън отиде бавно до прозореца и загледа втренчено младия мъж, който стоеше под дъжда. Той говореше по мобилния си телефон.

— Той?

Евгения кимна.

— Предполагам, че той е поел дневната смяна. Има няколко възможности. Могат да сложат отрова в студения ви чай. Може да ви блъсне кола, докато вървите към своята. Или просто в тялото ви да се забие куршум. Всичко това ще ви попречи да издадете на властите с какво се занимава Гадер напоследък. — Кимна по посока на младия мъж, който продължаваше да говори по телефона. — Вероятно обсъждат това с него в момента.

Лампмън също гледаше навън. Като другия млад мъж, който го следеше, и този носеше раница и приличаше на студент. Дъждът се усилваше непрекъснато и той се бе загърнал плътно в якето си, затова кобурът, който носеше през рамо, личеше ясно.

Евгения се извърна от прозореца.

— Можете също така да бъдете сигурен, че Гадер наблюдава и електронната ви поща. Ние проникнахме и там и съчинихме писмо от ваше име до властите, като включихме и снимка на пробите. Но може би беше излишно. Едва ли ще сте жив, когато Гадер прочете писмото.

Лампмън запитва с дрезгав глас:

— Какво искате от мен?

— Информация. Това е всичко.

— Това е всичко? Току-що съсипахте живота ми. Защо да ви помагам?

— За да спасим живота ви.

— И как ще го направите? — запитва той с горчивина. — Току-що ми казахте, че сте разрушили всичко... — Лампмън, който

продължаваше да гледа през прозореца, замръзна.

Младият мъж бе прибрал телефона в джоба си и беше тръгнал към сградата.

— Обаждането си е свършило работата — прошепна Евгения.

Чарли се обърна към Лампмън.

— И този вече е получил заповедите си. И сега какво, професоре?

Лампмън гледаше отчаяно и трескаво ту Евгения, ту Чарли.

— Не искам да бягам и да се крия през остатъка от живота си.

— Няма — каза Евгения. — Ще се криете само няколко дни. След това Гадер вече няма да е проблем.

— Той идва. Ще ме убие.

— Ние ще се погрижим. — Евгения направи знак на Чарли и двамата извадиха полуавтоматичните си пистолети. — Дойдохме подготвени. — Посочи оранжерията. — Седнете там, и стойте кротко.

Евгения и Лампмън клекнаха зад редица растения, а Чарли затича към другия край на оранжерията. Евгения се обърна към Лампмън.

— Но услугата си има цена. Кажете ни какво планира Гадер в Индия.

— Нямам представа.

Евгения го изгледа отвратено.

— Не ни сътрудничите. Трябва да си вървим.

Тежка врата се отвори и затвори в съседната, свързана с тази, сграда. По дългия коридор отекнаха твърди стъпки.

— Имаме по-малко от минута — прошепна Евгения. — Толкова малко време, за да решите дали искате да умрете, или да живеете.

Стъпките се приближаваха.

— Индия — каза тя.

Стъпките станаха по-бързи.

Лампмън се огледа отчаяно, после прошепна:

— Ориса, Индия. Езерото Чилика. Той е тест за онова, което очаква цялата страна.

— И Гадер е там?

— Ще ви кажа по-късно. Моля ви.

— Сега.

— Още не е там. Ще заведе екип до Маринт, за да вземе пробите TD44, от които има нужда. Моля ви, това е всичко, което знам. Трябва да ми помогнете.

Стъпките спряха.

— Доктор Лампмън? — Гласът на младия мъж се чу отново: — Сър?

Младият мъж влезе и тръгна към средата на помещението. Евгения виждаше отражението му в прозорците, което, естествено, означаваше, че и той може да ги види.

— Аз съм Пол Райли, сър. Изпрати ме мистър Гадер — каза младият мъж и се огледа. — Трябва да ви предам нещо. Каза, че ще има нужда от помощта ви...

Младият мъж замръзна само на няколко метра от тях. Евгения си помисли, че е видял нея и Лампмън в прозореца.

Той бръкна под самото си.

Сега!

Скочи на крака и се завъртя с протегната напред ръка. Още преди да е завършила движението, Чарли хладнокръвно го удари по тила.

Пол Райли се обърна и Чарли го довърши с юмрук под брадичката. Райли изгърва оръжието и падна в безсъзнание.

Евгения вдигна пистолета му и се усмихна на Чарли.

— Браво.

— Импровизирах — каза Чарли.

И се обърна към Лампмън.

— Изправете се. Трябва да изчезваме оттук. Възможно е насам да идват и други хора на Гадер.

Посочи падналия на пода мъж.

— Ще намеря нещо да го завържа и ще го хвърлим в заслона отзад.

— Добре. Ще се срещнем на кораба — каза тя. Хвана Лампмън за ръката и го изведе през страничната врата. Дъждът бе намалел значително и сега само пръскаше.

— Къде ще отида? — запита той замаяно.

Тя му подаде ключове.

— В един обзаведен апартамент, който използвахме и по-рано. Номер хиляда шестстотин и две на „Кини“. Наемът е платен до края на следващия месец.

— Следващия месец.

— Няма да имате нужда от него чак толкова дълго. Не се прибирайте у дома си, не ходете на работа, не посещавайте нито едно от местата, където обикновено ходите. Не проверявайте електронната си поща. Вземете възможно най-много пари в брой и не използвайте кредитните си карти. И ми дайте телефона си.

— Защо?

— Дайте ми го.

Той го извади от джобчето на якето си и ѝ го подаде.

А тя му даде друг.

— Този е от евтините и винаги можете да го изхвърлите. Използвайте го, докато всичко свърши. Ще ви се обадя на него, преди да напуснем Дъблин, и ще ви дам повече подробности за плановете на Гадер.

— Както кажете. — Поклати глава, когато излязоха от сградата. — Не мога да повярвам.

— Ще поддържаме връзка.

— Да. Прекрасно.

Евгения го загледа как върви по тротоара към улицата, която щеше да го изведе от университетското градче. Щом се увереше, че се е отдалечил достатъчно, щеше да отиде отзад, където Чарли и младият мъж, Пол Райли, пушеха цигари.

— Отиде си — каза Евгения. — Планът ни подейства.

Чарли и Райли се засмяха.

— Казах ти, че Пол ще ни е много полезен — каза Чарли. — Знаем се още от шестгодишни. Той винаги е носел актьорското майсторство в кръвта си.

Пол повдигна вежда и заговори с акцент на обикновен работник:

— Това ли е начинът ти да ми благодариш? Ако е така, и аз мога да разкажа доста истории за теб.

Евгения се усмихна.

— Беше много заплашителен, Пол. Мъжествеността ти е непокътната.

— Какво облекчение. Обаче не ми хареса, дето Чарли ме удари толкова силно. Той като че ли се забавляваше прекалено много.

Чарли сви рамене.

— Какво мога да кажа? Получих вдъхновение. — Погледна Евгения. — Какво откри?

— Достатъчно. Ще говорим по-късно. А сега по-добре да изчезваме отгук, преди да са се появили хората от охраната на Гадер.

— А откъде знаеше, че някой от тях нямаше да се появи по време на малкия ни театър? — запита Пол.

— Рискът беше пресметнат. Според бележките на Киров той обикновено хапвал сандвич и говорел по телефона, докато Лампмън работел в оранжерията. — Погледна часовника си. — Да вървим. Не искам да съм наоколо, когато се върне и открие, че Лампмън си е отишъл. — Обърна се към Пол. — Можем ли да те възнаградим за блестящото изпълнение?

— Не. Забавлявах се много. — Усмихна се. — И сега Чарли ми е длъжник. Не се тревожи, ще си взема дължимото.

— Но аз също съм ти длъжница — каза Евгения. — Ще видя какво мога да направя...

— Това не ми харесва — процеди Хана през зъби. — Чувствам се като затворник.

Киров се засмя и се облегна на перилата.

— Насред океана си, слънцето грее, подухва лек ветрец и можеш да отидеш където и да е по света само като кажеш на Мелис да вдигне котва и да потегли. Нямаш причина да се чувстваш като затворник.

— Но е така. Не можем да потеглим, докато Гадер бди над нас като лешояд над плячката си. Не е безопасно за Рони и Мелис.

— Вярно е.

— Защо Евгения още не ни се е обадила? Не се ли тревожиш?

— Още не. Минаха само два дни. Вероятно се готви за удар.

Тя се обърна и го погледна.

— Буквално ли говориш?

— Не. Тя не би убила Лампмън, освен ако не е принудена да се отбранява. Но ако работи доброволно за Гадер, той вероятно го заслужава, както лекарите, които са работели в концентрационните лагери за Хитлер.

— Мислиш ли, че той е напълно наясно със задачата си?

— Мендоса като че ли мислеше така. — Усмихна се. — Престани да се тревожиш, Хана. Тя ще се обади.

— Не се тревожа. — Огледа го. Той седеше на палубата, босоног, облечен в панталони цвят каки и бяла тениска, и изглеждаше като турист на плажа. Много жизнен и издръжлив турист. Беше напълно спокоен и отпуснат през последните два дни. Когато не помагаше на Азиз в лабораторията, беше с Рони и делфините или просто се печеше на слънце, както и този следобед. Показваше ѝ напълно различна своя страна. — Просто искам нещо да се случи.

— Не, искаш да направиш така, че нещо да се случи. — Той наклони леко глава на една страна. — И като че ли нямаш достатъчно занимания. Защо не отидеш да поиграеш с Рони и Мелис? Те като че ли си прекарват добре с делфините.

— Не се дръж с мен така, сякаш съм малко дете — каза тя тихо.

— Съжалявам.

Не, тя трябваше да съжалява. Държеше се ирационално.

— Мелис и Рони се чувстват добре сами. Рони е почти толкова очарован от делфините, колкото е и Мелис. А тя е добър учител. Аз само ще им преча.

— Искаш да си заета с нещо полезно.

— Да. — Не беше само липсата на смислена работа, а и близостта на Киров. Тя като че ли не го тревожеше. Той беше олицетворение на спокойната... чувственост. Откъде се взе тази дума? Чувственост.

Знаеше много добре, че това подсъзнателно я тревожи.

— Мога да намеря начин да бъдеш заета — каза тихо Киров, когато погледите им се срещнаха. — Но не мога да наруша обещанието си. Поканата трябва да бъде твоя.

Не можеше да откъсне поглед от него. Усещаше как по тялото ѝ плъзва горещина.

— Да скочим в леглото, за да прогоним скуката?

— Както кажеш. Аз съм лесен.

Господи, изкушаваше се. Но се познаваше добре и знаеше, че това няма да е достатъчно. Извърна глава и загледа морето.

— Не мисля. Вярвам, че мога да намеря...

— Къде е Мелис? — Азиз се появи на вратата, която водеше към долната палуба и лабораторията. Лицето му бе зачервено, очите му горяха. — Трябва да видя Мелис.

Киров изправи гръб.

— Тя е ей там, с делфините. Това ли е, което си мисля?

— Да, по дяволите, аз съм гений. — Забърза към Мелис. — Открих го. И мога да го унищожа — каза през рамо. — Ще се радва много, че е взела мен на тази експедиция, а не някаква си кихаща котка.

— Кихаща котка? — Хана го проследи с поглед. — Какво общо има това с...

— Шега между нас. — Погледът му бе прикован в Мелис. — Направих откритието, Мелис! Водораслите умряха.

Мелис се обърна към него. Лицето ѝ сияеше.

— Сигурен ли си?

— Унищожих едва три проби за четири часа. Но успях.

— Пробите бяха малки. Колко време ще е необходимо, за да се унищожат достатъчно и да се предотврати загиването на видимо количество морски живот?

— Това не е толкова лесно. Аз съм едва в ранните стадии на проучването.

— Колко?

Той сви рамене.

— От шест месеца до година.

— По дяволите — измърмори Киров. — Не може да се каже какви щети ще бъдат нанесени на крайбрежието за шест месеца.

— Не мога по-бързо. Може и да съм гений, но не мога да правя чудеса. Просто трябва да го предотвратите, докато аз...

— Да го предотвратим? Лесно е да се каже — каза Хана. — Не знаем дори колко близо е до целта Гадер.

— Евгения ще ни каже — каза Киров.

— Когато се обади — каза Хана. Отново на квадратче номер едно. Всичко зависеше от това, какво е успяла да научи Евгения от Лампмън.

„По дяволите, Евгения, обади ни се.“

ГЛАВА 17

Евгения им се обади в седем часа на другата сутрин.

Телефонът на Киров звънна и Хана се напрегна.

Той погледна екрана и кимна.

— Евгения. — Включи високоговорителите. — Време беше. Чакахме извънредно нетърпеливо. Хана е уморена да се пече на слънце и да се къпе в морските вълни.

— По-добре е от тук. Изсипа се кой знае колко дъжд на квадратен метър през последните три дни.

— В безопасност ли сте?

— Да, ние сме добре. Лампмън — също. Макар да е разтърсен и разстроен от сблъсъка си с истинския свят на Винсънт Гадер. — Направи пауза. — Така е разтърсен, че не може да спре да говори. Бил е замаян от мисълта за големите пари и властта, обещани му от Гадер, и трябваше да му изтъкна факта, че вероятно щеше да е мъртъв след няколко месеца. Щях да ви се обадя вчера, но трябваше да се обадя на Лампмън, след като той се настани в апартамента, за да науча всички подробности. А играта е мръсна. Много мръсна. Гадер е сключил сделка да засипе крайбрежието на Индия с проби TD44 и да унищожи изцяло околната среда.

— Мили боже! — възкликна Хана.

— Но клиентите му искат демонстрация. Избрал е малко крайбрежно селце. Има голямо езеро при устието на река Дая. Езерото Чилика. Много популярна туристическа дестинация, която изхранва над сто и петдесет рибарски домакинства от селото и региона. Планът е да се хвърли в него огромно количество водорасли, за да видят клиентите му какъв ще бъде резултатът.

— Кога?

— Скоро. Алчен е и няма търпение да прибере големите пари. — Направи пауза. — Но науката изисква време, когато става въпрос за водорасли. Не може да чака Лампмън да ги отгледа. И е тръгнал към Маринт.

— Не! — Хана се опита да се успокои. — Как би могъл? Няма начин да стигне до водораслите.

Направи пауза.

— „Недлоу Рентълс“ на Големите Кайманови острови. Миниподводници под наем. Британците са продали на Недлоу старите си модели. А Недлоу е продал няколко на „Содкар Рентълс“ в Сомалия. Печалбата е огромна, тъй като там все още има пирати. Содкар също така обучава пилоти. Подводниците не могат да се сравняват с твоите, Хана, но ще стигнат до водораслите. Британската флота не е продала въоръжението на подводниците, но съм сигурен, че Содкар ги е въоръжил.

— По дяволите.

— Гадер няма намерение да позволи на никого да го спре. Наел е достатъчно подводници и екипаж. Лампмън каза, че бърза. След Маринт ще отиде директно до Индия.

До онова малко селце, което ще бъде мъртво малко след пристигането на Гадер.

— Кога възнамерява да удари Маринт?

— Лампмън мисли, че е там сега.

Хана беше изумена. Прилошаваше ѝ при мисълта, че Гадер пори водите, които ѝ бяха така познати.

— Не можем да му позволим да направи това.

— Измисли нещо тогава. Лампмън е в безопасност и двамата с Чарли идваме при вас. — Тя затвори.

Киров гледаше Хана, докато натискаше червения бутон.

— Ето го и твоя отговор.

— Това ще убие Мелис. Тези копелета в Маринт.

— Тогава трябва да ги прогоним оттам — каза Киров. — А това означава да потеглим към Маринт. На какво разстояние сме?

— На около седемдесет мили.

— Имаме ли база? „Коперник“ все още ли е във водите на Маринт?

Тя кимна.

— Имаме и „Конър две“. „Конър едно“ е все още на ремонт. — Сви ръце в юмруци. — Но дори да разполагахме с двете подводници, те не са въоръжени. Няма да можем да се преборим с онези подводници.

— В такъв случай, ще трябва да намерим начин да ги примаим на повърхността. — Киров отново вдигна телефона си. — Ще уредя хеликоптер. — Започна да набира. — По дяволите, ще му е необходимо време да стигне тук от Лас Палмас.

— Да. — Да ги примамят на повърхността? Щеше да бъде трудно, ако не и невъзможно. Трябваше да има по-добър начин. „Мисли, по дяволите.“ Беше изпаднала в такава паника, че ѝ беше почти невъзможно да мисли.

„Конър две“? Всеки начин...

Замръзна, когато отговорът изникна в главата ѝ.

— Затвори. — Протегна ръка да извади собствения си телефон. — Аз ще уредя хеликоптер. Ще уредя цяла армада. — Започна бързо да набира. — Надявам се.

Еберсоул отговори на третото позвъняване.

— Добри новини ли, Хана?

— Може би. Онези подводници, които искаше да модифицирам, още ли са на Канарските острови?

— Да, все още са в Лас Палмас. Убедих корпорацията „Аква“ да бъде търпелива. Знаех, че ще пожелаеш лично да направиш промените. Беше въпрос само на време да преодолееш първоначалното си раздражение.

— Колко умно. Прав си. Аз ще направя модификациите. И дори ще проведе пробното им спускане във вода. — Господи, и само какво пробно спускане щеше да бъде! — Но при мои условия. Нямам много време. Искам да поемат веднага към „Коперник“. Ще се срещнем там. Кой ги командва?

— Лейтенант Далго.

— Кажу ми, че когато стигне до кораба, ще командвам единствено аз.

— Няма проблем.

— Искам хеликоптер на корпорацията „Аква“ да ме вземе от „Попътен вятър“ до час.

— Ще изпратя собствения си хеликоптер. — Направи пауза. — Виждаш, че сме готови да ти сътрудним по всякакъв начин. Радвам се, че реши да ни помогнеш, Хана. Ще повишиш рейтинга ми в офиса.

— Тази не е главната ми цел в живота, но в този случай нямам нищо против да се облагодетелстваш. Раздвижи се, Еберсоул. — И

затвори.

Киров се смееше.

— Проклет да съм! Може би имаме шанс.

— Не просто имаме шанс. Ще го направим. — Трябваше да вярва в това. — А след това Еберсоул вероятно ще ме вкара в затворническа килия и ще изхвърли ключа.

— Имай ми доверие. Аз ще те измъкна.

Да, и щеше да го направи.

— Това е утеха. — Не само ѝ носеше утеха, но правеше решението ѝ по-лесно. — А сега трябва да измислим план. Хеликоптерът на „Аква“ ще е тук още преди да сме се осъзнали.

— Аз вече работя по въпроса. — Погледна Рони, който все още играеше с делфините. — Мисля, че трябва да направиш подготовка, преди да излетим. Мелис... и Рони.

— Точно така. — Вече крачеше към Мелис. — С нито един от двамата няма да ми е лесно. И двамата ще искат да дойдат с нас...

Трийсет минути по-късно гледаше как Рони се качва на борда. Беше се оказала права. Беше ѝ почти невъзможно да убеди Мелис да остане тук. Единствено фактът, че някой трябваше да се грижи за Рони, я беше накарал най-после да се съгласи.

— Видя ли ме? Пийт и Сузи са страхотни. Знаеше ли, че делфините могат да чуват от... — Усмивката му се стопи, като видя изражението ѝ. — Нещо не е наред.

— И да, и не. — Беше му обещала да бъде искрена с него и нямаше да го излъже. — Имам проблем с хора, които се опитват да откраднат нещо от Маринт. Но ще ги преследваме с една от моите подводници и ще ги спрем.

— Ще дойда с теб.

— Не. Знаеш колко са малки подводниците. Човек трябва да има определени технологични познания, за да ги управлява. А ти все още нямаш такива. — И побърза да добави: — Но скоро ще имаш. Първото, на което ще те науча, когато дойдеш при мен през лятото. Виждаш обаче, че в момента не е възможно.

Той бавно кимна.

— Тогава ще оказвам подкрепа от брега, както някога татко.

— Няма да имам нужда от такава подкрепа. Операцията ще бъде много бърза. — Направи пауза. — Имам нужда от теб тук, за да защитаваш Мелис и делфините. Това, че не можеш да се биеш с драконите, този път не означава, че не можеш да поддържаш домашното огнище.

— Киров ще дойде ли с теб?

— Да.

— Тогава ще бъдеш в безопасност. — Погледна делфините, които изскачаха от водата и извиваха тела във въздуха. — Сигурна ли си, че искаш да остана и да се грижа за Мелис и делфините?

— Ще ми направиш голяма услуга — каза тя тихо. — Мелис има страхотен екипаж, но ѝ харесва да бъдеш с нея. Чувства се спокойна с теб.

— И аз я харесвам. А тя ще ми има ли доверие, че мога да се грижа за нея?

Говореше сериозно — като възрастен.

— Да, мисля, че Мелис ти има доверие.

— Добре. — Усмихна се леко. — Ще е скучно. Да се върнеш скоро и да слушаш Киров.

Тя го прегърна бързо.

— Няма да ти е скучно. Пийт и Сузи ще ти правят компания. Ще се върнем още преди да си разбрал, че сме отпътували. — Изправи се. — А сега се върни при делфините. Ще отида да кажа на Мелис, че ще останеш с нея. После трябва да опаковам багажа си. Хеликоптерът ще дойде всеки момент. — Направи пауза. — Благодаря ти за разбирането, Рони.

— Не ме излъга. — Вдигна поглед, тъй като въздухът бе прорязан от шума от въртенето на перки. — Ето го. По-добре да побързаш, лельо Хана.

Мелис гледеше как хеликоптерът се спуска, когато Хана се доближи до нея. Обърна се.

— Това продължава да не ми харесва, Хана. Предпочитам да бъда с теб. — Вдигна ръка. — Знам. Притесняваш се за Рони. Не се тревожи, „Попътен вятър“ ще остане далеч от Маринт. Ще останем тук и ще потеглим към Лас Палмас при първия знак за тревога.

— Добре. — Стисна ръката ѝ. — Двамата с Киров няма да позволим това да се случи, Мелис. Ще намерим начин.

— Знам. — Обърна се, когато Киров се присъедини към тях. — Грижи се за нея, Киров. — Усмихна се. — Или ще трябва да отговаряш пред Рони.

Той също загледа как хеликоптерът се спуска.

— Господ да ми е на помощ. Дори само възможността за това ме ужасява.

Хана виждаше събралият се на палубата екипаж на „Коперник“, докато хеликоптерът на „Аква“ се спускаше внимателно. Беше добре да види познатите лица. Капитан Данбъри, Матю и Кайл бяха сърцето на компанията, излязла да ги посрещне.

— Миниподводниците още ги няма — отбеляза Киров, оглеждайки водите около „Коперник“.

— Ще дойдат. На тях им е необходимо повече време, отколкото на хеликоптера.

Екипажът отстъпи назад, когато вятърът от приземяването на хеликоптера започна да роши косите им.

— Време беше да се върнеш — каза Матю, като й отвори вратата на хеликоптера. — Тръгна си и ни остави цялата работа.

— Винаги съм обичала да се измъквам. — Скочи на земята. — Това е Киров. Представи го на екипа, моля те. — Обърна се към пилота на хеликоптера. — Благодаря ви. Бяхте много бърз. Може отново да имам нужда от вас. Ще ви се обадя.

— За мен е удоволствие, мадам. Заповедите ми са да бъда на ваше разположение.

Хеликоптерът излетя, а тя се обърна към Киров.

— Бих предпочела да остане на кораба, но не можем да рискуваме да чуе разни неща, които после да докладва на Еберсоул. — Погледна към гладките води, обагрени от залеза. — Толкова е спокойно. Струва ми се невъзможно подводниците на Гадер да са там някъде долу. Може би още не са пристигнали.

— Трябва да разберем със сигурност. — Обърна се към капитан Данбъри. — Изпратете човек в малка подводница. Кажете му да докладва веднага, ако види нещо.

— Да, сър. — Данбъри се обърна, после рязко се закова на мястото си. Погледна Хана. — Имаш ли нещо против?

Тя се усмихна развеселена. Не беше виждала Данбъри да реагира така бързо и учтиво на заповедите на някого другико. Вероятно заради аурата на командир, която заобикаляше Киров.

— Направи, както казва той.

— Чувства се на второ място — каза Киров. — Това силно ме безпокои.

— Ще свикнеш.

— Не е вероятно. — Отиде до перилата. — Колко от хората ти могат да управляват миниподводниците?

— Тук ли? Само Матю, Джош и аз. — Смръщи вежди и извика на Матю: — Матю, не виждам Джош.

— Познаваш Джош. Винаги почива, след като е бил в морето. Не знаеше, че ще имаш нужда от него. В Лас Палмас е. Ще му се обадя и той ще дотича.

— Не си прави труда. Ще закъснее. Ще действаме много бързо. — Обърна се към Киров. — Изглежда, оставаме само Матю и аз. Кайл може да заеме второто място в подводницата на Матю.

— А аз — второто място в твоята.

— Не си обучен.

— Не и за твоите подводници, но ще се справя. Помниш ли, имам опит с подводниците. — Смръщи замислено вежди. — Това обаче може да се окаже недостатъчно. Искан ми се да знаехме колко подводници е спуснал Гадер. Предполагам, че можем да разберем от пилотите, които са ги докарали.

— Не бих се допитала до тях. Те са военни и това не ги интересува.

— Може и да се заинтересуват, когато около Индия започне война.

Тя поклати глава.

— Няма да ги изиграя, както направих с „Аква“. Единственото, което мога да направя, е да обясня и да се надявам на доброволци. Но първо трябва да запозная моите хора с програмата. — Загледа се във водата. — Гадер трябва да е на онзи кораб, нали?

— Не мога да си представя, че би предоставил ръководенето на операцията на някого другико. Прекалено е важна за него.

— Толкова сме близо. Може би трябва да ударим по него и да оставим подводниците.

Той поклати глава.

— Не и ако не успеем да го сварим неподготвен. А после ще трябва да се отървем и от подводниците, защото Гадер може да им заповяда да излязат на повърхността и да ни ударят. — Сви рамене. — Имам някои идеи, как да принудя Гадер да се покаже. Сега обаче трябва да се концентрираме върху това, как да им попречим да съберат проби TD44. Не знаем колко е извадил вече, а е възможно да ги препраща веднага към онова селце в Индия.

Тя кимна.

— Да. Само се надявах. — Обърна се към Матю. — Какво ще кажеш, Матю? Казах ти по телефона какъв е залогът. Дватамата с Кайл съгласни ли сте да участвате?

— А какво ще кажеш за новите оръжия, които бяха инсталирани? — запита Кайл. — Някой от нас не ги е използвал преди.

— Напротив. В известен смисъл. Те се основават на контролираните от движението на ръцете ръкавици. Помолех Матю да уреди симулатори. Направи ли го, Матю?

Той кимна.

— Но са много груби, Хана. Защото трябваше да работя бързо.

— Ще ги погледна. Докато чакаме пристигането на подводниците, можем да се упражняваме. — Погледна сериозно Матю и Кайл. — Не ви оказвам натиск. Корпорацията „Аква“ вероятно ще ни хвърли на кучетата, когато научи за това. Ще ви разбере, ако се откажете.

— Аз ще участвам — каза Матю веднага. Усмихна се. — Звучи забавно.

— Аз също — каза Кайл бавно. — Ако успея да се справя с оръжията.

— Благодаря ви. — Хана погледна часовника си. Беше едва обед, но ѝ се струваше много по-късно. — Не знам с колко време разполагаме. Хайде, да се захващаме със симулаторите. — Дватамата тръгнаха, а тя загледа след тях. — Уплашена съм — каза на Киров. — Обичам тези момчета. В какво ги забърквам, по дяволите?

— Спасяваш планетата. Чувстваш ли се отговорна? Добре дошла в клуба. — Тръгна към вратата. — Хайде, нямаш време да се тревожиш и да си гризеш ноктите. Покажи ми онова подобие на симулатор.

Час по-късно миниподводниците не бяха пристигнали.

— Къде са? — запита Хана, ядосана и разочарована. — Може би трябва да се обадя на Еберсоул.

— Аз не бих го направил — каза Киров.

— Какво искаш да кажеш? Гадер е някъде там. Човекът, който капитан Данбъри изпрати на разузнаване, докладва, че е видял неидентифициран плователен съд в далечния край на Маринт. Не могъл да се приближи достатъчно, но определено не бил миниподводница. Според него е видял най-горната палуба на редовна подводница. После изведнъж изчезнала. — Поклати глава. — Трябва да го заловим, докато все още можем, по дяволите.

— Ще го заловим. Само не бързай толкова. Възможно е да имаме нужда от допълнително време.

Погледът ѝ се спря на лицето му. Онова, което видя, я накара да присвие очи.

— Много си тих през последния час. Какво си намислил?

— Мислех над възможността да бъдеш хвърлена в затвора и реших, че трябва да попречим на това. Защото ще ми създадеш неудобство да те измъкна оттам. Подкупи, оръжия, бързи коли... Не, нека не допускаме това.

— Нямам търпение да чуя как.

— Не можем да накараме корпорацията „Аква“ да одобри възможните щети по миниподводниците, но можем да намалим последствията... ако това е одобрена от правителството атака над Гадер и екипа му от Сомалия.

— Няма как да получим такова разрешение. Ще са ни необходими седмици, за да преодолеем бюрокрацията.

Той извади телефона си.

— Тогава ще действаме отвътре.

— Какво правиш?

— Бейкър се опитва да ме намери. Ще му позволя да го направи.

— Не можеш...

— Свършиха ни възможностите — каза той тихо. — А ти си толкова заета да се подготвяш да се бориш с Гадер и да му отнемеш

пробите, че не се замисляш какво ще стане, ако планът ти не успее. Какво ще стане, ако ни отблъсне и изпрати пробите в Индия?

— Това няма да се случи.

— Надявам се. Но трябва да сме готови за най-лошото. —
Добави: — Защото от личен опит знам, че понякога то се случва.

Да, Киров познаваше от личен опит най-лошото. Целият му екипаж бе поразен от бактерия, а съпругата му бе убита.

— Знам.

— После трябва да предупредим хората, които живеят около езерото Чилика в Индия, че нещо ще се случи. Може би ще успеят да спрат разпространението на водораслите във водите му, ако знаят, че ще бъдат пуснати там.

— Не е вероятно. Няма време.

Киров кимна.

— Съгласен съм, но трябва да им дадем възможност да опитат.

Хана кимна.

— Знам. Не помислих. Не ми харесва да вярвам, че най-лошото може да се случи. — Пое си дълбоко дъх. — Добре, как ще го направим?

— Бейкър. Ще му позволим да спаси Чилика. — Усмихна се. — А може би и нашите задници. — Започна да набира номера. — Да видим колко бързо може да го направи.

— Дяволите да те вземат, Киров — каза остро Бейкър. — Трябва ли да вярвам на всичко, което ми кажеш? Ти си виновен за смъртта на моя агент в онази задна уличка. Мендоса бе добър човек.

— Изглежда, всички сме объркани от идеята за отговорност и вина. Ти постави Мендоса на пътя на Гадер. Знаеше какво може да се случи.

— Не знаех, че Гадер е по следите ти.

— Така ли? В такъв случай, разузнаването ти е некадърно.

— Очевидно е така. — Направи пауза. — Сигурен ли си за езерото Чилика?

— Да. В Ориса, Индия. Изпрати предупреждение.

— Ще трябва да си помисля — каза той разсеяно. — Не искам да настане паника.

— Ще стане прекалено късно, докато мислиш. Не знаем къде точно Гадер ще изпрати проби за отглеждането на нови.

— Не мога да бъда принуден да направя нещо, което ще навреди на онези селяни.

— Изпрати предупреждение — повтори Киров. — Свържи се и с американските кораби от района и им кажи, че ще имаш нужда от помощ, за да прекъснеш терористична заплаха в Маринт. Ще имам нужда от помощта им.

— Странно. — В гласа на Бейкър имаше и ирония, и злъч. — Не се интересувахте от нашата помощ преди това.

— Обстоятелствата се променят.

— Имам собствени планове за залавянето на Гадер.

— Промени ги. Мисли за това така: какво ще се случи, ако имаш информация, че Ал Кайда се опитва да извади плутоний от определено място на океанското дъно? Ще я игнорираш ли? Разбира се, че не. Защото те могат да го използват за направата на атомна бомба. Гадер е на път да създаде оръжие, което е не по-малко разрушително, и знаеш, че ще го продаде на всеки, който е готов да му даде исканата цена.

Бейкър мълча известно време.

— От каква помощ имаш нужда?

— Тя всъщност вече е на път. — Киров му каза за миниподводниците, които пътуваха насам и които бяха най-доброто оборудване за работата. — И самата Хана Брайсън е тук, за да ръководи операцията. Тя е най-добрата. Но имаме нужда и от съдействието на пилотите на тези миниподводници. Обади се в командването на флотата и им кажи, че лейтенант Далго трябва да бъде на нашите заповеди, когато пристигне на „Коперник“.

— Това е много, Киров. Няма нищо общо с нашето разузнаване.

— Ако греша, и се надявам да е така, ще открият, че тук нищо не става. А флотата ще има на разположение услугите на Хана Брайсън за подобряването на най-новите им миниподводници — нещо, което тя не искаше да прави. Но ако съм прав, това е най-добрата ни възможност да спрем Гадер. — Киров направи пауза. — Виж, Бейкър, можеш да получиш похвали за утеха и да обвиниш нас, ако нещо се обърка. Не можеш да загубиш.

Бейкър си помисли, че е така, но не му харесва идеята да има толкова малко контрол над случващото се. И защо Анна не му бе

казала за плановете на Гадер? Или Гадер ѝ нямаше доверие — както, впрочем, и Бейкър — и не ѝ беше казал, или тя го вземаше за глупак и се бе върнала в лагера на Гадер. И двете бяха възможни.

— Ще трябва да помисля. Ще ти се обадя след пет минути. — Затвори и мисли около минута. После извика на Греъм, помощника си, който бе в другата стая. — Ще трябва да се обадя. Искам да проследиш обаждането.

— Добре.

Бейкър изчака още минута и набра номера на Анна.

Тя отговори незабавно.

— Тъкмо мислех за теб, скъпи.

— Нима? Не съм те виждал от два дни.

— Гадер е много подозрителен. Трябва да внимавам.

— Откри ли още нещо?

— Не, но скоро ще разбере. Знаеш, че ще ти се обадя веднага. — Засмя се. — Не, ще дойда при теб. Така е много по-забавно и за двама ни. Нали?

— Никой не може да отрече, че умееш да забавляваш. Нямам търпение.

— И аз. Довиждане, скъпи. — И затвори.

Бейкър изчака, в случай че Греъм имаше нужда линията да бъде отворена още малко.

Нямаше нищо необичайно в тона ѝ. Всяка нейна дума трябваше да убеждава и да съблазнява.

— Проследих го — извика Греъм от другата стая.

— Не ми казвай — каза Бейкър. — Тя не е в Дъблин. Канарските острови?

Греъм поклати глава.

— Ориса, Индия.

— По дяволите!

Набра номера на Киров.

— Ще имаш помощта, от която се нуждаеш. Спри Гадер. Веднага.

— Обади ли се в командването на флота?

— Още не.

— Направи го. — Киров затвори.

Езерото Чилика

Ориса, Индия

Анна гледаше замислено светлинките по брега. Вечерта бе необикновено топла и много по-приятна от непоносимата горещина през деня. Обърна се и загледа как мъжете вземат и последния варел с химикали и го изливат във водата. Вероятно трябваше да се свърже с Бейкър преди това, но беше много заета, щом веднъж взе решението.

Всичко беше наред. Докато Бейкър узнаеше какво става, тук щеше да е дошла и последната доставка.

Обади се на Гадер.

— Остават още петдесет варела и изчезвам отгук. Колко близо до успеха си ти?

— Трябва да събирам още два часа, преди да имам достатъчно количество, което да изпратя в Ориса. Еймс ще ги хвърли в езерото Чилика. Но трябва да работим още часове, за да съберем всичките водорасли.

— Има ли проблеми?

— Няма признаци за такива. Видяхме кораба на Хана Брайсън при пристигането си. Но вече не изпращат изследователски подводници долу, тъй като корпорацията „Аква“ не отпуска повече пари, а и се погрижихме да сме достатъчно далеч, така че да не ни виждат. Това означава само, че подводниците трябва да покриват по-голямо разстояние.

— Умно, мили. Ще се видим скоро. Уведоми ме при нужда. — И затвори.

Нямаше да има проблеми.

Не и за нея. Никога за нея.

Щеше да ги елиминира още преди да са се зародили.

Хана стоеше на палубата на „Коперник“ до Киров и лейтенант Далго и гледаше как спускат във водата седем модифицирани миниподводници „Конър“. Четирима от пилотите бяха на борда и чакаха командването да им бъде поверено отново. Другите двама, по молба на Хана, бяха изпратени обратно в Лас Палмас. Миниподводниците бяха пристигнали само преди петнайсет минути и

Хана беше силно впечатлена от уменията на пилотите, които маневрираха около кораба.

— Чувството да знаеш, че ти си ги създал, сигурно е невероятно — усмихна се Далго и Хана инстинктивно се усмихна в отговор. Далго беше в края на трийсетте, но изглеждаше добре и доста по-млад, а едва доловимият южняшки акцент го правеше обезоръжаващо чаровен.

— Не съм само аз — каза Хана. — В по-голямата си част са мои, но има елементи в дизайна, които никога не бих избрала. Затова чувството е по-скоро странно. Като да се събудиш и да откриеш, че всичките ти деца са заменени от натрапници, които изглеждат почти като твоите синове и дъщери.

— Натрапници, обучени да убиват — каза Киров.

Лейтенант Далго загледа как още подводници се приготвят на палубата близо до крана.

— Знам, че производителят и флотата мислят, че маневреността на подводниците може да се подобри, но това е така само защото са видели първоначалните версии, създадени от теб. Всичко, което ще направиш, за да ги подобриш, е само глазурата на тортата.

— Те може и да харесват подводниците ми, но имам впечатлението, че не са щастливи, задето двамата с Матю ще се присъединим към операцията. — Хана погледна Далго. — Нали?

— Но те са от флотата, какво очакваш? Знаят, че са най-добрите подводни пилоти в света. И сега ще влязат в сблъсък с цивилни. Ти дори настоя двама от тях да заминат и да позволят на теб и Матю Джеферсън да пилотирате подводниците им.

— Но това са само две подводници. Всъщност бих предпочела да използвам по-голям брой от хората си, ако бяха на разположение. Но бях разумна и постигнах компромис.

— Кажи го на двамата пилоти, които са на път към Лас Палмас. — Направи гримаса. — Да кажем само, че моите хора са неспокойни.

— А нима всички не сме?

Далго посочи Киров.

— И вероятно не им харесва фактът, че с тях е бивш командир на руска подводница. Ти може и да мислиш, че Студената война е свършила, но не е така за момчетата, които всеки ден играят на криеница с руските подводници.

— Това е смешно. Киров вероятно е направил за безопасността на Съединените щати повече от всеки от тях.

— Не се защитавай, Хана — каза Киров. — За отношението им има достатъчно причини.

— Пет пари не давам. Глупаво е. Трябва да сме заедно. — Обърна се към Матю, който работеше на няколко метра от тях. — Хайде, Матю, да отидем да се срещнем с момчетата. Представи ни, лейтенанте. — Погледна Киров, който не бе помръднал. — Идваш ли?

Той поклати глава и отново се облегна на перилата.

— Предпочитам да остана тук и да наблюдавам. Нямам често възможността да те видя в атака.

— Аз не нападам. Трябва просто да ги накарам да мислят разумно.

Киров се усмихна.

— Понякога това е едно и също. Защити екипа си, Далго.

Далго го изгледа раздразнено и придружи Хана и Матю до четиримата пилоти, които стояха на кърмата.

— Сигурен съм, че повечето от вас познават Хана Брайсън от телевизията. А това е Матю Джеферсън, един от цивилните пилоти на миниподводниците „Пираня“.

Колкото пъти и да прочетеше или чуеше това име — проектът „Пираня“ — Хана не можеше да свикне с него. Но сега името „Конър“ също не ѝ се струваше подходящо. Не и за тези оборудвани с реактивни снаряди миниподводници.

— Приятно ми е.

Казаха това едва чуто и почти едновременно.

— Аз не съм пилот-капитан, но точно аз създадох тези миниподводници. Знам на какво са способни и какви са недостатъците им. Матю също. Ще бъдем в опасна ситуация и трябва да имате доверие в нас, когато сме там, долу.

Никой нищо не каза. Тя продължи:

— А Никълъс Киров има повече опит в управлението и бойните действия с подводници от всички нас, взети заедно. Имаме късмет, че е на наша страна.

Температурата спадна с още няколко градуса.

„Страхотно“, помисли си Хана.

— Какво ще кажете да се представим набързо? Много скоро ще бъдем само гласове по радиото, затова ще ми е от полза да ги чуя сега.

Единствената жена-пилот, от афроамерикански произход, с прибрана в конска опашка коса, подаде ръка.

— Лейтенант Тереза Рейнълдс. Ще пазим гърба ви там долу, мис Брайсън.

Матю се усмихна.

— А ние — вас.

Хана му хвърли раздражен поглед. Искаше ѝ се да му каже да не говори с такъв очевиден оптимизъм, защото щяха да имат нужда от тези хора.

Висок млад мъж ѝ кимна с глава.

— Лейтенант Дерек Макалистър. — Хана си помисли, че вероятно е бил футболна звезда в гимназията. Как, за бога, би могъл да се побере в някоя от миниподводниците?

— Лейтенант Стив Санфорд — каза друг от пилотите. Беше слаб, не с атлетическо телосложение като останалите. Предположи, че е от онези, които по цял ден седят пред компютрите.

Последният от пилотите гледаше някъде над главата ѝ, докато говореше.

— Капитан трети ранг Гари Хелмс. — После добави някак сковано: — Ще ни кажете ли защо правим това?

Далго побърза да се намеси:

— Тук сме, защото имат нужда от нас, Хелмс. Трябва да се концентрираме в целите и стратегията.

— Чакай малко — каза Хана. — Не си им казал каква е причината, заради която ще рискуват живота си там долу.

— Мис Брайсън, може ли да поговорим насаме за минутка?

— Не, не давам и пукната пара за поверителността. Предполагам, че човек трябва да знае защо залага живота си. — Обърна се към пилотите. — Ще обясня накратко. Наскоро открихме, че цивилизацията на Маринт била унищожена от взаимодействието на замърсената околна среда с уникални водорасли, които се срещат само тук. Вярваме, че някой се опитва да събере огромно количество от тях и да ги използва като оръжие. Трябва да го спрем.

Хелмс се обърна към Далго.

— Това не е точно информацията, която ни дадоха.

— Няма нужда нищо да знаем — повтори Далго. — Ние просто се подчиняваме на заповедите.

Хана се обърна към Далго, който очевидно бе ядосан, че е издала подробности по мисията, които военните са искали да запазят в тайна.

Прекалено лошо.

Тя се обърна и закрачи към Киров.

— Забавлява ли се? — запита Киров. — Да, виждам, че адреналинът изпълва вените ти.

Тя знаеше какво иска да каже. Най-последно чувстваше, че прави нещо. Сви рамене.

— Не знам дали направих добре.

Той се усмихна.

— Може би. Бях впечатлен.

Далго се присъедини към тях след миг.

— Не очаквах да направиш това.

— Отсега нататък очаквай всичко. Винаги съм честна с хората, с които работя. — Направи пауза. — От тях се излъчва студенина. Не че ги обвинявам. Трябваше да им кажеш. Сляпото подчинение никак не е приятно.

— Подразбрах, че се чувстваш така. Те също — каза Далго. — Заповеди и заповеди. Но мисля, че успя да ги размекнеш малко.

— Все още са раздразнени, че в мисията ще участват и цивилни.

— И че единият е руснак — добави Киров.

— Ще го преодолеят — каза Далго. — Искам да погледнеш на нещата от тяхната гледна точка. Всичко се случи толкова бързо, че все още не могат да го осмислят. Почиваха си на Канарските острови през последната седмица в очакване да ти демонстрират миниподводниците. Но изведнъж всичко се преобърна и се оказа съвсем различно.

— Усещам много негативна енергия. — Гледаше го право в очите. — Хората ви готови ли са за мисията, лейтенанте?

Той извърна поглед и неочаквано се усмихна.

— Да. Мой дълг е да се погрижа за всичко. Но, да ти кажа истината, те се отегчаваха до смърт на Канарските острови. И сега вероятно тайно се радват.

Тя посочи миниподводниците и каза:

— В такъв случай, да се спуснем до Маринт.

ГЛАВА 18

Гадер стоеше в контролното помещение на дизеловата подводница, която лично той бе продал на сомалийските пирати преди две години. Макар че бе осъществил покупката и продажбата ѝ, той всъщност не я беше виждал и сега бе приятно изненадан. Тя бе построена близо до Богота и бе една от дузините подводници на Въоръжените революционни сили на Колумбия, използвани за превоз на кокаин до Съединените щати и Мексико. Тази специално бе дълга около четиринайсет метра, можеше да се спусне на дълбочина над деветстотин и двайсет метра и да събере единайсет тона кокаин. Повече от достатъчно за водораслите.

— Мислиш ли, че вече са свършили работа там долу? — Капитанът на подводницата, Хорхе Силва, не беше флотски офицер. Силва бе част от екипа, построил подводницата в Колумбия, и бе отишъл с нея в Сомалия, за да обучи новите ѝ собственици. Но ето, че две години след това дори не бе направил опит да се върне в родината си.

— Не. Ще им е необходимо още малко време — каза Гадер. Посочи експерименталното радио, което бе донесъл, за да поддържа връзка на ниски честоти с миниподводниците, спуснати на океанското дъно. — Тази проклетата система не работи, но все пак останни до нея, в случай че успеят да се свържат.

— Дадено.

Гадер закрачи неспокойно напред-назад из контролното помещение. То, както и всички други помещения, бе доста грубо — подът бе от черно гумено покритие (навсякъде се виждаха тръби), разкъсано на места, и Гадер с отвращение си помисли, че това е просто дупка. Но щеше да свърши работа. Тези подводници всеки ден избягваха въздушните и морските патрули по южноамериканското крайбрежие, а тази щеше да свърши същото тук. Лесно щеше да пренесе безценния си товар до летище „Фуертенвентура“, където го чакаше самолет. Оттам щеше да излети право за Ориса, Индия. А

когато пристигнеше там, Анна щеше да е завършила първия етап от плана, който щеше да промени живота им — както и на милиони други — завинаги.

С възторг си помисли, че ето, всичко най-последно се случва и че никой не може да му отнеме успеха. Нито Елайджа Бейкър, нито Никълъс Киров и със сигурност не и Хана Брайсън.

„Обратно в черната бездна“, помисли си Хана. Спускаше се в тъмните дълбини, като управляваше плавателен съд, за чието съществуване не знаеше само допреди няколко дни.

— Как се справяш? — запита Киров.

— Не е зле, но падаме свободно през последните двама месеца минути. Питай ме отново, когато стигнем до Маринт. А ти успяваш ли да овладееш контрола над оръжията?

Той вдигна ръце, за да ѝ покаже контролните ръкавици и от двете страни.

— Добре. Умно от тяхна страна да включат тези рутинни действия в софтуера. Това ми помага да се уча, но дори опитните могат да го използват, за да подобрят времето за отговор.

Хана се облегна назад и загледа зашеметяващите триизмерни графики на монитора пред Киров.

— Прекрасно. Трябва да продадат патента на „Плейстейшън“ за коледните празници. Ще направят цяло състояние.

Хана погледна своя доста по-незабележителен монитор и видя седемте червени светлини, представляващи тяхната и другите подводници, които се спускаха към Маринт. Понякога успяваше да види светлините на някоя през люковете, но, общо взето, подводниците бяха доста далеч една от друга.

— А ако сме закъснели? — запита Хана. — Изгубихме много време на палубата. Какво, ако Гадер е взел онова, което му е необходимо?

Киров поклати глава.

— Не е възможно. Не е имал достатъчно време.

— Никога няма да си простя, ако Гадер успее — прошепна тя. — А Индия може да се окаже само началото.

— Ще си простиш, защото ще направим всичко възможно. Човек не може да иска нещо повече от това, на което е способен.

— Гадер трябва да бъде спрян сега и тук. Веднага.

Киров докосна нежно ръката ѝ.

— Ако е тук, ще бъде спрян.

Хана се усмихна и погледна контролната ръкавица на ръката му.

— Внимавай с това нещо. Може току-що да си изстрелял реактивния ни снаряд.

След още двамайсет минути Хана установи аудиовръзка между своята и другите миниподводници от проекта „Пираня“.

— Наближаваме Маринт. Все още не виждам никаква активност на екрана си. Някой друг?

Останалите един след друг отговориха отрицателно.

— Добре, намалете. Ще включа светлините.

Хана предаде сигнала и след няколко секунди огромните светлинни кули окъпаха Маринт в светлина.

По радиото дочу как пилотите възкликнаха, като видяха разкрилата се пред погледите им гледка.

Намеси се Далго.

— Не сме туристи, хора. Имаме работа.

Хана заговори в радиото:

— Продължаваме на юг-югозапад. Единственият картографиран район е проби TD44 е зад руините. Ще се установим там.

Макар че Хана бе проучила всичкото допълнително оборудване на миниподводниците, бе по-впечатлена, като го видя в действие — малък лазерен прожектор, който следеше всички други от групата.

— Невероятно — каза Киров. — Сега разбирам защо Мелис е превърнала Маринт в мечтата и работата на живота си. Сигурен съм, че всяка от тези сгради крие впечатляваща история.

— Вярно е — каза Хана, но размърда рамене така, сякаш се чувстваше неудобно. — Обаче тук нещо не е наред.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам със сигурност. Днес чувството е съвсем различно. — Погледна през люковете и се сети. — Делфините.

— Какви делфини?

— Точно така. Няма нито един. Нито един. Понякога виждам стотици, докато се спускам. Понякога по-малко, но винаги има делфини.

— Къде мислиш, че са?

— Не знам. — Огледа се. — Това не ми харесва.

Гласът на Далго се чу по радиото:

— Всичко наред ли е, Хана?

Беше забравила, че всички я чуват.

— Кой знае по каква причина, делфините са напуснали Маринт. Може би нашите радиовълни са им непознати или... не знам. Това е много необичайно.

Хана осъзна, че в гласа ѝ има тревога и че другите очевидно я долавят.

— Нещо идва! — извика Далго. — Пригответе се.

Хана видя бяла ивица пред себе си. Тя се движеше отдясно наляво, после се обърна и тръгна право към нея и Киров.

— Дръж се! — Реактивният снаряд изсвистя над главите им и избухна на петдесет метра зад тях, като ги разклати силно.

— Откъде дойде това? — извика Хана. — Някой видя ли?

— Отпред — каза Тереза. — Видях блясъка при изстрелването. Ето още един!

Чуха сигнала за тревога. И друг поток светлина се стрелна към тяхната формация.

— Не е насочен към нас — каза Киров. — А...

— Далго! — извика Хана ужасено.

Части от секундата и след това миниподводницата на Далго избухна!

Предният люк на Хана се изпълни с ослепителна бяла светлина, разлюляха се, а сигналът за тревога се включи. Кислородът, който се бе освободил от миниподводницата на Далго, се запали и се стрелна като огнена топка над останалите.

— О, мили боже! — Хана гледаше, сякаш не вярваше на очите си, мястото, където допреди малко беше унищожената подводница. Червената светлинка с името на Далго под нея изчезна от екрана.

— Ще скърбим по-късно — каза Киров грубо, забелязал изумлението ѝ. — Остани в настоящето, Хана.

Хана кимна. Киров беше прав. Знаеше как да остане жив.

Лейтенант Санфорд извика на тима:

— Максимална дълбочина, всички. Повтарям, максимална дълбочина. Прегърнете морското дъно. Така сме им на прицел. — Говореше така авторитетно, че Хана не можеше да свърже гласа със слабичкия мъж.

— Проверете диагностичните си уреди — каза тя. — Възможно е да са пострадали при експлозиите. Матю, ти беше най-близо до Далго. Увери се, че дясната ти задна ръка все още функционира.

Спуснаха се буквално на сантиметри от морското дъно.

— И двата снаряда бяха изстреляни от юг-югозапад — каза Тереза.

— Точно откъм находището с водораслите — каза Хана. — Трябва да отидем там.

— Добре — каза Санфорд. — Ще се обърнем, ще заемем позиции над периметъра на града и ще продължим, разположени ветрилообразно. Рейнълдс и Макалистър, продължете на изток, а ние с Хелмс ще се отправим на запад.

— А аз и Матю? — запита Хана.

— Останете на място.

— И какво ще правим?

— Ще чакате заповеди.

— Няма да стане, по дяволите.

— Нямам време да споря.

— Аз също. Матю, ти отиди с Рейнълдс и Макалистър. А аз ще отида със Санфорд и Хелмс.

Санфорд изруга.

— Не мога да се грижа за бебета, Брайсън. Изстрелват снаряди по нас.

— Да спрем да говорим и да действваме, тогава.

Хана чу как Санфорд отново изруга, но този път поне бе сложил ръка на микрофона, за да не го чуят така ясно.

— Само не ни пречете — каза Санфорд. После заговори на екипа: — Добре, да вървим. И дръжте очите си отворени за снаряди.

Все още придържайки се ниско над морското дъно, екипът се раздели и пое към двата края на града. После всички миниподводници се обърнаха и се насочиха към находището на водорасли.

Хана се обърна към Киров:

— Щеше ли да направиш нещо по различен начин?

— Ако бях на мястото на Санфорд? — Киров направи пауза. — Може би щях да опитам по-упорито да те убедя да останеш на мястото си.

— Но също така нямаше да успееш да ме убедиш.

— Знам, но Санфорд не го знае. — Киров си сложи очилата, които му позволиха да види инфрачервен образ. — Санфорд не мисли като врага. А ако ще водиш битка, трябва да мислиш като врага. Каква е тяхната цел тук?

Хана се замисли за миг.

— Водораслите.

— Точно така. Ако искаме да ги спрем, може би не трябва да губим време със скрити мишени. Те са заели позиции и чакат да се приближим. Може би най-добрият начин да ги спрем е да премахнем причината за тяхната мисия.

Хана ококори очи.

— Да унищожим водораслите?

— Всичките. Те растат само тук, нали?

— Да.

— Тях трябва да нападнем. Като премахнем целта им, миниподводниците на Гадер няма да имат причина да ни нападнат. Сигурен съм, че са оборудвани само за близък бой. И какво ще им остане да направят?

Хана се замисли.

— Да се върнат при кораба-майка.

— Да, а ако ние можем да ги последваме...

Очите на Хана срещнаха тези на Киров.

— Гадер.

— Ще ни заведат право при него. — Усмихна се леко и повтори:
— Първото правило на войната: мисли като врага.

Хана се обърна към микрофона.

— Чуваш ли ме, Санфорд?

— Да, Брайсън.

— Предлагам да спрем и да заемем позиции. Изпрати сигнал до всички. И предупреди нарушителите. Кажете на нашите да открият огън по водораслите.

— Да се опитаме да ги измъкнем оттам?

— Възможно е и те да помислят така. Но всъщност ще им дадем възможност да се измъкнат, преди да открием огън по тях.

— Отхвърля се, Брайсън. Имаме стриктни заповеди да не разрушаваме древния град и да не навреждаме на района.

— Находището на водораслите е извън Маринт. Археологическият сайт няма да пострада — възрази тя.

— Вече имаме план, Брайсън. А и те не са нарушители, а убийци.

А жертвата бе Далго, един от техните. Хана не можеше да ги обвини за чувствата им.

— Те са тук за пари. Ще им платят, ако успеят да съберат водораслите. Убиват, за да изпълнят мисията си. Да сложим край на това веднага.

— Отхвърля се, Брайсън.

— Чуй ме. Аз също съм ядосана заради смъртта на Далго. Но този начин да ги победим, е по-добър.

— Моля, използвай канала по възможност по-малко, Брайсън.

Хана изключи микрофона си.

— Идиот.

— Не е идиот — каза Киров бавно. — И точно това ме безпокои. Страхувам се, че знае съвсем точно какво прави.

По гърба на Хана полазиха студени тръпки.

— Мислиш, че има заповеди да...

Отново зазвуча сигналът по тревога и чуха гласа на Матю по радиото.

— Нападнаха ни на западния склон на Маринт. Атакуваха ни две миниподводници. Изстреляха снаряди, ние — също.

Хана погледна през люка и видя силна светлина близо до западния склон на Маринт.

— Отивам там.

— Отхвърля се — каза Санфорд. — Останете на сегашния курс.

Статичен шум от радиото.

Отново сигнал за тревога.

Измъчени викове.

— Трябва да отида там — каза Хана. Хвана ръчката за навигация. — Дръж се.

— Не — каза Киров. — Не го прави.

— Трябва.

— Не. Той ти заповяда да не отиваш. Не изоставяй командира си.

— Той не ми е...

Още една силна светлина от запад.

— Удариха Макалистър — каза Тереза. — Но аз току-що унищожих една от вражеските миниподводници. Другата отстъпва. Матю я преследва.

Хана включи микрофона си.

— Матю, не му позволявай да те отведе до находището с водораслите. Там може да чакат и други.

— Точно така, Хана. Ще се върна. Ще се видим там долу.

Хана изключи микрофона и се обърна към Киров.

— Странно.

— Какво?

— „Ще се видим там долу.“ Така си казваме двамата с Матю, когато говорим помежду си, само двамата, когато никой друг не може да ни чуе. Това е кодът ни да превключим на ниски честоти.

Хана превключи и включи отново микрофона си.

— Тук ли си, Матю?

— Да. Исках да поговоря за това насаме с теб. Тази подводница, която преследвам... Ще ме помислиш за луд, но съм абсолютно сигурен, че е Джош.

Не можеше да говори и дори да диша. Дълго време.

— Прав си. Мисля, че си луд.

— Той е, Хана. Експертите могат да разпознаят работата на даден художник по нанасянето на боите. А аз мога да различа поведението на пилота от цяла миля. И особено това на Джош. Работим заедно от години. Начинът, по който завива, как намалява подаването, за да премине над морско течение... Той е, Хана.

— По дяволите.

— Мислиш ли, че аз искам да е той? — запита Матю. — Той ми е приятел.

— Гадер е шпионирал експедицията ви в Маринт? — запита Киров.

Тя вече бе помислила за същото. По дяволите.

— Матю, дай му сигнала за „там долу“ със светлините си.

— Точно това правя.

Хана се обърна към Киров.

— Когато сме достатъчно близо един до друг, си даваме светлинни сигнали, за да преминем на нашия канал.

Горни-долни-горни.

— Мислиш ли, че Джош ще отговори?

— Не знам. — Поклати глава. — Все още ми е трудно да повярвам.

Чу за малко статичен шум, а после тих шум на нискочестотния канал.

— Той е — прошепна Хана. — Току-що превключи. — И заговори в микрофона. — Джош, Хана е. А зад теб е Матю.

Тишина.

Намести слушалките на главата си.

— Знаем, че си ти, Джош. Никой не управлява подводница като теб. Искаш ли да ни кажеш какво става?

Намеси се Матю.

— Говори, човече.

Все още нито дума.

Хана заговори тихо:

— Двама са вече мъртви, Джош. Бяха добри хора. Щеше да ги харесах. Не мога да повярвам, че имаш нещо общо с...

— Нямам — каза Джош. — Не бих го направил.

— Защо, тогава, работиш за Гадер?

Джош не отговори веднага.

— Той прави оръжия, Хана. Точно както ти направи с тези миниподводници.

— Не е същото.

— Въпрос на постижение, нали?

Хана погледна напред и осъзна, че формацията им скоро ще премине зад добре осветения център на града и ще се насочи към тъмните долини долу.

— Има граница, Джош. Шпионира за него, а сега си готов да убиваш за него?

— Никой не трябваше да пострада. Тук съм, за да защитя мисията.

— Наистина ли си толкова наивен? Управлявате миниподводници, които притежават реактивни снаряди, а ти вярваш,

че никой няма да пострада?

— Това е просто работа. Изключително добре платена работа. Точно както работех за теб и твоите оръжия.

Можеше да спори с него цял ден или просто да се обърне към Джош, когото познаваше от години.

— Помогни ни. Моля те. Колко още се крият там долу?

— Защо да ви казвам това?

— Направи го, Джош. Ще загинат милиони хора, ако Гадер успее.

— Не искам и ти да си една от тях, Хана.

Намеси се Матю.

— Джош, трябва веднага да излезеш на повърхността.

Джош се засмя така, сякаш не вярваше на ушите си.

— Това заповед ли е?

— Корпусът ти е повреден. Мисля, че партньорът ти е мъртъв, а и ти скоро ще бъдеш, ако не побързаш да изплуваш.

— Не умееш да лъжеш, Матю.

— Виждам повредите. Влезли сте в десетгодишни боклуци и се опитвате да се мерите с последния модел миниподводници на Хана Брайсън. Как мислиш, че ще свърши това? Намали!

— Не ти вярвам.

— Клатушкаш се. Вероятно всичко се тресе и заплашва да се разпадне всеки момент. Това не ти ли говори нещо?

— О, господи, да! — Джош не каза нищо друго известно време.

— Върни се, Матю. В находището с водораслите има още три миниподводници. Обзалагам се, че вече те виждат.

— Джош! — В гласа на Матю имаше неизмерима мъка.

Хана чу силен шум.

После нищо.

Единственият звук беше тихото ръмжене на техния двигател.

— Матю?

— Да. — Гласът на Матю беше дрезгав. — Няма го, Хана. Корпусът му се разпадна и той... — Думите засядаха в гърлото му. — Джош е мъртъв.

Хана затвори очи.

— Хана — каза Киров тихо.

— Знам. — Отвори очи и каза с дрезгав глас: — Остани в настоящето. — Пое си дълбоко дъх. — Добре, Матю. Да се съберем отново и да сложим край на това. — Превключи на честотата на екипа. — Там ли си, Санфорд?

— Добре е, че те чувам, Брайсън?

— В находището с водораслите се крият три миниподводници. Вероятно събират проби, но са снабдени с реактивни снаряди.

— И откъде ти е известно това?

— Повярвайте ми. Почти стигнахме. Наблюдавайте показанията на спектралните скенери. Системите им за прицелване ще се загреят, когато вземат на мушката си Матю. Той вече е там. — Размениха си тревожни погледи с Киров. — Не чакайте системата да идентифицира спектралния подпис. Когато видите, че се загреват, стреляйте. Животът на Матю зависи от това.

— Те ще се прицелят по-рано от нас — отбеляза Хелмс.

— Сигурна съм, че нашите системи са по-бързи — каза Хана. — Одобряваш ли плана, Матю?

— „Одобрявам“ не е точната дума. Но тъй като вече съм тук, можете да ме използвате, за да ги накарате да се покажат.

Хана затърси с поглед останалите миниподводници.

— Къде е Рейнълдс?

— Опитва се да извлече Макалистър до повърхността — каза Санфорд. — Повредите му са сериозни, така че сме само четиримата.

Киров гледаше втренчено командното табло.

— Виждам две системи да се загреват.

— Изчакай заповедите ми за откриване на огън — каза Санфорд.

Хана не вярваше на ушите си.

— Ти чу ли ме какво казах?

— Момчета...? — В гласа на Матю се долавяше паника.

— Спокойно, Матю. Целим се в двете мишени — каза Киров. — Снарядите са изстреляни.

Хана усети как двигателите автоматично заработиха на високи обороти, за да противодействат на тласъка от двата снаряда, изстреляни от двете крила.

— По дяволите, Киров! — извика Санфорд. — Всички да се снишат.

Хана видя още две силни светлини и осъзна, че Матю също е стрелял. Гледаше четирите следи, които се носеха над морското дъно. После ги изгуби от поглед. Изминаха секунди. Ярка, почти ослепителна, светлина изпълни люка ѝ, миниподводницата се залюля леко.

Тя извика в микрофона:

— Матю, добре ли си? Матю?

Нямаше отговор.

Погледна индикатора. Името на Матю все още беше там, но нямаше гаранция, че той...

— Тук съм. — Гласът на Матю. — Все още съм жив.

— Потвърждавам унищожението на две миниподводници. Имам видимост.

— А третата? — запитва Санфорд. — Ако има трета.

— Има. Видях я. Опитва се да тегли огромна шейна.

Вероятно проби TD44.

— Какво искаш да кажеш с „опитва се“? — запитва Хана.

— Възможно е да е пострадала при експлозията. Бягат. Шейната е все още на морското дъно.

— Имаш видимост чак дотам? — запитва Санфорд.

— Да.

— Добре — каза Санфорд. — Идваме.

След минута Хана, Санфорд и Хелмс минаха над огромния кратер, създаден от снарядите. Водата все още беше мътна от раздвижилата се утайка на дъното.

— Удивително — каза Хана. — Цялото находище от водорасли е изчезнало.

Погледна напред и видя Матю да кръжи над подводната шейна, подобна на онази, която тя бе използвала, за да извади на повърхността артефакта.

— Можем да преследваме последната миниподводница. Има шанс да ни заведе право при Гадер.

— Отхвърля се — каза Санфорд. — Ще изведем шейната на повърхността.

— Какво? — каза Хана. — Не, по дяволите. Те ще се измъкнат.

— Не такъв е приоритетът ни.

— И защo не? Това може да е единственият ни шанс да свържем операцията с Гадер. За бога, той уби вашия командир!

— Нашите заповеди са да спасим водораслите. Тъй като находището вече го няма, тези може да са последните на земята.

— Добре. Да ги унищожим и да тръгнем след подводницата.

— Заповедите ни не са такива.

С крайчеца на окоото си, Хана видя Киров да кима. Осъзна, че се е страхувал точно от това.

— Искате оръжието — каза Хана. — За това е всичко, нали? Ето защо не искахте да изстреляте снарядите в находището, макар че животът на Матю зависеше от това. Вие просто искате проклетото оръжие.

— Имам заповеди, Брайсън. А сега заповядвам и на теб.

— Няма да ти помогне. Учените на Мелис Немид вече разработват химикали, които да противодействат на свойствата на водораслите.

— Добре — каза Санфорд. — Не искаме супероръжие, което да не можем да контролираме. Контролът е всичко.

Хана се обърна към Киров.

— Точно както мислеше.

— Щях да бъда щастлив, ако грешах. — Срећна погледа й. — Но Санфорд е прав. Контролът е много важен.

Тя кимна бавно, защото разбра какво се опитваше да й каже. Заговори в микрофона:

— Правете, каквото искате, Санфорд. Аз тръгвам след миниподводницата.

— Ако го направиш, няма да работиш по друг военен проект, докато си жива.

— Нима? — Хана даде леко на заден. — Мисля, че нещата ще опрат дотам кой има по-влиятелни приятели, Санфорд.

— Недей...

В разговора се намеси Матю:

— Идвам с теб, Хана.

— Съжалявам, Матю. Възможно е оръжейните ти системи да са повредени. Искам да изплуваш на повърхността.

Той се колебаеше.

— Сигурна ли си?

— Да. Така е най-добре. Желая ти късмет.

Хана набра скорост и изключи радиото, за да не слуша Санфорд. След две минути светлините на групата бяха само малки точки на монитора, който показваше какво има зад тях. Тя се обърна към Киров.

— Трябва да успеем да я настигнем, особено ако е повредена.

Той кимна.

— Изненадан съм, че Матю се отказа толкова лесно. Искаше да дойде с нас.

— Никога не би спорил с мен, ако от това зависи безопасността на плавателния му съд. И, освен това, говорих с него, преди да напуснем „Коперник“. Знае, че имат нужда от него там.

Матю обърна миниподводницата си и се издигна над Санфорд и Хелмс, втренчил поглед в шейната, която теглеха помежду си. Издигаха се бавно.

— Радвай се, че не отиде с нея — каза Санфорд. — Тя съсипа кариерата си. Ти си прекалено умен, за да направиш това.

— Щом казваш.

— Мислил ли си за кариера във флотата? Бихме могли да те вземем в екипа си.

— Вече съм бил във флотата. Хареса ми. Само че сегашният ми живот ми харесва повече. — „Защото си нямам работа с такива като теб“, помисли си.

Усети ниско ръмжене във водата. Какво, по дяволите...

Сякаш към тях се приближаваше нефтен танкер. Гледаше командното табло и не вярваше на онова, което уредите му показваха.

— Момчета, погледнете мониторите. Цялата им дясна страна е заета от... нещо. Не съм виждал нищо подобно. — Матю се наведе напред и погледна през люка. Ахна. Видя огромна сянка, която би могла да принадлежи на дузина нефтени танкери.

— Какво е това, по дяволите? — прошепна Хелмс.

— Трябва бързо да изчезваме отгук — каза Матю. — Пуснете проклетата шейна.

— Няма начин — каза Санфорд. — Не си го помисляй дори, Хелмс.

Когато сянката приближи, Матю осъзна, че я е виждал в онзи последен следобед в Маринт.

— Мили боже, делфините! Хиляди и хиляди делфини. И мисля, че са ядосани.

Първата вълна удари Санфорд, Хелмс и шейната като каменна стена. Матю, който бе на четири-пет метра над тях, беше пощаден. Видя как другите две миниподводници бяха ударени, обърнаха се няколко пъти и бяха пометени от силата на насрещната вълна.

Хелмс пусна шейната.

— Трябва да използвам снарядите!

— Прекалено са близо и са почти плътна маса — каза Санфорд. — Ако не се отдалечим от тях, ще взривим себе си.

Преди Хелмс да е успял да постигне контрол над плавателния съд, ги удари втора вълна делфини, повдигна шейната и я блъсна в люка на Санфорд.

— Заради шейната е, по дяволите! — извика Матю. — Освободи я!

Силата на делфините бе почти изцяло насочена към Санфорд. Въртяха се около него — отначало бавно — после все по-бързо и по-бързо. Скоростта им, както и плътната стена, която образуваха, правеха навигацията невъзможна и миниподводницата се въртеше сред техния поток, докато набраната сила не я изхвърли вън от водовъртежа и не го принуди да освободи шейната.

Делфините, движейки се като един, заплуваха към светлините на Маринт и се извиха в дълга дъга. Водата все още кипеше, когато Матю се втурна след шейната.

— Браво — каза Санфорд. — Хвани я.

Но Матю мина с шейната на метър над нея, после се закова на място.

— Стойте настрани, момчета. По дяволите, оръжията ми току-що отказаха да ме слушат. Хана ме предупреди...

Санфорд успя да овладее плавателния съд, макар и с очевидна трудност.

— Какво стана?

— Освободиха се две мини. Стойте назад!

Двете мини паднаха точно върху шейната и избухнаха.

След като и последните вълни, причинени от взрива, затихнаха, Матю извика по радиото:

— Упс! Добре ли сте, момчета?

— Това е предателство — изсъска Санфорд.

Делфините бяха завършили обиколката около града и се бяха насочили обратно.

— Дръжте се — каза Матю. — Приятелите ни се връщат.

Матю се приготви за сблъсък, но този път делфините минаха над него и покръжиха няколко минути. После се втурнаха към повърхността.

— За какво беше всичко това, по дяволите? — каза Хелмс.

На Матю му трябваше миг, за да си поеме въздух.

— Очевидно не бяха доволни от действията ви. Преживяхме същото, когато вадехме артефакта. Може би чувстват, че не трябва да притежаваме тези неща.

— Не ми ги пробутвай тези. Ще те държа отговорен — каза Санфорд. — Хана Брайсън може и никога да не работи по военен проект, но ти ще отидеш в затвора заради номера с мините.

— Оръжейната система не можеше да се командва — повтори Матю. — Освободиха се сами.

— Глупости.

— Вероятно вашите хора са направили нещо с контролната система. Наистина не е трябвало да си играете с дизайна на Хана, без да се консултирате с нея...

ГЛАВА 19

— Какво стана там долу, по дяволите? — извика Гадер в радиото. — Пет от миниподводниците ми са били потопени и само една се връща?

Единственият оцелял, Лейн Гарвин, отговори едва чуто:

— Бяха готови. Използваха миниподводници, каквито не съм виждал преди...

Вероятно изобретените от Хана Брайсън. Гадер изруга. Вече беше продал унищожените плавателни съдове и това щеше да му струва много пари.

— Каква част от водораслите успяхте да вземете?

Гарвин се поколеба.

— Никаква.

— Кажете ми, че не съм чул правилно. — Гласът му бе тих, но вибрираше от гняв. — Кажете ми, че не съм наел банда глупаци за най-важния проект в кариерата ми. Можеш ли да ми го кажеш?

— Сякаш адът се освободи. Имам късмет, че съм жив. Корабът ми е повреден. Трябва да изляза от него, преди да ме е завлякъл на дъното.

— Къде си сега?

— Може би на две мили. Тръгнал съм право към теб. Пригответе се да ме вземеш на борда.

— А хрумна ли ти, че може би ги водиш при мен?

— Не мисля така.

— Не мислиш? Господи, Гарвин? Нима мислиш, че си единственият в беда? Аз самият трябва да се спасявам. Не се осмелявам да отида до летище „Фуертенвентура“, както планирах. Възможно е да ме чакат там. Ще трябва да отида в Лас Палмас. Отдалечи се от мен.

— Виждам те на екрана. Трябва да ме вземеш на борда. Не знам още колко ще издържи корабът ми.

— Казах да се отдалечиш от мен.

— А аз казах, че не мога.

Гадер кимна на Асад, плешив сомалиец със светлокафява кожа. Тъй като подводницата не беше снабдена с вградена оръжейна система, колумбийците бяха измислили ефективно решение, за да се борят с военните и полицейските патрули, които биха могли да ги открият и преследват. Асад, като главнокомандващ оръжията, използваше същата техника в сомалийски води. Изкачи стоманената стълба, която го отведе на външната горна палуба.

— Добре. Виждам, че си в лоша ситуация. — Опита се да изрази съчувствие към Гарвин, но изпитваше такова съчувствие, каквото котката — към мишката. Обърна се към контролното табло и промени курса, за да поеме към Лас Палмас.

По дяволите Брайсън и Киров. Всичките му планове за бягство бяха фокусирани върху летище „Фуертенвен тура“. Щеше да има късмет, ако стигнеше до безопасен рай, преди да са го заловили. Обърна се и отново заговори по радиото на Гарвин:

— Добре. Ще почакаме десет минути.

— Това е всичко, от което имам нужда.

„И аз“, помисли си Гадер. Изкачи стоманената стълба и се присъедини към Асад на горната палуба.

Бум.

— Какво беше това, по дяволите? — запита Хана. Експлозията беше пред тях — в посока на миниподводницата, която преследваха. — По нас ли стрелят?

— Прекалено е далеч — каза Киров. — Но е възможно поради щетите да... — Погледна командното табло. — Чакай. Няма я.

— Отново ли я загубихме?

— Не мисля. Отпред във водата има... останки от нещо.

— Миниподводницата?

Киров кимна.

— Или повредите са били по-големи, отколкото мислехме, или...

— Гадер — каза Хана. — Типично за него, нали? Елиминира всички, които могат да го издадат.

— Трябва да бъдем много внимателни — каза Киров. — Помниш ли, според доклада на капитан Данбъри, самият Гадер също е на подводница.

Хана намали скоростта.

— Обаче не сме сигурни.

— Ще разширя обхвата на наблюдение, но не изглежда да има кораб в района. За него ще е по-лесно да пътува незабелязан, в подводница.

Хана също гледаше командното табло.

— Не виждам нищо. Има само един кораб в района и той... — По гръбнака ѝ полазиха тръпки. Беше така заета да преследва миниподводницата, че не беше направила връзката, не беше осъзнала колко са се отдалечили и в каква посока.

Току-що бяха стигнали до морския път за Лас Палмас.

— О, мили боже.

Възможно ли беше да има такъв късмет?

Гадер гледаше шхуната в далечината.

Беше в контролното помещение, за да установи маршрута си до Лас Палмас, когато ясно видя „Попътен вятър“. Дори не знаеше, че шхуната все още е в тези води след приключването на експедицията при Маринт.

Вярно, това бе корабът на Мелис Немид, но дали бе възможно Хана Брайсън да е на борда?

Съмняваше се.

Но Мелис Немид със сигурност щеше да е там. Испита радостно вълнение, примесено с гнева, който бе го обхванал преди малко. Хана Брайсън и Киров бяха режисирали този кошмар. Бяха го накарали да бяга, а това не му се бе случвало от ранните му години в бизнеса с оръжия. Чувстваше се... смален.

Не можеше да им позволи да спечелят, да се измъкнат. Щеше да ги намери и да ги убие по жесток начин, дори да трябваше да посвети на това целия си останал живот.

Но докато ги намереше, щеше да вземе това, което му се предлагаше. Макар мисията да бе пълен провал, все още можеше да постигне малка победа, ако успееше да нарани Брайсън по някакъв начин.

А какво по-сигурно от това да прати Мелис Немид, нейната приятелка, в отвъдното?

— Мелис, трябва да се качите в спасителните лодки. Абсолютно всички, които сте на борда — каза настоятелно Хана по радиото. — Дай заповед да ги приготвят. Незабавно.

Още преди да е задала въпроси на Хана, Мелис нареди на капитана да подготви „Попътен вятър“ за евакуация. След това се върна при радиото.

— Добре, Хана. Защо трябваше да направя това?

— Гадер е в района. Вярваме, че е в подводница. Току-що провалихме плана му и е възможно да реши да стреля по теб, преди да побегне.

— С какви оръжия разполага?

— Не знаем. Току-що взриви една от собствените си миниподводници, така че вероятно разполага с реактивни снаряди.

— По дяволите. — Гласът на Мелис спадна до напрегнат шепот. — Беззащитни сме срещу нещо такова.

— Знам. Ще го намерим, Мелис, но подготви екипажа си в случай, че се случи най-лошото.

— Ще го направя. И ще се погрижа за Рони. Не се тревожи.

Да не се тревожи? Беше уплашена до смърт.

— Благодаря, Мелис.

— Късмет.

Хана се обърна към Киров.

— Появи ли се вече нещо?

— Не. Следващия път, когато решиш да конструираш миниподводница, се погрижи да има хидролокатор с по-широк обхват на действие.

— Добре. А някакви идеи за момента?

— Да се приближим до „Попътен вятър“. Ако на екрана все още не се е появило нищо, ще излезем на повърхността и ще огледаме. Ако е на подводница, съмнявам се тя да има възможност за подводно изстрелване на снаряди към повърхността. Ще трябва да изплува, за да нанесе удар.

— Побързай. — Гадер стоеше на горната палуба на подводницата и гледаше как Асад бързо разполага пусковото съоръжение за изстрелване на снарядите.

Асад му хвърли пренебрежителен поглед, но нищо не каза. И двамата знаеха, че думите на Гадер бяха излишни. Асад действаше възможно най-бързо и сръчно. Каквото и да получаваше той от сомалийците, Гадер беше сигурен, че получава много повече от другите си клиенти. Но това бе друг разговор за друго време.

Когато приключи с инсталирането на пусковото устройство, Асад се приведе и започна да се прицелва в „Попътен вятър“.

Хана увеличи мощността на двигателите и изплува на повърхността. Електронният перископ незабавно сканира района и показва на екрана точките, които може би представляваха интерес. „Попътен вятър“ се появи на екрана почти незабавно, но след няколко секунди там се появи и нещо, което не можеха да различат ясно.

— Какво е това? — запита Киров.

— Не знам. Моля се да е нещо безобидно.

— Можеш ли да увеличиш образа?

Хана го направи и веднага стана очевидно, че виждат двама мъже, застанали на горната палуба на подводница.

— По дяволите, нима...

— Това е пусково устройство за изстрелване на снаряди — каза Киров. — Нямаме време за губене. Какъв е обхватът на нашите снаряди?

— Достатъчен. — Хана сложи лявата контролна ръкавица.

— Какво правиш?

— Нямаме време да се приближим — отговори тя. — Поддържай курса. Аз ще се прицеля и ще стрелям.

— Знаеш ли какво правиш?

— Прочела съм ръководството за експлоатация. — Хана вдигна ръката в контролната ръкавица и я сви в юмрук. — Побързай. Прицели се вместо мен.

Киров се подчини.

— Това е самият Гадер — каза Хана, като погледна в телескопа. — И се готвят да стрелят!

— Кажи ми кога — каза Асад. Лицето му бе абсолютно безизразно. — Всичко е готово.

Гадер почувства как го обзема непреодолима възбуда, докато гледа „Попътен вятър“. На шхуната кипеше трескава дейност. Дали не ги бяха видели и вдигнали тревога? Прекалено късно. Само една дума и той щеше да изпрати в небитието Мелис и екипажа ѝ. Щеше да вкуси насладата от триумфа и силата.

„Иска ми се да можеше да ме видиш, Хана Брайсън, помисли си. Това съм аз. И това е само началото. Мога да ти отнема всичко и всеки. И ще го направя, кучко.“

Обърна се към Асад и даде заповед.

— Пригответи се — каза Киров. Прицели се в палубата.

— Какво има?

— Клатим се прекалено силно... Не мога да се прицеля точно.

Хана погледна монитора, вдигнала ръката в контролната ръкавица.

— Хайде...

— Сега!

Хана мръдна средния си пръст и снарядът се изстреля.

За свой ужас видя Гадер да се обръща към другия мъж.

Дали не бяха изстреляли снаряда прекалено късно?

— Не — прошепна. — О, моля те, не!

Нито един от мъжете на палубата не помръдваше.

Гледаха ужасено, чули рева на снаряда.

Подводницата на Гадер се разцепи и краищата на двете части се вдигнаха над водата!

Тя потъна така бързо, че Хана не можеше да е сигурна какво е видяла. Ако не беше черният дим, който продължаваше да се издига към небето, можеше да сметне всичко просто за лош сън.

Струваше ѝ се едва ли не невъзможно. Само допреди малко се страхуваха до смърт от злобата на Гадер. А сега той бе мъртъв и вече не бе заплаха за Мелис и Рони. Това копеле вече нямаше да бъде заплаха за никого в света.

Облегна се назад и отчаяно се опита да си поеме дъх. Киров се наведе към нея.

— Хана — каза тихо.

— Да?

— Можеш вече да свалиш ръкавицата.

— Обичате да правите впечатление — каза Мелис, когато Хана и Киров излязоха от миниподводницата, спряла до „Попътен вятър“. — Радвам се, че не бяхте в центъра на онази огромна експлозия. Двамата с Рони се тревожихме.

— Аз самата бях малко разтревожена. — Хана прегърна Рони. — Как си?

— Добре. — Погледът му бе прикован във водата, където допреди малко беше подводницата на Гадер. — Какво се случи?

Какво можеше да му каже? Беше му обещала истината.

— Трябваше да се отървем от Гадер.

Рони се обърна към Киров.

— Лошият?

Киров кимна.

— Най-лошият. Опитваше се да нарани много хора. Включително теб и Мелис.

Рони поклати глава.

— Но ние щяхме да сме добре. Можем да се грижим за себе си. — Усмихна се щастливо на Мелис. — Не е ли така?

Тя кимна.

— Добър екип сме. Но той се тревожеше за теб, Хана. — Направи пауза. — И за Пийт и Сузи. Те изчезнаха веднага след като вие напуснахте „Попътен вятър“ рано тази сутрин.

— Рано тази сутрин — повтори Хана, очевидно учудена. Слънцето вече залязваше в яркочервени пламъци и ѝ се струваше невъзможно всичко това да се е случило само за един ден.

Киров срещна погледа ѝ и се усмихна.

— Да. Беше дълъг и труден ден.

Тя кимна.

— Да. — Обърна се към Мелис. — Не мисля, че трябва да се тревожиш за Пийт и Сузи. Вярвам, че са ги повикали на друго място. И съм сигурна, че ще се върнат скоро.

— Повикали?

— Ти ми каза, че делфините общуват помежду си. Матю, на път към кораба, ми се обади по радиото и ми каза за делфините. Да, определено са ги повикали. — Въздъхна от облекчение. — И, слава богу, Матю е добре.

— Хайде. — Мелис се обърна и тръгна към стъпалата, които водеха към долната палуба. — Да отидем в кухнята за по чашка кафе. Там ще ни разкажете всичко.

Хана кимна.

— Това ще ми се отрази добре. — Протегна ръка към телефона си. — Веднага щом се обадя на Евгения и ѝ кажа за Гадер.

Мелис се спря, преди да е стъпила на първото стъпало.

— Анна Деверо беше ли на борда на подводницата?

— Не знаем със сигурност — отговори Киров. — Но не я виждам на борда на това старо чудовище. Тя определено би предпочела друга обстановка. Обзалагам се, че Евгения и Чарли ще я търсят навсякъде по света.

— Да, вероятно. — Хана потри уморено слепоочията си. — Знам, че Чарли няма да се откаже.

— Уморена си. — Киров се наведе и я целуна по челото. — Отиди в кухнята и изпий чашка кафе.

— Ти няма ли да дойдеш?

Той поклати глава.

— Ще закарам миниподводницата обратно до „Коперник“, преди Санфорд да ни е обвинил в пиратство. — Тръгна към нея. — А после има още няколко неща, които трябва да свърша. Защото не са така, както трябва да бъдат.

Хана замръзна.

— По дяволите, отново ще заминеш. Знам го.

— Да. Но скоро ще се върна. — Погледна Мелис. — Навреме за галавечерята и откриването на музея. Обещавам.

— И трябва да ти вярвам? — запита Хана.

Той обаче беше влязъл в миниподводницата, бе затворил вратата и не я чу.

Тя отиде до перилата и загледа безпомощна, разочарована и ядосана как се отдалечава.

— Всичко е наред, лельо Хана — каза Рони, който бе до нея. — Каза, че ще се върне.

Тя с горчивина си помисли, че не ѝ беше дал такова обещание последния път.

— Няма значение. Нямаме нужда от него. — Трябваше да превъзмogne болката и внезапното чувство за самота. Прегърна Рони през раменете. — Хайде. Да слезем в кухнята и ще ти разкажа история, от която ще ти настръхнат косите.

Той се засмя.

— И татко винаги казваше така. — После изведнъж се откъсна от нея и изтича към перилата. — Ето ги! Пийт и Сузи!

Те скачаха и извиваха тела, гмуркаха се радостно и отново изплуваха в танца на живота. Нямаше съмнение, че са се върнали при тях.

— Гордеете се със себе си, нали? — каза тихо Хана и се обърна. — Може би ние също се гордеем с вас. Давайте, забавлявайте се. Трябва да кажа на Мелис, че сте тук.

ЕПИЛОГ

Две седмици по-късно

Музеят на Маринт

Атина, Гърция

— Много си красива, лельо Хана. — Рони неочаквано се усмихна. — Но те харесвам повече в дънки и избеляла синя риза. Така приличаш на някоя друга, не на себе си.

— Да. — Тя приглади полите на шоколадовокафявата си копринена рокля, обсипана с мъниста, и се отдалечи от огледалото в апартамента на Мелис в музея. — Мелис я взе назаем от свой приятел дизайнер в Рим. Голяма услуга, тъй като всичките му модели са четирийсет и втори размер и трябваше да се правят корекции. — Разроши косата му. — А моите ризи са избелели от слънцето, морето и упоритата работа. Затова съм съгласна, че ми отиват много повече. Дойдоха ли вече майка ти и сестра ти?

Той кимна.

— Разговарят с Мелис. Тя им показва рамката, която току-що пристигна от Франция. Съпругът на Мелис, Джед, ги доведе с личния си самолет. Дона е много развълнувана, че ще присъства на официалното откриване на музея. Мама ѝ купи розова рокля с много волани.

— Трябва да си с тях, в такъв случай.

Той поклати глава.

— Не, те нямат нужда от мен. — Подаде ѝ сериозно ръка. — Дойдох, за да те придружа на партито, лельо Хана.

Тя беше трогната.

— Благодаря ти. — Пое ръката му. — Много си мил, Рони. — Тръгна към вратата. — Мислех си, тъй като ще работим заедно следващото лято, че може би трябва да се откажеш от „лельо“ и да ме наричаш само Хана. Много по-професионално е. Така ще бъдеш един от екипа.

— Хана — повтори той колебливо. — Точно като татко.

— Да — усмихна се тя. — За него щеше да е странно да ме нарича по друг начин. Беше ми брат, за бога. Но, както ти е удобно. Ще отговарям на всяко обръщение.

— Хана — каза той отново и ѝ се усмихна лъчезарно. — Мисля, че така ми харесва. И че на татко също би се харесало.

Тя го целуна по главата.

— Може би. — Бяха стигнали края на стълбите, които щяха да ги отведат до главната зала на музея.

Гласове.

Проблясващи кристални полилеи.

Мъже в смокинги, жени в многоцветни копринени рокли.

Музика.

Тълпа.

— О, господи! — каза Хана. — Не се чувствам в свои води.

— Ще остана с теб — побърза да я увери Рони. — Но има много хора, които познаваш. Матю, Кайл, целият екип. Евгения, Чарли...

Боже, той мислеше, че е нервна.

— Знам. — Заслиза по стълбите. — Всичко е наред. Понякога ми се налага да присъствам на такива събития, но ме хваща клаустрофобия. Винаги, когато съм на парти, копнея за пясъка и морето.

— Излез на терасата тогава. И ще видиш морето. Видях Киров там.

— Киров? — Погледът ѝ се спря на френските прозорци. — Върнал се е?

Киров отсъстваше вече две седмици — всъщност от последния им ден в Маринт. И не се беше обадил нито веднъж, дяволите да го вземат.

Рони пусна ръката ѝ, когато стигнаха в подножието на стълбите.

— Отиди да говориш с него. А аз ще отида при мама и Дона... Хана. — И се скри в тълпата.

Тя остана на мястото си около секунда, после тръгна към френските прозорци.

— Хана.

Обърна се и видя Евгения да си пробива път към нея, а Чарли да върви по петите ѝ. Тя беше облечена в яркочервена рокля без

презрамки и с пола на плисета, но роклята не бе по-красива, нито по-блестяща от жената, която я носеше.

Евгения я прегърна.

— Изглеждаш превъзходно. Като че ли мястото ти е сред такова общество. Партито на Мелис е страхотно, но трябваше да покани и всичките си дарители. И така със сигурност му липсва спонтанност. — Посочи Чарли. — Нали и той изглежда прекрасно?

Чарли наистина изглеждаше прекрасно в смокинга си, който бе така добре ушит, както и този на гръцкия корабовладелец в другия край на стаята. Прекрасен, мургав и красив и дори... изтънчен. Той направи гримаса.

— Тя ме накара да го облека.

— Изглеждаш страхотно, Чарли. — Погледна отново Евгения. — Какво знаеш за Анна?

Евгения поклати глава.

— Все още е някъде по света. Вероятно са ѝ донесли за случилото се с Гадер. Бейкър мисли, че се е измъкнала с близо сто милиона долара, обърнати в злато.

— По дяволите.

— Ще я открия — каза Чарли тихо. — Ще ми е необходимо време, но ще убия тази кучка.

Хана му вярваше. Чарли се превръщаше в страшна сила.

— Бъди внимателен. Тя ми напомня Медуза с главата, обвита в змии. Разполага с прекалено много начини да удари по теб.

— Той обаче се учи на различни начини да отреже главата на Медуза. — Евгения се усмихна лъчезарно. — Чарли направи огромен напредък. Междувременно, той ще дойде с мен в Ню Йорк и ще се учи на недотам насилствени методи.

— Кога тръгвате?

— След галавечерята. — Тя погледна към терасата. — Киров те търсеше. Каза ми, че ти е купил подарък.

— Какво?

Евгения сви рамене.

— Не знам. Но като го познавам, сигурна съм, че е нещо необичайно. — Целуна я по бузата. — Ще се видим после. Хайде, Чарли. Чух, че след малко ще запалят огромен огън на верандата. Жителите на Маринт правели така по време на различни церемонии.

— Интересно — каза Хана разсеяно. И тръгна към френските прозорци.

— Виждам, че си очарована от възможността да видиш огъня — каза Евгения. — Кажи на Киров, че трябва да те доведе. Мелис ще е разочарована, ако не се появиш.

— Ще бъда там. — Отвори френските прозорци. Киров беше на двайсет метра от нея, окъпан в златистия блясък на залязващото слънце и Егейско море. Силен, мургав, жизнен, в ярък контраст с приглушената светлина наоколо.

Сърцето ѝ биеше тежко. Трябваше да остане спокойна, по дяволите. Не трябваше да бъде така уязвима.

Той се обърна с лице към нея.

— Върнах се. — Усмихна се. — Спазих обещанието си. Виждаш ли, че се движа в правилната посока?

— Да. — Тръгна към него. — Без обяснения. Само „ще се видим“ и „не се тревожи“. „Ще се върна.“

— Обясних ти. Казах ти, че трябва да свърша някои неща.

— Да не би едно от тях да е било да накараш Бейкър да спре лейтенант Санфорд и корпорацията „Аква“ да не ме разкъсат на парчета? Бяха особено мили. Не ме заплашваха с присъда и затвор.

— Да, поговорихме малко. Интересно е какво могат да постигнат физическите заплахи и малко изнудване.

— Изнудване?

— Научих разни неща за методите на разследване на Бейкър и заплаших флотата, че ще се появя в медиите и ще разкажа как са били готови да пожертват величието на Маринт пред олтара на съвременните оръжия.

— А щеше ли да ти навреди, ако ми беше казал какво смяташ да направиш?

— Все пак, имам напредък. Не трябва да очакваш прекалено много от мен.

— И защо не? — Спря пред него и се взря в очите му. — Искам да мога да очаквам всичко от теб. Уморих се да бъда внимателна и да проявявам разбиране...

— Разбиране?

— Е, може би не. Нямам чак толкова търпение. Но с радост бих поработила върху него.

Той наклони глава на една страна.

— Мисля, че виждам промяна в отношението ти. Вярно ли е?

— Възможно е.

— Благодаря на бога — каза той тихо, на руски.

— Какво? — запита тя.

— Само благодарих на бога за малките чудеса. — Погали я по бузата. — И особено за това чудо.

— Имах време да помисля — каза тя. — Реших, че може би наистина те интересувам. Защото знам, че искрено се интересувам от теб.

Той се усмихна.

— Страхуваш ли се от думата „любов“, Хана?

— Преди да я кажа, искам време, за да изследвам всяка нейна страна. Имаш ли нещо против?

— О, да, аз също съм за изследването. — Наведе се и устните му докоснаха нейните. — Ще изследвам всяка твоя част.

— Това звучи истински сексуално.

— Да. Духът можем да оставим за по-късно. — Целуна я отново. — Искам да те окуража да поемеш в правилната посока. Защото вярвам, че ще бъда съблазнен. Това възможност ли е?

— Да.

— Да се отдръпна ли тогава и да те оставя ти да го направиш?

— Не, за мен не е лесно. Мисля, че е най-добре просто да го оставим да се случи. — Постави длан на гърлото му. — Сърцето ти бие толкова бързо — прошепна. — Харесва ми да го усещам.

— Ще изскочи от гърдите ми. — Взе ръката ѝ и целуна дланта ѝ. — Освен ако не искаш да направиш нещо напълно неприемливо от обществена гледна точка, по-добре да изчезваме отгук.

Не можеше да диша. Главата ѝ бе замаяна и ѝ беше трудно да мисли.

— Мелис. Трябва да отидем да видим огъня.

— Не трябва, по дяволите. — Пое си дълбоко дъх. — Да, всъщност трябва. — Хвана я за китката и я задърпа към верандата. — Получих разрешение от Мелис да използвам огромния спектакъл с огъня, за да ти дам подаръка.

— Какво?

Бяха стигнали до верандата, в чийто център огънят хвърляше оранжево-червени пламъци. Гостите току-що бяха започнали да излизат от музея и те можеха да заемат места в първата редица.

— Какво правим тук? — запита Хана.

Киров извади от вътрешния джоб на самото си голям кафяв плик и ѝ го подаде.

— Последните проби TD44. Взех ги от сейфа на Гадер и от лабораторията на Лампмън. Хората на Бейкър дебнеха и около двете места и не ми беше лесно, но знаех, че ще ги искаш.

Тя кимна.

— Както и Мелис. Тя унищожи всички проби, които бяха в лабораторията ѝ. Лекът на Азиз е истинско постижение на науката. Знаем, че действа, защото го изпробва върху замърсеното от Гадер езеро в Ирландия. Водораслите бяха напълно унищожени.

— Ще го вземеш ли, в такъв случай?

Тя пое плика от ръката му.

— На всяка цена. — Пристъпи по-близо до пламъците. — Знаеш ли, това ми се струва правилно. Водораслите TD44 са унищожили Маринт. А сега ще бъдат унищожени от един от символите на Маринт. — Пусна пробите — бавно, една по една — в огъня. Хвърли плика след тях и загледа как пламъците поглъщат всичко. — Маринт е загинал. А сега загинаха и водораслите.

— О, Хана, грешиш — каза Киров тихо и я хвана за ръката. — Маринт е все още жив. Само е заспал. — Двамата прекосиха верандата и заслизаха по стъпалата към морето. — Попитай делфините...

Издание:

Айрис Йохансен. Рой Йохансен. Зоната на сенките
ИК „Калпазанов“, София, 2013

Американска. Първо издание

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Никола Христов

ISBN: 978-954-170-281-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.